

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Τα δράματα της καρδιάς

ΕΝΩ ΜΑΝΙΑΖΕ Η ΜΠΟΡΑ...

Τυλιγμένη σ' ένα παλτό, που σκέπαζε το λυγρό κορμί της κι' έκρυβε λίγο το ώραιο της πρόσωπο, η κόμηςσα Σοφία μπήκε γρήγορα στο σπίτι κι' έκλεισε πίσω της την πόρτα. Τη συνόδευε ένας άντρας.

— Αλλοιμονό σου αν ξαναβίσεις την πόρτα! είπε απειλητικά στη Φάνια, την κόρη του επιστάτη. Πρόσεξε!... Δεν ξέρεις τίποτα!

— Εκείνη δεν πρόλαβε να προφέρει λέξη, γιατί η ώραία πυργοδεσποίνα κι' ο συνοδός της είχαν ανέβει κι' όλας τη στενή σκάλα της σοφίτας. Έτρεξε λοιπόν η άμπαρση την εξώπορτα κι' έδωσε το φως.

— Έξω, λυσσώδης ή υπό-
— Χίλιες σκέψεις περνούσαν απ' το μυαλό της...

Ουμώρνα μια άπριλιτική μέρα, ένα ηλιόλουστο λειβάδι... ένα ώραιο καδολάρο που περνούσε απ' το μεγάλο δρόμο... Αυτή τον είχε παρακολουθήσει με τα μάτια, για πολλή ώρα, νιώθοντας μια πρωτογνωριστη συγκίνηση. Η φυσιογνωμία του είχε μείνει έντυπωμένη στην καρδιά της...

Τον είχε ξαναδεί αργότερα, επανειλημμένως, να περνά από εκεί. Κι' έπλαθε με τη φαντασία της όνειρα μαγευτικά...

— Πώς μπορούσε να ξέρει πως ο αγαπημένος της ήταν ο κόμης Άλβέρτος;... Ζούσε με τον πατέρα της στο μοναχικό σπίτι κι' τον και δεν είχε γνωρίσει ποτέ τους αφέντες του...

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Ρενδίκολον

Έρωτευθείς φελογερός, — με πόθον κι' άνευ δόλου — νεανίδα καλλιγραμμον, κόρη γαλακτοπώλου, συχνώς έποιον προς αυτήν νυκτερινάς καντάδας, καθ' έκάστην έπεινον εκ ταύτης μπακλαδάδας. Αλλ' άτυχώς — τί γρουσουζεύς! — την νεοράν εκείνην, παρ' όλην την λαμπρότητα, ήν έχω, και σαγήνην δεν ήδυνήθην ούδαμώς να ποσεακκύσω πλήρως, διά να δράσω, ούτω πώς, σαφώς και παμπονήρως. Πλήν πείσμων συνέχισον ποιών και πλείστας τρέλλας και άψήφων της προσφιλοῦς τας κόνεας και κορδέλλας. «Ούχι, ούχι, καθ' έμαυτὸν εἶπον, θά την αγρεύσω, τουτέστιν ως ο Δόν Ζουάν ταύτην θά κατακτηέσω».

Εφ' ό εις νίκην πέποιθα και πλήρης μεγαλείου εισήλθον εις την αίθουσαν του γαλακτοπώλειου κι' ιδών «έκείνην» μοναχήν και σφοδρά μειδιώσαν πάραυτα επλάταγισον ήδονικώς την γλώσσαν. — Πέσον, ω Μούσα, έκραξον εις τας (εμάς άγκάλας!... Πλήν, ω! βαβαί! ο δυστήνος, αλλοίμονον ό τάλας, πριν ή την φράσιν μου ειπών κι' άνευ (τινός αιτίου εδέχθην κατά πρόσωπον γαδάρην για- (ουρτίου.

— Ήγουν έμέ τον θαυμαστόν, τον γόπτα (και μυστην ρενδίκολον μ' έποίησεν ή νέα ή διπρό- (αμπος.

— Ούτω πώς αγαπητοί, προς λύπην (μου μεγίστην εξήλθον ο ταλαίπωρος έκείθεν... άσπρο- (πρόσωπος!... Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

— Ευχαριστώ! απάντησε ο κόμης.
— Η Φάνια άναψε τη λάμπα. Κι' έδγαλε τότε, μία φωνή έκπληξας: Είχε άναγνωρίσει τον άνθρωπο που είχε σκαδώσει τη νεανική καρδιά της!

Μά κι' ο κόμης άναγνώρισε την κοπέλλα πουδλεπε άλλους στους πρώινους περιπάτους του. Ξέχασε για μία στιγμή το δράμα της καρδιάς του κι' άπλωσε το χέρι του στη Φάνια, μ' ένα φιλικό χαμόγελο. Εκείνη τον γέμισε φιλία, ξεσπώντας σε λυγμούς.

— Μην τούς κάνετε κακό! τον έκτεψε.

— Ο κόμης έμεινε διστακτικός.

— Πώς σε λένε, μικρή μου; ρώτησε.

— Φάνια, κύριε.

— Καλά λοιπόν, Φάνια, θά περιμένω να σταματήσει η μπόρα. Είμαι κατακουρασμένος! Πονούν όλα μου τα κομμάτια... κι' η καρδιά μου!

— Έδγαλε το μουσκεμένο σακάκι του και έαπλώθηκε στο κρεβάτι, κοντά στο τζάκι. Νικημένος απ' την κουράσι, δεν άργησε ν' άποκοιμηθή.

— Η Φάνια πήγε κοντά του, πατώντας στα νύχια, και στάθηκε κυτάζοντας τον με τρυφερότητα.

Μιά έρωτική τρέλλα την κυριεύε σιγά - σιγά. Στο τέλος, χάνοντας κάθε συνείδηση της πραγματικότητας, έσδυσε τη λάμπα, έσκυψε πάνω απ' τον κοιμισμένο κι' άγγιξε το μάγουλό του με τα χείλη της. Εκείνος κοιμήθηκε λίγο, δίχως να ξυπνήσει. Ξεγελασμένος ίσως από κάποιο όνειρο, έσφιξε στην άγκαλιά του την κοπέλλα και τη φίλησε με πάθος.

— Η Φάνια έδγαλε μία φωνή, και έξυπνε.

— Σοφία!... Σοφία!... είπε έκτετακτικά ο κόμης, απλώνοντας τα χέρια του.

— Τ' όνομα αυτό τον ξύπνησε τελείως και τον έανάφερε στην πραγματικότητα. Πήδησε άπάνω και φώναξε:

— Θα σε ξαναδώ, ατιμή, κι' αν άκούη χρειαστή να φάω όλο τον κόσμο!... Θα σάς σκοτώσω και τους δυό!...

— Η Φάνια έχωσε τα μαλλιά της στο στόμα της, σάν να θέλε να πνίξη το ξεσπάσμα της ζήλειας της και της πληγωμένης ψυχής της. Τα μάτια της είχαν μία έκφραση μίσους.

— Έτρεξε ύστερα και κρεμάστηκε στο λαιμό του κόμης, που είχε άνοίξει κι' όλας την πόρτα.

— Μή... μή φεύγετε! του είπε έκτετακτικά.

— Εκείνος προστάθηκε να την απομακρύνει διά της βίας. Η κοπέλλα, άπελπισμένη, χαλάρωσε τότε το σφιδαιμό της. Και φώναξε, μ' ένα άγριο γέλιο τρέλλης, δείχνοντας την κλειστή πόρτα της σοφίτας:

— Είν' εκεί... εκεί πάνω!...

— Ύστερα ώρμησε έξω και χάθηκε μέσα στο σκοτάδι και τη μπόρα, τρέχοντας προς το ορμητικό ποτάμι, για να βάλει τέλος στο μαρτυριό της... Ε. ΖΙΣΚΑ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

— Ο γνωστός καθηγητής του χορού κ. Μοριάνωβ, μπήκε σε πολύ περίεργους μπλεδάδες.

— Επισκέπτεται τακτικά τους τροφίμους των φρενοκομείων, προκειμένου να άναπαράστηση διάφορους τύπους τρελών στο χορόδρομο «Ο τρελλός αλήτης», κατά τον έορτασμό της 35ετηρίδος της σχολής του, στο «Ρέξ».

— Ο δημοφιλής θιασάρχης και κωμικός Βασίλης Αργυρόπουλος είχε νέες προτάσεις για να παίξει την τουρκική κωμωδία «Παίντες» στην Κωνσταντινούπολι και την Άγκυρα. Δεν τό άποφασίζει όμως, με κανένα τρόπο, γιατί έχει παθει τελευταία... ταξιδιοφοβία.

— Πραγματικά, ούτε με άεροπλάνο άποφασίζει να ταξιδέψη ούτε με πλοίο, γιατί φοβάται τις νάρκες!

— Ύστερα από ένα μεγάλο τουρνέ στην Κωνσταντινούπολι και την Κύπρο, γύρισε στας Άθήνας η πρωταγωνίστρια του μουσικού θεάτρου, Ήρω Χαντά.

— Στην Κύπρο, η Χαντά, έδωσε πολλά ρεσιτάλ και παρουσίασε ένα πρόγραμμα δυό ώρών, με μοναδικό συνεργάτη τον χορευτή Μοσχόπουλο, που σημειώνει τώρα έκει μεγάλες επιτυχίες.

— Η Χαντά έκτός από τα νούμερα και τα σκέτες, τραγούδησε και πολλά έλαφρά τραγούδια και είχε ιδιαίτερως μεγάλη επιτυχία στις ρούμπες.

— Το Έθνικό Θέατρο, παράλληλα με την κωμωδία του Σαίξπηρ «Όπως σας άρέσει», θ' ανέβαση αυτή την έβδομάδα δυό νέα έργα: Τον «Ερρίκο Δ'» του Πιραντέλλο, με σκηνοθεσία του κ. Κούν, και τον «Δόν Ζουάν» του Θορύλια με σκηνοθεσία του κ. Καραντινού.

— Ο Άγγελος Γριμάνης που επέστρεψε από το εξωτερικό θά επανεμφανισθή στη Λυρική Σκηνή με το χορόδραμα του κ. Μ. Καλαμοίρη «Ο θάνατος της Άντριωμένης», πάνω σε νέα δική του χορογραφία.

— Ο θίασος Βερώνη - Μαυροπούλου, βρίσκεται τώρα στη Σμύρνη όπου δίδει μ' επιτυχία παραστάσεις.

— Μετά την Κούλα Νικολαΐδου, μία άλλη γνωστή Έλληνισ τραγουδίστρια, η Ίωάννα Άλβα, κατόπιν έκλογης του Πανελληνίου Μουσικού Συλλόγου, θα μεταβή τον έρχόμενο μήνα στο Παρίσι για το άσπιδάλ τραγούδι της Ούνεσκο.

— Η Άλβα θά παρουσιάσει στο Παρίσι, τα τελευταία έλληνικά σουέ, μετεξ των οποίων και τη πρωτότυπη ελληνική σάμπα με στυλ βλάχικο «Η σάμπα στο χωριό».

— Στην Κύπρο το γνωστό χορευτικό ζευγάρι «Νάντια - Άλμπαρέζ» άρεσε πολύ, ιδιαίτερος με τον ήπειρώτικο χορό του και έχει προτάσεις να μεταβή και στο Λονδίνο.

— Η έκλεκτή τραγουδίστρια Καίτη Παρίση που πήγε τελευταίως στην Κύπρο, λανσάρισε με επιτυχία, το καινούργιο τραγούδι του Χαϊρόπουλου «Γεία σου».

— Στα μουσικά πρώινα του «Μοντιάλ» που άρχίζουν την Κυριακή το πρωί, η όρχήστρα του Γιώργου Μουζάκη θά παρουσιάσει, για πρώτη φορά, συνθέσεις συμφωνικής τζάζ.

— Η εταιρία «Άν. Ζερβός» που θά γυρίση σε φιλμ το μυθιστόρημα του Χαϊροπούλου «Μικρή μαμα» το όποιο δημοσιεύθηκε στο «Θησαυρό» άναζητεί τώρα το κατάλληλο πρόσωπο για το ρόλο της πρωταγωνίστριας.

— Η νέα τραγουδίστρια Εύα Στύλ, παρουσιάζει από προχτές μία μεγάλη πρωτοτυπία: έμφανίζεται με κουδανέζικο κουστόμμι μαζί με την κουδανέζικη όρχήστρα «Φάν-Φάν», σ' ένα κέντρο.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

Πρώτες ψυχρές

Οι πρώτες ψυχρές ήρθαν, κι' όπως συχνά συμβαίνει ήταν άπροετοίμαστα τα πιο πολλά κορίτσια.

Όσο κι' αν ο Νοέμβριος χειμώνας περιμένει εις την Άθήνα ο καιρός που ξέρει από καπρίτσια, συχνά και τον Δεκέμβριο, λιακάδες μάς χαρίζει και τον Άπριλη, αργότερα, ο κόσμος τουρτουρίζει...

— Εφέτος όμως ο καιρός, ήρθε κανονικά για μία χρονιά, έέεχασε τα προσφιλή του βίτσια κι' οι πρώτες ψυχρές έφτασαν, όποτε φυσικά βρήκαν άπροετοίμαστα τα πιο πολλά κορίτσια!

— Συνήθως όλες οι φωνές μελωδικές ή φάλτσες μ' άπελπισία άκούγονται: Κάλτσες!... Δεν έχω κάλτσες!... Είπε η πρώτη έπικλησις, η πρώτη τους κραυγή — γιατί είνε η κάλτσα ναύλον, χειμερινή ταυτότης και δίχως κάλτσες ούτε μιά, στους δρόμους δεν θά βγῇ ούτε θά πάη ξεκάλτσωτη να βοή το λατρευτό της.

— Κι' οι κάλτσες είνε, φίλοι μου, ύπόθεσις μεγάλη και τραγική πολύ συχνά γιατί συμβαίνει ότνας στις κάλτσες που άγόρασε, μόλις τις πρωτοβάλῃ να φύγῃ ένας πόντος!...

Οι πρώτες ψυχρές! Κλείνει πιά του ντεκολτέ ή αύλαία κρύβεται μάλλον ο λαιμός με κάποιο γιακαδάκι, μα στις γυναίκες τις πολλές, είνε κι' ή θαρραλέα, πούχει, για περιφρόνησι, γυμνό το λαιμουδάκι. Κυκλοφορεί άγέρωχα... «Κυττάξτε!... Δεν κρυώνω!...».

— Έτσι μάς λέει το ύφος της, αλλά με καρδιοχτύπι το βράδυ, μόλις φταρνήσῃ, τότε μαντεύει μόνο πως άρπαξε μία γρίππη!...

— Παραπονιέται βέβαια: «Μά πρώτη - πρώτη εγώ; Μόλις οι ψυχρές άρχισαν εγώ να την άρπάξω! Το παλληκάρι έκανα... ναι, ναι, τ' όμολογώ και τώρα το κρεβάτι μου τρεις μέρες θά φυλάξω!...».

Οι πρώτες ψυχρές ήρθαν... Νυκτερινή γαλήνη μάς δείχνει ότι σύντομα και ο χειμώνας φταίνει... Τα χειμωιάτικα θά βγούν από τη ναφθαλίνη: ένα μαντώ, κάποια νερό, ένα βαρύ φουστάνι και πρό παντός σοσόνια

— μια τέτοια εποχή, πώς θά ύπάρξουν χιόνια γιατί αν δεν είνε σίγουρο, πώς θά ύπάρξουν χιόνια όπου και νάνε, ασφαλώς, θά έχουμε βροχή!... Θα βγούν όλα τα μαλλιά, πουλόβερ, ζακετούλες, για το κρεβάτι μία «λιζέ» πλεχτή, από μαλλί, θά βγούν κι' αδιάβροχα με ναύλον κουκούλες και ό,τι άλλο χρήσιμο ή ανάγκη το καλεί.

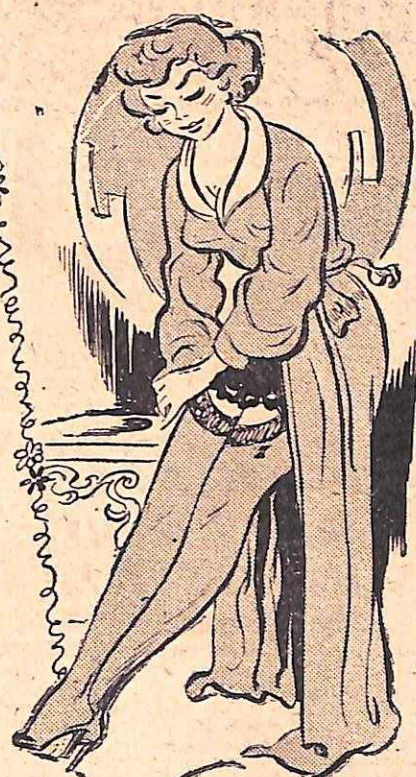
Οι πρώτες ψυχρές πιάσανε... Πάει το καλοκαίρι που άφηνε να φαίνωνται γάμπες, λαιμοί και μπράτσα, τώρα τα πάντα κρύβονται, εν όλω ή εν μέρει και παύουν ναχουν θέαμα, όλοι οι χαοί, στην πιάτσα.

Οι πρώτες ψυχρές έστειλαν το «θέαμα» στον τάφο και τις γραμμές του σώματος άληθινά κομψού και τώρα άκούμε διαρκώς στον κινηματογράφο τα πρώτα τα φτερινίσματα: «Ψού... και πάλι άψού!...»

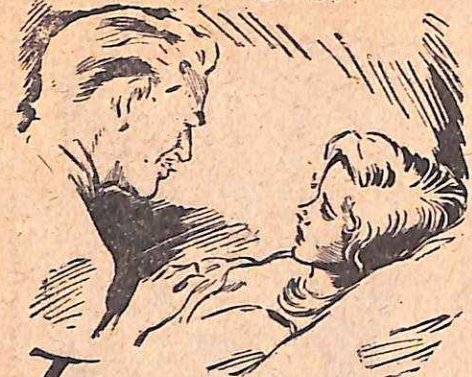
Οι πρώτες ψυχρές!... Έρχεται χειμώνας όπου νάνε στα σπίτια στρώνονται χαλιά για νάνε πιο ζεστά και όσοι του Χαϊρόπουλου τους στίχους τραγουδάνε με τον χειμώνα θέλουνε τα φώτα λιγοστά.

Οι πρώτες ψυχρές!... Παύουνε τα τόσα σουρτα - φέρτα θαιπά, μισοσδυτά... Παύουνε τα τόσα σουρτα - φέρτα το ζευγαράκι χαιρετά το ύπαιθρο, με λύπη και στο κρεβάτι ακόμη μία προστίθεται κουβέρτα διότι, όπως ξέρετε, παραμονεύει ή γρίππη!

Εμμογραφία
Mrs. Γάβρια

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

Το ρομάντζο ΜΙΑΣ ΜΙΚΡΗΣ ΑΡΡΩΣΤΗΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Λούζης δεν δέχεται να θυσιάσει η Ρίτα προς χάριν του, από ευγνωμοσύνη. Η θέσι της είνε πλάι στον Παύλο. Μα όταν φάνει ο Παύλος στο ανατολίο η Ρίτα του δηλώνει ότι ανήκει στο γυναικείο παρθεναίο της, παρθεναίο της, παρθεναίο της. Ματαίωσις της παρθεναίας. Βρίθει η Ρίτα, σηκώνει το χέρι του να τη χτυπήσει. Ο γυναικός τον συγκρατεί και τον αναγκάζει να φύγει. Έξαπτημένη η μικρή άρρωστη περφέει στην αγκαλιά του Λούζη.

Ο Λούζης την πήρε στα χέρια του σαν παιδάκι, και την κουβάλησε στο θάλαμο της. Η Ρίτα ήτανε χλωμή σαν πεθαμένη, τὰ χέρια της ήτανε παγωμένα... Μόνος του ο Λούζης την ξάπλωσε στο κρεβάτι της, και φώναξε τη νοσοκόμα να τη γδύσει. Μόνος της έκανε δυο ενέσεις, την περιποιήθηκε, και βρέθηκε μπροστά στα μάτια της, όταν ανασάνε βαρειά, ύστερ' από τη λιποθυμία. Η μικρή άρρωστη του χαμογέλασε μελαγχολικά.

— Πώς είσαι, Ριτοῦλα;... τὴ ρώτησε γεμάτος ἀγωνία.

— Καλύτερα...

— Πρέπει ν' ἀποφεύγεις τίς συγκινήσεις... Δὲν σοὺ τὸ εἶπα;...

— Ἦτανε μιά ἀπαράιτητή συγκίνησι ἡ σημερινή.

— Καλά... Καλά... Σάπω τώρα... Κοιμήσου, ἤσυχασε... Προσπάθησε νὰ μὴ συλλογίσαι τίποτα...

— Δὲν συλλογίζομαι... Πάει, πέρασε κι' αὐτό...

— Ἐμεινε λίγο ἀκόμα ὁ Λούζης στὸ προσκέφαλό της, κι' ὕστερα ἔφυγε, ἀφοῦ, ὅπως πάντα, γύρισε δυὸ τρεῖς - φορὲς γιὰ νὰ τὴν κυττάξῃ πρὶν βγῇ ἀπὸ τὸ θάλαμο. Κι' ἔμεινε μόνη της ἡ Ρίτα — μόνη μὲ τὴν καρδιά της...

Κι' ἡ καρδιά της εἶχε τόσα νὰ τὴς πῇ, τόσα νὰ τὴς καθηγορήσῃ... Σὲ μιά στιγμή, εἶχε γκρεμιστῇ σὲ ἐρείπια τὸ φτωχὸ τῆς δνείρου, ποὺ τὸσον καιρὸ πάλαι, ἀνάμεσα σὲ τόσες θυέλλες καὶ σὲ τόσες φουρτούνες, νὰ μὴ σωριαστῇ χάμα... Καὶ τώρα, δοσμένη ὀλοκληρωτικά στὸ καθήκον ποὺ τὴς εἶχε ὑποβάλει τὴ μεγάλη θυσία, ἡ Ρίτα ἐνοίωθε τὸν ἑαυτὸ της πραγματικὸ κουρέλι...

Τί θὰ γινότανε; Τί θὰ ἀκολουθοῦσε;... Οὔτε αὐτὴ ἤξερε νὰ πῇ... Ὁ Παύλος μιά φορά, πληγωμένος βαθεῖα, μὲ τὴν καρδιά του κομματιασμένη, μὲ τὸν ἐγωισμό του κουρέλι, εἶχε φύγει πιά γιὰ πάντα ἀπὸ τὴ ζωὴ της... Ἰὼς νάφευγε γιὰ πάντα κι' ἀπὸ τὴ ζωὴ, γενικά... Μπορεῖ στὴν ἀπογοήτευσί του, στὴν ἀπόγνωσί του, νὰκανε καμμιὰ τρέλλα... Τί θὰ τὸν κρατοῦσε; Ἡ ἀγάπη ἡ δική της τοῦγε ὀλοκληρωτικά λείπει. Μπροστὰ του ἐκείνη, σκληρά, ἀνάλγητα, τοῦγε πετάζει κατὰμουτρα ὅτι ἀγαποῦσε ἕναν ἄλλον... Κι' ὁ ἄλλος αὐτὸς ἦτανε ἐκεῖ, κι' ἀκούγε... Χωρὶς ἄλλο, αὐτὸ

ἦταν ἕνα μεγάλο, ἀβάσταχτο ἴσως χτύπημα, γιὰ τὸν Παύλο... Στὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσε ὁ ἀγαπημένος της νὰ φτάσῃ σὲ καμμιὰ ἀνεπαρόδωτη ἀκρότητα, ἡ Ρίτα ἐνοίωσε ἕνα φοβερὸ ρίγος στὴ σπονδυλική της στήλη. Μὲ μεγάλη προσπάθεια ἐπνίξε μιά φοβερὴ φωνὴ ποὺ τὴς πλημμύρισε τὸ στήθος κι' ἔκανε νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ στόμα της!.. Ἐβλεπε μπροστὰ της τὸν Παύλο, χλωμό, ἀσυχο... Πῶς θὰ μπόρουσε νὰ δι-ορθώσῃ τὸ κακὸ ποῦχε κάνει;... Καὶ καλά, γι' αὐτὴ δὲν τὴν ἐνοίαζε. Εἶχε συνηθίσει νὰ πονᾷ... Μοῖρα της σκληρὴ ἦταν ἡ λύπη, συνήθειά της τὸ κλάμα, συντροφός της ὁ λυγμός. Μὰ ἐκείνον, τὸν ποινύο, ἀβάσταχτα ποὺ τὸν εἶχε ρίξει μέσ' στὸ ἀπύθμενο βάραθρο τῆς πρὶν σκληρῆς ἀπό-γνωσης... Πονοῦσε ποὺ εἶχε κουρελιάσει τόσο ἀλύπητα τὸ μοναδικὸ του ἐρω-τικό ὄνειρο...

— Ἄν πέθαινε ὁ Παύλος;... Τότε, θὰ πέθαινε κι' αὐτὴ χωρὶς ἄλλο... Δὲν ἔβαλε τὴ δύναμι νὰ ζήσει χωρὶς ἐκεῖνον, βασανισμένη ἀπὸ τὴν ἀνυπόφορη ἰδέα ὅτι αὐτὴ τὸν εἶχε σκοτώσει... Κι' ὕστερα, ἂν πέθαινε κι' αὐτὴ, τί θὰ κέρδιζε κι' ὁ Λούζης; Ὁ-χὰς προκαλέσει — ἀθελά του, βέβαια... — αὐτὸ τὸ διπλὸ θάνατο, χωρὶς καμμιὰ θε-τικὴ ὠφέλεια δική του...

Σὰ βασανιστικὴ ἐπαλῶς, στριφογυρῶ- μέσα στὸ κεφάλι της ἡ ἴδια φοιρὴ τῆς σκέ-ψης: Ὁ Παύλος θὰ πέθαινε!... Ὁ Παύλος θὰ πέθαινε!... Μπορεῖ νὰ μὴ ζοῦσε πιά... Κι' αὐτὴ, καθόταν ἐκεῖ, καρφωμένη στὸ κρεβάτι της...

— Ἀνασκήθηκε λίγο, καὶ κύτταξε γύρω της. Ὅλες μέσες στὸ θάλαμο κοιμόντου-σαν. Βαρεῖς οἱ ἀναπνοὲς τους, ἀνακατω- μένες ποὺ καὶ ποὺ μὲ κανένα ροχαλτὸ, γεμίζανε τὴν αἰθούσφαιρα. Ποὺ καὶ ποὺ, ἀκούγονταν καὶ κανένα μικρὸ βήχακι. Ἐ-τσι ἡ ἀρρώστεια θυμίζει λιγάκι, ἐλαφρά, τὴ φρικαστικὴ τῆς παρουσίας καὶ τὴ νύ-χτα, καὶ τὴν ὥρα τοῦ ὕπνου...

— Ἐπρεπε νὰ φύγῃ ἡ Ρίτα! Νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ Σανατόριο, νὰ τρέξῃ στὸ σπῆτι τοῦ Παύλου, νὰ τὸν βρῇ, νὰ τοῦ μιλήσῃ, νὰ τὸν προφτάσῃ... Δὲν συλλογίζοτανε τώρα, μπροστὰ στὸν κίνδυνο τοῦ ἀγαπημένου της ποὺ τὸν θεωροῦσε ἄμεσο, οὔτε τὸ λό- γο της ποῦχε ὀψει πιά ἐπίσημα στὸν Λούζη, οὔτε τίς ὑποχρεώσεις της ἀπέναν-

Τὸ μεγαλύτερο πούρμουρ

— Ἐνας Νοτιοαμερικανὸς ἠθοποιός, φημιζόμενος γιὰ τὴ ματαιοδοξία του, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν ἀφρημάδα του, ρώ-τησε κάποτε τὸν Τζακ Σπουνερ, μαίτρ ντ' ὀτέλ σὲ μιά λέσχη:

— Τζακ, ποῖο ἦταν τὸ μεγαλύτερο πούρμουρ ποὺ σοὺ ἔδωσαν ὡς τώρα;

— Ἐκατὸ δολλάρια, ἀπάντησε πρό-θυμα ὁ Σπουνερ.

Τότε ὁ ἠθοποιός, ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του διακόσια δολλάρια καὶ δι-νόντάς του τα τοῦ εἶπε:

— Ἀλλή, ὅρα, ἂν σὲ ρωτήσῃ κανεὶς ποῖος σοὺ ἔδωσε τὸ μεγαλύτερο πούρ-μουρ, μὴν ξεχάσεις νὰ πῇς πὼς ἦ-μουν ἐγώ.

— Μείνετε ἤσυχος. Αὐτὸ ποτὲ δὲν θὰ τὸ ξεχάσω, ἀπάντησε ὁ Σπουνερ, στεπνώντας βιαστικά τὰ δακτύλια.

— Ἀλήθεια δὲν μοὺ λές, ρώτησε πάλι ὁ ἠθοποιός, ποῖος ἦταν αὐτὸς ποὺ σοὺ εἶχε δώσει τὰ ἐκατὸ δολλάρια;

— Ἐσεῖς, κύριε, εἶπε ὁ Σπουνερ καὶ ἀπομακρύνθηκε βιαστικός.

Ο ΦΑΚΟΣ

τί του, οὔτε τίποτα!... Τὸ μόνον ποὺ τὴν ἐνδιέφερε τώρα ἦταν ὁ Παύλος, ἡ σωτηρία του, ἡ ζωὴ του!... Αὐτὸν ἔπρεπε νὰ τρέξῃ νὰ προφτάσῃ, νὰ σώσῃ!...

Σιγὰ-σιγὰ, σὰν κλέφτρα, πήδηξε κά-τω ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, φόρεσε τὰ πα-πούτσιά της, ἔριξε στοὺς ὤμους της τὸ πανωφόρι της, καὶ γλῦστρησε πρὸς τὸν ἐξόδου τοῦ θαλάμου. Καμμιὰ ἀπὸ τίς ἀρ-ρώστες δὲν ζήτησε. Οὔτ' ἡ νοσοκόμα τὴν πήρε χαμπάρι. Μόλις βγῆκε στὴ βεράντα, ἕνας παγερὸς ἀνεμὸς τῆς ἔκοψε τὴν ἀνάσα. Τυλίχτηκε τρεμουλιάζοντας μέσ' στὸ πα-νωφόρι της, καὶ προχώρησε μὲ βήματα ποὺ κλονίζοντουσαν, σιγὰ-σιγὰ, πρὸς τὴ σκάλα... Κατέβηκε ἕνα-ἕνα τὰ σκαλοπά-τια, μέσ' στὸ σκοτάδι, ἀκουμπώντας στὸν τοῖχο, καὶ νομίζοντας κάθε στιγμὴ ὅτι θὰ γλυστροῦσε καὶ θὰ κουτραβαλιάζονταν ὡς κάτω...

Ἐφτασε ἐπὶ τέλους, πάτησε τὸ νωπὸ χῶμα. Τὸ σκοτάδι πύκνυνε γύρω της καὶ τὴν ἐπνίγε μέσ' στὴν ἀσφυκτικὴ του ἀγκυρία... Προσπάθησε, τουρτουρίζοντας ἀπὸ τὸ κρῦο κι' ἀπὸ τὴν ταραχὴ, νὰ προ-σανατολιστῇ κάπως. Δὲν τὰ κατάφερε...

Ἦξερε ὅτι ἡ ἐξόδος ἦτανε κάπου πρὸς τὰ δεξιὰ. Ὁ προχωροῦσε πρὸς τὰ κεί. Ἦξερε ἀκόμα πὼς κάθε νύχτα, ἡ πόρτα τῆς ἐξόδου κλεινότανε κι' ἀμπαρωνότανε ἀπὸ τὸ θυρωρὸ. Ἐλπιζε ὅμως, λέγοντάς του ὅτι καποῖος στενὸς της συγγενὴς κινδύ-νευε, νὰ τὸν ἐπείθε νὰ τῆς ἀνοίξῃ...

Προχώρησε μέσ' στὸ πυκνὸ, τὸ βαθύ-τατο σκοτάδι. Ὁ οὐρανὸς ἦτανε κατὰμαυ-ρος· οὔτ' ἕνα ἀστὲρ δὲν ἔσκιζε μὴ τὴ δει-λη τοῦ λάμπει τὴ φρικαστικὴ ὁμοιομορφία, τὴ γενικότητα τοῦ μαύρου... Πὼς νὰ δῇ; Πὼς νὰ προσανατολιστῇ;... Περπατοῦσε ὡ-ρα πολλή — τῆς φάνηκε ὅτι περπατοῦσε ὥρες ὀλόκληρες!... — κι' ὅμως, τὸ ἴδιο σκοτάδι τὴν τριγυρῶσε πάντα, ἡ ἴδια σιω-πὴ, ἡ ἴδια σφικτὴ... Ἐξόδος ποθεν! Στά-θηκε μιά στιγμὴ ν' ἀνασάνῃ. Ἐνοίωθε τσακισμένο ὅλο της τὸ κορμὶ... Ἐνοίωθε ἐπιταχτικὴ τὴν ἀνάγκη νὰ πᾶσῃ... Ὅσο ἐπιταχτικὴ τὴν ἀνάγκη τῆς γιγνόντουσαν πῆ-γαίνανε καὶ τὰ βήματά της γιγνόντουσαν πῆ-α βέβαια. Παραπατοῦσε σὰ μεθυσμέ-νη... Σὲ μιά στιγμὴ, σκόνταψε καὶ γονάτι-σε στὸ χῶμα... Καὶ δὲν μπόρεσε νὰ ξανα-σηκωθῇ.

— Παῦλο!... μουρμούρισε.

Ἄδυναμη ἡ φωνούλα της, πνίγηκε μέσα σ' ἕνα οὐρλιασμό τοῦ βορριά... Ἐτρεμε ἀπὸ τὸ κρῖο, ἀπὸ τὸ φόβο!... Ἐνοίωσε πὼς βρισκότανε κοντὰ, πολὺ κοντὰ στὸ θάνατο... Ἐκλείσε τὰ μάτια της γιὰ νὰ μὴ βλέπῃ τὸ σκοτάδι, τὸ φοβερὸ, τὸ ἀ-παίσιο σκοτάδι, ποὺ μαζὶ μὲ τὴν ἀναπνοή της, γλυστροῦσε ὡς βαθεῖα μέσα στὸ στή-θος της, σὰν πηχτὸ δηλητήριο...

— Παῦλο!... ξαναψιθύρισε.

Τὰ πόδια της, τὰ χέρια της, ἦτανε παγωμένα. Μέσ' στὸ στήθος της ὠστόσο ἔκαιγε μιά δυνατὴ φωτιά. Ἐνοίωθε πὼς, ἂν ἔμενε ἐκεῖ, στὸ κρῖο ὀλόκληρη τὴ νύ-χτα, θὰ πέθαινε... Προσπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ σηκωθῇ, μὰ δὲν τὸ κατάφερε. Τὰ χέρια της ἦτανε μουδιασμένα. Μπροστὰ στὰ μάτια της, μέσ' ἀπὸ τὸ τρομαχτικὸ σκοτάδι, εἶδε νὰ ξεσηδῶνε σκιὲς ἀπειλη-τικές, πρὶο σκοτεινὲς κι' ἀπὸ τὸ σκοτάδι...

— Παῦλο... ξεψύχησε μιά τρίτη φορὰ ἡ φωνούλα της, σὰν ἀδυνατός λυγμός, μέσ' στὸ σάλιο τοῦ ἀνέμου.

Κι' ὕστερα τὸ κρῖο ἀγκάλιασε ὅλο της τὸ κορμὶ, τὸ σκοτάδι, σφίχτηκε γύρω της. Καὶ βούλιαξε βαθεῖα μέσ' στὸ ἀνυπόφορο κρῖο, μέσ' στὸ ἀπόλυτο σκοτάδι...

Μπαίνοντας τὴν ἄλλη μέρα μέσ' στὸ θάλαμο τῆς δεκάτης τρίτης κλινικῆς, ὁ Λούζης διεύθυνε, ὅπως κάθε μέρα, πρῶτα τὸ βλέμμα του στὴν ἀγαπημένη του γνῶριμη γυναιά. Μ' ἕνα σφίξιμο στὴν καρδιά του, εἶδε ὅτι τὸ κρεβάτι ἦταν ἀ-δειό.

Φώναξε τὴ νοσοκόμα:

— Ποῦ εἶναι ἡ Πλουμίδου;... τὴ ρώτησε.

— Δὲν ξέρω, γιαιρέ...

— Πὼς δὲν ξέρεις;...

— Δὲν μπῆκα ἀπὸ τὸ πρῶτ' μέσα στὸ θάλαμο...

Ὁ Λούζης ρώτησε τὴ διπλανὴ ἡλικιω-μένη ἄρρωστη ἀπὸ τὴν ἐπαρχία, ποῦχε πάρει τὴ θέσι τῆς Βάσας.

— Δὲν ξέρω, δὲν τὴν εἶδα... τοῦ ἀπάν-τησε κι' ἐκείνη. Φαίνεται βγῆκε τὴ νύχτα...

— Τὴ νύχτα!... Καὶ ποῦ νὰ πῇ;...

Κι' ὕστερα, σὰ νάθελε νὰ σκεπασθῇ τὴν ἀγωνία του πίσω ἀπὸ μιά λογικὴ αἰτία, πρόσθεσε:

— Ἐχομε εὐθύνες ὅλοι ἐδῶ μέσα γιὰ τίς ἀρρώστες...

Γυρίζοντας ὕστερα στὴ νοσοκόμα, εἶπε:

— Ποῦ εἶνε ἡ νοσοκόμα τῆς νυκτός;

— Οὐδὲ κοιμάται, βέβαια...

— Ὁ κοιμότανε καὶ τὴ νύχτα χωρὶς ἄλλο... ἔκανε αὐστηρὰ ὁ γιαιτρός. Αὐτὰ ὁ-μως θὰ τὰ βροῦμε ὅλα...

Βλέποντας ὅτι δὲν εἶχε νὰ μάθῃ τίποτ' ἄλλο ἐκεῖ μέσα, βγῆκε βιαστικός ἀπὸ τὸ θάλαμο, μὲ τὴν καρδιά του σφισμένη ἀπὸ τὴ φοβερὴ ἀγωνία: Ποῦ νάταν ἡ Ρίτα; Ποῦ νάχε πάει;...

Κατέβηκε τρέχοντας τὰ σκαλοπάτια τῆς κλινικῆς. Ποῦ νὰ ψάξῃ; Σὲ ποῖο μέρος; Πρῶτα νόμισε ὅτι ἔπρεπε νὰ βεβαι-ωθῇ ὅτι ἡ Ρίτα δὲν εἶχε περᾶσει ἀπὸ τὸ θυρωρεῖο. Ἐτρεξε ἐκεῖ, καὶ ρώτησε τὸ θυ-ρωρὸ:

— Μήπως πέρασε τὴ νύχτα καμμιὰ ἄρ-ρωστη, μικροῦλα, μελαχροινή;...

— Ὁχι, γιαιτέρ... τοῦ ἀπάντησε ὁ θυρω-ρός. Τὴ νύχτα;... Πὼς θὰ περάσῃ τὴ νύχτα ἀφοῦ εἶνε κλειδωμένη;...

— Ξέρω κι' ἐγώ!... Μήπως τῆς ἀνοίξεις;

— Γίνονται αὐτὰ;... Ἡ πόρτα δὲν ξεκλει-δώνει ποτὲ, ὡς τὸ πρῶτ'...

Ὁ θυρωρὸς δὲν ἦτανε δυνατὸν νὰ λήψῃ ψέμματα. Ἡ Ρίτα δὲν εἶχε βγῇ. Βρισκόταν ἐκεῖ, μέσα στὸ Σανατόριο, πεσμένη σὲ κα-νένα δρομάκι... Ἀρχισε νὰ ψάχνῃ ὁ Λούζης. Κάπου — κάπου, καθώς προχωροῦσε, σταμά-τασε γιὰ νὰ φωνάξῃ:

— Ρίτα!... Ρίτα!...

Τίποτα. Ἡ πόρτα βεβαί σιγὴ τοῦ ἀπαντοῦ-σε... Πλανήθηκε γιὰ ὥρα πολλή μέσ' στὰ δρομάκια, κάτω ἀπὸ τὰ πεύκα. Ἡ μέρα ἦ-τανε βροχερή, κρύα. Ἐρριχνε ψιλὸ χιονόνε-ρο. Μὲ φοβερὴ ἀγωνία, ὁ γιαιτρός ἀναλό-γιζότανε τί καταστρεπτικὸ θάτανε γιὰ τὴ μικρὴ ἄρρωστη μιά νύχτα στὸ ὑπαίθρο, στὴν ὑγρασία, στὸ κρῖο... Ἐβιασε τὸ βῆμα του στὴ σκέψι αὐτὴ. Τώρα ἔτρεχε. Ἐτρεχε καὶ φώναζε:

— Ρίτα!... Ριτοῦλα!...

Ξαφνικά, σ' ἕνα στρίψιμο, διάκρινε κάτι σκούρο ἀπάνω στὸ χῶμα. Κοντοστάθηκε μ' ἕνα δυνατὸ καρδιοχτύπι. Ὑστερα, ἔτρεξε σὰν τρελλός. Σὲ μιά στιγμὴ βρισκότανε δίπλα της. Μά, ναί! ἦταν αὐτή!... Γονάτισε πλάι της, ἔσκυψε ἀπάνω της. Ἐπιασε τὰ παγωμένα της χεράκια ποῦχανε μελανιά-σει, προσπάθησε νὰ τὰ ζεστάνῃ μὲ τὰ φι-λιά του, μὲ τὰ δακρύα του...

— Ριτοῦλα!... Ἀγαπημένο τρελλοκόρι-σο!... Γιατὶ τὸκανε αὐτό;...

Μὰ ἐκείνη δὲν τὸν ἀκούγε. Βυθισμένη στὴ λιποθυμία της, ποῖμοιαζε μὲ τὸ θά-νατο, σώπαινε, ἀσυνκίνητη στὰ χάρδια του, στὰ φιλιὰ του... Ὁ Λούζης τὴν πήρε στὰ χέρια του τὴν κουβάλησε στὸ χειρουργεῖο. Ἐκεῖ μέσα ἔκανε ζέστη. Φώναξε δυὸ νοσο-κόμες, ζεστάνανε μπουκάλες καὶ τίς βάλανε στὰ πόδια της. Ὑστερα, μὲ δυνατὲς ἐν-τριβές, προσπάθησαν νὰ ξαναφέρουνε τὴν κυκλοφορία στὸ ξεπαγιασμένο, στὸ ξυλια-σμένο ἐκείνο κορμὶ... Ὁ Λούζης προσπά-θησε μὲ καρδιοανατομικὲς ἐνέσεις νὰ ξανα-φέρῃ τὴ λιγοθυμισμένη ἄρρωστη στὴ ζωὴ. Καί, στὸ τέλος, ὕστερ' ἀπὸ ὥρα πολλή, τὸ κατάφερε. Ἡ Ρίτα ἀναστενάζε ἐλαφριά. Τὴν ἴδια στιγμὴ, ὅμως, ἕνας βῆχας δυνα-τὸς ἔσκιζε τὸ στήθος της. Ὁ Λούζης τὴν ἔβαλε νὰ πῇ, ἀνοίγοντας μὲ τὴ βία τὰ σφισμένα χεράκια της, λίγο «κοντοφόρι». Ὁ βῆχας σὲ λίγο σταμάτησε. Ἡ μικρὴ ἄρρω-στης ἀνοίξε τὰ βαρυφορτωμένα ματάκια της.

Σκυμμένος ἀπάνω της μὲ λαχτάρια, ἀ-διάφορος γιὰ τίς νοσοκόμες ποὺ τὸν βλέ-πανε λίγο πρὶο μακριά, γεμάτος ἀγωνία, ὁ Λούζης τὴ ρωτοῦσε:

— Τί ἔγινε, Ριτοῦλα;... Γιατὶ τὸκανε αὐτό;... Πὼς ἔμεινε μέσ' στὸ κρῖο ὀλό-κληρη νύχτα;...

Τὸν κύτταξε μελαγχολικά, τοῦ χαμογέ-λασε, μὰ δὲν τοῦ ἀπάντησε· μόνον ἔκλεισε πάλι τὰ μάτια της...

Ὁ γιαιτρός σηκώθηκε:

— Ὁ μείνι ἐδῶ σήμερα... εἶπε στὶς δυὸ νοσοκόμες. Ἰὼς χρειαστῇ καμμιὰ ἐ-πιχειροῦσα ἐπέμβασις...

Τὸν ἐνοχλοῦσε νὰ τὴν ξεναπᾷ μέσα στὸν κοινὸ θάλαμο, ἀνάμεσα σὲ τόσες ἄρ-ρώστες, σὲ τόσα ἀδιάκριτα μάτια ποῦ θά-

ταν ἑτοιμα νὰ προσέξουνε τὸ ἐνδιφέρον του, τὴν ἀγωνία του...

— Πολὺ καλά, γιαιτέρ... ἀπάντησαν οἱ νοσοκόμες.

— Καί, προσέχετέ την... Ἄν χρειαστῇ εἰδοποιήστε με ἀμέσως...

Βγῆκε ἀπὸ τὸ χειρουργεῖο ὁ Λούζης. Εἶχε ἀνάγκη νὰ συγκεντρωθῇ, νὰ ταχτοποι-ήσῃ λίγο τίς ἀναστατωμένες του σκέψεις... Πῆρε ἕνα δρομάκι στὴν τύχη, καὶ τράβηξε μπροστὰ, μὲ τὸ κεφάλι σκυμένο, βαρὺ κά-τω ἀπὸ τοὺς πολλοὺς συλλογισμούς... Τὸ χιονόνερο ποὺ στάλαζε ἀπάνω στὸ φλογι-σμένο του μέτωπο τοῦκανε καλὸ...

Πὼς εἶχε βρεθῇ ἡ Ρίτα μέσα σ' ἕνα δρο-μάκι, λιγοθυμισμένη, ξεπαγιασμένη;... Εἶ-χε φύγει, χωρὶς ἄλλο, τὴ νύχτα ἀπὸ τὸ θάλαμό της. Γιὰ νὰ πάη ποῦ;... Γιὰ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ σανατόριο; Καί, γιαιτὶ δὲν πε-ρίμενε νὰ ζημερώσῃ;... Ποιὰ ἐπιχειροῦσα, ἐπιταχτικὴ ἀνάγκη, τὴν εἶχε σηκώσει ἀπὸ τὸ κρεβάτι της, γιὰ νὰ τὴ ρίξῃ στὴ νύ-χτα, στὸ βορριά, ἴσως στὸ θάνατο;... Δὲν μποροῦσε νὰ τὸ ἐξηγήσῃ ὁ φτωχὸς γιαιτρός... Μιά φορά, ἀπὸ τὴν προηγου-μένη μέρα, ὕστερ' ἀπὸ τὴ δυνατὴ σκηνὴ ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς τους, ἡ Ρίτα εἶχε μέ-νει παραγμένη, ἀναστατωμένη... πελαγω-μένη... Κάτι βασανιστικό, κάποια σκέψι χωρὶς ἄλλο, εἶχε ρθῇ νὰ ταραξῇ τὴ μονα-ξιά της, τὴ νύχτα στὸ κρεβάτι της, καὶ νὰ τὴν πνίξῃ μέσ' στὴν ἀγωνία... Ποιὰ ὁ-μως;... Αὐτὸ ἦτανε ποῦ ὁ Λούζης δὲν κα-τάφερνε νὰ μαντέψῃ...

Γύρισε στὸ χειρουργεῖο, ὅταν εἶδε, τὴ μιά ἀπὸ τίς δυὸ νοσοκόμες ποῦχε ἀφήσει δίπλα στὴ Ρίτα, νὰ τρέχῃ πρὸς τὸ μέρος του:

— Γιατρέ... Ἐλάτε!... τοῦ φώναξε ἀπὸ μακριά.

— Τί τρέχει;... ρώτησε ὁ Λούζης μ' ἕναν κόμπο στὸ λαιμό.

— Ἐχε μὲγάλου πυρετὸ καὶ δυνατὸ βῆ-χα...

— Πόσο πυρετό;

— Σαράντα ἕνα καὶ πλεόν!

Ἐτρεξε ὁ Λούζης. Βρῆκε τὴ Ρίτα ἀνεί-σθητη. Ἐπιασε τὰ χεράκια της. Ψηλόντου-σαν. Σὰν τρελλός, πελαγωμένος, δὲν κα-τάφερε νὰ κἀν τίποτα... Σὰ νάχε ξα-φνικά χάσει κάθε ἐτοιμότητα.

Ἐμεινε μόνον πάνω ἀπὸ τὴ Ρίτα, κυτ-τάζοντάς την σὰ χαμένος...

Σὲ μιά στιγμὴ, τὰ πανιασμένα χεράκια τῆς μικρῆς ἄρρωστης κουβήθηκαν. Ὁ Λού-ζης ἔσκυψε, καί, μ' ἕνα φοβερὸ καρδιοχτύ-πι, ἔκλειψε τὸ παραλήρημά της:

— Παῦλο μου!... Μὲ συγχωρεῖς, ἀγα-πημένο μου!... Λατρευτέ μου!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

εὐτυχία νὰ ζήσει μετ' τὸ λατρεμένο αὐτὸ πλάσμα. Ἡ ψυχὴ τῆς Ρίτας δὲν τοῦ ἀνῆκε, δὲν μποροῦσε νὰ τοῦ ἀνῆκε ποτέ...

Κατὰ τὰ ξημερώματα, βλέποντας ὅτι ἡ μικρὴ τοῦ ἄρρωστου εἶχε βυθιστῇ σ' ἕναν ὑπνὸ κάπως πιὸ ἥσυχον, τασκισμένος, σκοτωμένος ἀπὸ τὴν αὐπνία κι' ἀπὸ τὴν ἀγωνία, ὁ γιατρός πῆγε νὰ κοιμηθῇ λιγάκι. Βῆκε ἀπὸ τὸ θάλαμο καὶ κατέβηκε τὶς σκάλες τῆς κλινικῆς μετ' τὸ κεφάλι σκυμένο. Μία γκριζὰ χειμῶνιαιτικὴ χαρᾶκι εἶδα μ' ἕνα ἀμφίβολο μελαγχολικὸ φῶς τὰ πεῦκα τοῦ σανατορίου, τὰ κτίρια, τὰ δρομάκια. Ἐκανε κρῦο τσουχτερό. Ὁ Λούζης δὲν τὸν νοιώθε. Προχώρησε σιγά - σιγά, σὰν αὐτόματο, πρὸς τὸ μικρὸ δωματίκι του. Ἐπείσε μετὰ τὰ ρούχα στὸ κρεβάτι του, καί, βυθίζοντας τὸ πρόσωπό του στὸ μαξιλάρι του, ἔκλαψε σὰ μωρὸ παιδί, αὐτὸς, ὁ δυνάτος ἄντρας, ποῦχε συνηθίσει ν' ἀντιμετωπίζει τὶς πιὸ σκληρὲς τραγωδίαις τῆς ζωῆς μετ' ψυχραιμία κι' ἀπάθεια...

Δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ. Δὲν ἤθελε νὰ κοιμηθῇ. Βασανιστικὲς οἱ σκέψεις διαγκῶνανε τὴν ψυχὴ του... Ὁλη τοῦ ἡ ζωὴ ἀνάβλυζε μὲς ἀπὸ τὴν πικραμένην του βύμη, μ' ὅλες τῆς τὶς λεπτομέρειες: Εἶχε ζήσει ἀπὸ μικρὸς μόνος του, χωρὶς οἰκογένεια, χωρὶς ἑρῶτα... Πάντα τὸν εἶχε ἀπορροφῇ ἡ ἰδέα τῆς θυσίας. Εἶχε παραμερίσει τὸν ἑαυτὸ του, προσφέροντάς τον στοὺς ἄλλους — τοὺς ἄρρωστους... Εἶχε δοθῇ ὁλοκληρωτικὰ στὸν ξένον πόνο, στὴν ξένη λύπη. Ἡ δική του χαρὰ εἶχε παραμερίσει στὴν προσπάθειά νὰ δοθῇ λίγη χαρὰ σ' ἐκείνους ποὺ ἡ ἀρρώστεια εἶχε γαντζώσει στὰ μαῦρα τῆς νυχτιά. Τί εἶχε κερδίσει;... Τὴν πικρὴν ἱκανοποίησιν πῶς εἶχε κάνει τὸ καθήκον του... Κι' ὕστερα; Ἡ δική του εὐτυχία; Ἡ δική του διψασμένη καρδιά;... Μία στιγμὴ, ἡ ἀχτίνα τοῦ ἑρῶτα εἶχε τρυπήσει κι' ὡς ἐκεῖ. Κι' ἡ φτωχὴ καρδιά του εἶχε μεμιάς ὀλογοιστῇ ὁλόκληρη. Γιά πρώτη φορὰ — καὶ τελευταία!... Γιά μία στιγμὴ, εἶχε ἐλπίσει ὅτι ἡ στερημένην του ζωὴ θὰ γνωρίζε τὴ μεγάλη χαρὰ μετ' τὸν ἑρῶτα... Μάταιη ἡ ἐλπίδα του!... Κι' ἐκεῖ ἀκόμα, στὴν περιπέτῳι τῆς μικρῆς αὐτῆς ἀρρώστιας ποὺ ἡ σωτηρία τῆς ἦτανε δικὸν του ἀποκλειστικὰ ἔργο, ἡ εὐτυχία τὸν εἶχε προδώσει... Κι' ὡς τὴν ἡ μικρούλα τῆς δεκάτης τρίτης κλινικῆς, ποῦχε βρεθῇ μόνη τῆς στὴ ζωὴ, χωρὶς ὁπορῶν, χωρὶς ἑρῶτα, δὲν εἶχε παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ βαθὺ αἰσθηματὸν του... Δοσμένη σ' ἕναν παλιό, ἀπελπισμένον ἑρῶτα, εἶχε βοηθὸν μόνο στὸ Λούζης τὸν γιατρό, καὶ τίποτ' ἄλλο... Κι' ὅταν, σὲ μία στιγμὴ, ὁ παλιὸς τῆς ἀγαπημένους εἶχε ξαναγυρίσει ἀπὸ τὸ παρελθόν, ἡ νεκρανοστάσι τοῦ ἑρῶτα εἶχε συντελεστῇ μὲς, στὴ μικρὴ καρδούλα τῆς... Ὁ Λούζης δὲν ἦτανε τίποτα γι' αὐτήν! Ὁ Παῦλος ἦτανε, κι' ἔμενε, καὶ θάμενε τὸ πᾶν!...

Ἐπείσε νὰ τὸ πάρῃ ἀπόφασι... Ναί, μὰ πόσο ἀδάσκατῃ τοῦ φαίνονταν ἡ μοναξιά — βουρὸ ὁλόκληρο! — τώρα ποὺ μπροστά του εἶχε γιὰ μίαν σύντομην στιγμὴν χαμογελάσει ἡ ἐλπίδα γιὰ ἕνα εὐτυχισμένο ζευγάριμα... Πῶς νὰ ξαναπαίρνε μόνος τὸν ἀνῆφορο τῆς θυσίας; Μὲ τί θαρρος; Πῶς νὰ ξαναδοθῇ στοὺς ἄρρωστους του, ὅταν ἐνοιώθε τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἄρρωστο, βαρεῖα, ἀγίατρετα ἄρρωστο, ἄρρωστο, ἐλπίδα νὰ γίνῃ ποτὲ καλά;... Ἀδίκως μὲς στὴν ἀπόγνωσίν του, καταριότανε τὴν ἀχαριστίαν τῆς Ρίτας. Τόσον καιρὸ, ἡ ἀρρώστεια, ὁ κίνδυνος, ἡ μοναξιά, εἶχαν ἐπιτήδεια συνεργαστῇ γιὰ νὰ τὴν κάνουνε νὰ γλυτοῖσῃ στὴν ἀγκαλιά του. Κι' αὐτὴ, μετὰ μίαν δύναμι ὑπεράνθρωπην, ἀλύγιστη, εἶχε ἀντισταθῇ!... Τὸν καιρὸ ποὺ ἡ ζωὴ τῆς τάχε στέρησει ὅλα, ἐκείνος τῆς τάχε ἐπανδῶσει... Ἀλλοίμονο ὅμως! Χωρὶς νὰ κερδίσει παρὰ ἀναιμικήν τὴν εὐγνωμοσύνην τῆς... Ἐαφνικὰ ὅμως, ἡ καρδιά του βῆκε ἕνα σιωρὸ δικαιολογίας γιὰ τὴ διαλεχτὴ τῆς: Τί νᾶκανε κι' αὐτὴ, ἡ καὶ μενοῦλα;... Εἶχε προσπαθῇ νὰ ἐπιβάλῃ στὸν ἑαυτὸν τῆς νὰ τὸν ἀγαπήσῃ. Τί ἔπαιγε ἂν ὁ ἑαυτὸς τῆς εἶχε τόσο ἐπιμονὰ ἀντιδρᾶσαι;... Μοιραῖο ἦταν ὅτι εἶχε συμῆ... Μοιραῖα κι' ἡ δυστυχία του...

Σιγά - σιγά, ὅλ' αὐτὰ θολῶσανε μὲς στὴν παραμυθίαν σκέψιν τοῦ γιατροῦ. Ἐνας λήθαργος ἦρθε ν' ἀγκαλιάσῃ τὸ κορμὶ του. Ἐνας λήθαργος ὁμοιος μετὰ θάνατον, ποὺ τὸν βούλιαζε εὐεργετικά, χωρὶς ὄνειρα, χω-

ρὶς σκέψεις, στὸ βασίλειον τῆς πρόσκαιρης λημονίας...

Τὸν ἐξύπνησε μίαν σιγανὴ φωνή:

— Γιατρέ!

Πετάχτηκε ὀρθὸς. Μία νοσοκόμα — ἡ νοσοκόμα τῆς δεκάτης τρίτης κλινικῆς τῶν γυναικῶν — βρισκότανε δίπλα του.

— Τί τρέχει, Σοφία;... τὴ ρώτησε. Μήπως... ἡ Ρίτα;...

— Ναί, σὰς γυρεύει...

— Πῶς εἶναι;...

— Πάντα μετὰ πολὺν πυρετό...

— Πόσο;

— Τριανταεπνὴ κι' ὀκτώ...

— Συνέχισε τὴν πενικιλίνη;

— Ναί...

— Τί ὥρα εἶναι;

— Δύο...

— Δύο!

Παίει ἡ πρωινή του ἐπίσκεψι!... Πετᾶχτηκε ὀρθὸς ὁ Λούζης, πέρασε γιὰ μίαν στιγμὴν στὸ μπάνιο, ἔριξε λίγο νερὸ στὸ πρόσωπό του, καί, ἔτσι ὅπως ἦτανε ντυμένος, βῆκε τρέχοντας ἀπὸ τὸ δωμάτιό του. Ἀνέβηκε δυὸ - δυὸ τὰ σκαλοπάτια τῆς κλινικῆς, καὶ μπῆκε λαχανιασμένος στὸ θάλαμον.

Οἱ ἄρρωστες τὸν δεχτήκανε μ' ἕνα σωρὸ ἐρωτήσεων:

— Καλῶς, τί γίνηκε σήμερα, γιατρέ;...

— Μὰς ξεχάσατε;...

— Σείς, ὁ τόσο ταχτικός...

Χωρὶς νὰ δώσῃ καμμιὰν ἀπάντησιν, ὁ Λούζης ἔτρεξε στὴ γνῶριμην ἀγαπημένην του γυναιά. Ἡ Ρίτα τοῦ χαμογέλασε μελαγχολικά...

Τῆς ἔπιασε τὸ χεράκι τῆς, ποῦκαίγε πάντα, τὸςφίξε στὰ δικά του χέρια, καὶ τὴ ρώτησε μετὰ ἀγωνία, μετὰ λαχτάρα:

— Πῶς εἶσαι, Ριτοῦλα;...

— Κάπως πιὸ καλά... τοῦ ἀπάντησε σιγά.

— Τρελλοκόριτσο!... Τί ἦταν αὐτὸ ποῦκανες;...

— Μία καθαρή τρέλλα! Θάχατε κάθε δικὸν νὰ μετ' ἀλλάσετε...

— Μὰ, δὲν συλλογίστηκες τί μποροῦσες νὰ πάθης;...

Σήκωσε τοὺς ὤμους τῆς μετὰ ἀδιαφορία.

— Ἐπὶ τέλος, δὲν συλλογίστηκες... ἐμένα;... τὴ ρώτησε πολὺ σιγά, μετὰ φωνὴ ποῦτρεμε.

Τοῦσφίξε τὰ χέρια, κυττάζοντάς τον στὰ μάτια.

— Συχωρῶστε με... τοῦ εἶπε.

Τοῦ μίλουσε πάλι στὸν πληθυντικόν.

— Ἀκόμα πὶο σιγά, ὁ Λούζης τῆς εἶπε:

— Ἀκου: μὴ στενοχωριέσαι... Θὰ σοῦ τὸν φέρω ἐγὼ τὸν Παῦλο!...

Τὸν φέρω ἐγὼ τὸν Παῦλο!...

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΜΕ ΜΑΡΚΕΣ

Σὲ μίαν ἐκδοσὶν ραδιοφῶνων στὸ Λονδίνο, ἐξέτεθκε καὶ τὸ ἀνωτέρω μοντέλον ποὺ προορίζεται γιὰ τὶς αἰθούσας ἀναμονῆς τῶν αἰεροδρομικῶν σταθμῶν, ξενοδοχείων κλπ. Ἐκείνος ποὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε ν' ἀκούσῃ λίγη μουσικὴ δὲν ἔχει παρὰ νὰ ρίξῃ μίαν μάρκα σὲ μίαν εἰδικὴν σχισμὴ. Τὸ ραδιόφωνον ἀμέσως μεταουργεῖ γιὰ ἕνα ὀριζόμενον χρονικὸ διάστημα.

Ταραγμένη τοῦ ἀπάντησε:

— Τί εἶν' αὐτὰ ποὺ λέτε;... Δὲν θέλω νὰ μοῦ φέρετε κανένα... Δὲν μοῦ λείπει κανείς...

— Ἀπότομα, παράτησε τὸ χερί τῆς:

— Σοῦ λείπει!... τῆς εἶπε βραχνά. Εἶν' ἀνώφελο ν' ἀρνιέσαι, νὰ ὑποκρίνεσαι...

— Μὰ, σὰς βεβαιῶν...

— Σῶπα!... τῆς ψιθύρισε. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ συζητᾶμε γι' αὐτό...

Κι' ὕστερα, πιὸ μαλακά, πρόσθεσε:

— Ἐλπίζω νὰ μὴν ἔχῃ αὐτὴ ἡ τρέλλα σου κανένα δυσάρεστο ἀποτέλεσμα στὴν ὑγείαν σου... Μία φορὰ, μὴ στενοχωριέσαι μόνις σοῦ πέσῃ ὁ πυρετός, θὰ σμίξῃς πιά μετὰ τὸν Παῦλο... γιὰ πάντα αὐτὴ τὴ φορὰ...

Ἀμψανε τὰ ματάκια τῆς ἀπὸ μίαν ἐρωτική ἐλπίδα... Ἐαφνικὰ, ὅμως, ξανασκοτείνεσαν:

— Ἄν ζῇ... τῆς ξέφυγε.

— Ἄν ζῇ;... Γιατί νὰ μὴ ζῇ;...

Ἀκράτητα τὰ δάκρυα αὐτακῶσανε τὰ μάγουλά τῆς. Ὁ Λούζης τάβλεπε νὰ τρέχουνε γεμάτος ζήλεια...

— Πῶς σοῦρε ὅτι μπορεῖ νὰ μὴ ζῇ;... ρώτησε.

— Δὲν καταλάβατε πόσο δυνατό ἦτανε τὸ χτύπημα γι' αὐτόν...

— Ἐννοια σου... Δὲν σὲ πίστεψε...

Ὅπως, ἄλλωστε, δὲν σὲ πίστεψα κι' ἐγώ... Δὲν πεθαίνει κανείς, ὅταν νοιώθῃ ὅτι ἀγαπιέται τόσο πολὺν...

Ἐαφνικὰ, ἡ Ρίτα κατάλαβε ὅτι εἶχε φανερῶσει ἐγωιστικὰ τὸν ἑρῶτά τῆς σ' αὐτὸν τὸν εὐγενικὸ ἄνθρωπον, ποὺ γιὰ χατῆρι τοῦ Παύλου τὸν εἶχε ἀρνήσῃ... Προσπάθησε, λοιπόν, νὰ μαλακώσῃ τὸν πόνο του, συνηχίζοντας τὸ ψέμμα τῆς:

— Ποιὸς σὰς εἶπε ὅτι τὸν ἀγαπᾶς;...

— Ποιὸς μοῦ τὸ εἶπε; Ἐσὺ ἡ ἴδια!...

Στὸ παραμιλητόν σου, Ριτοῦλα...

— Στὸ παραμιλητόν μου;...

— Κι' ὕστερα, κι' ἂν ἀκόμα δὲν σ' εἶχα ἀκούσει νὰ προσφέρῃς μετὰ πόνο τὸ ὄνομα τοῦ τῆς ὥρα τοῦ μεγάλου σου πυρετοῦ, πάλι θάερα τὴ λατρεία σου γι' αὐτόν: Τί ἤθελες καὶ βγήκες νύχτα ἀπὸ τὸ θάλαμό σου;... Ποῦ πῆγαινες;...

Χαμηλώσε σὰν ἐνοχὴ τὰ βλέμματά τῆς ἡ Ρίτα.

— Πῆγαινες νὰ τὸν βῆς... συνέχισε ψιθυριστὰ ὁ Λούζης. Φοβισμένη μὴν κάνῃ καμμιὰ τρέλλα, μὴ σκοτωθῇ, σηκώθηκε νύχτα, καὶ βγήκες μὲς σ' τὸ χεῖματόν, μὲς σ' τὸ ξεροβόρι, γιὰ νὰ πᾶς νὰ πέσῃς στὴν ἀγκαλιά του, καὶ νὰ τοῦ ὁμολογήσῃς, εἰ, λέγοντάς του πῶς δὲν τὸν ἀγαποῦσε, ὅπως πῆ ἕνα μεγάλο κι' ἀνώφελο ψέμμα... Δὲν εἶν' ἐτσι, Ριτοῦλα;... Δὲν μάντεψα σωστά;...

Ἐμεινε σιωπηλὴ, μετὰ τὰ βλέμματά τῆς πάντα χαμηλωμένα... Τὸ ψέμμα τῆς εἶχε προδοθῇ δὲν ὑπῆρχε κανένας λόγος νὰ τὸ συνεχίσῃ...

Σηκώθηκε ὁ Λούζης:

— Ἀντίο, Ριτοῦλα... τῆς εἶπε μ' ἕνα μελαγχολικὸ χαμόγελο. Ἐλπίζω αὔριο νὰ-σαι καλύτερα... Ἐλπίζω νὰ προφθάσῃς μετὰ τὸ κρουολόγημα... Ὁ πυρετός θὰ πέσῃ... Μὴ στενοχωριέσαι... Ὅλα θὰ πάνε καλά...

Τὸν εἶδε μὲς ἀπὸ τὰ δάκρυά τῆς νὰ φεύγῃ. Ἦτανε σκυφτός, συλλογισμένος... Τῆς φάνηκε ἀπότομα γερασμένος...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.

Ἀλληλενορφνίαι

Δὴ μὴ τρᾶ, «Σωτηρία»: Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ θερμὰ σὰς λόγια. Ὁ Λούζης ὅμως εἶνε φυσικὸ νὰ ὑποστῇ κι' αὐτὸς τὴ μοῖρα τῶν καλῶν, τῶν εὐγενικῶν τῆς ζωῆς, ποὺ γι' αὐτοὺς ἡ θυσία εἶν' ἡ μεγαλύτερη χαρὰ — μεγαλύτερη κι' ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς ἰδίας... Σας ὁ Γεωργίου: Εὐχαριστῶς θ' ἀκούσω τὴ μελαγχολικὴ ἱστορία τῆς δυστυχισμένης φίλης σας ποὺ αὐτακόνησε, κι' εἶχε τὴν τραγικὴ φιλοδοξία νὰ τὴ γράψῃ κάποιος σὰν τὸ Χαϊρόπουλον». Τηλεφώνησε μοῦ. Νικολάου Βουρ-γουντζή, Θεσσαλονικὴν: Τὸ διήγημά σας «Τελευταῖο φιλί» ἔχει, βέβαια, μερικὲς ἀρετὲς, ἔχει ὅμως καὶ πιὸ πολλὰς ἀτέλειες. Ἡ γλῶσσα σας, ὅμως, δὲν εἶνε στρεφτὴ δημοτικὴ — γράφετε: «Ὁ θάνατος θὰ ἐπέλθῃ», «ἀσθένεια», κλπ. Τέλος, φοβᾶμαι ὅτι ἔχετε λιγάκι ἐπηρεαστῇ ἀπὸ τὸ «Ρομάντο» μίας μικρῆς ἀρρώστιας, ποὺ ὁμολογεῖτε ὅτι «ἐρροῦνται» μόνις πόρετε στὰ χέρια σας τὸ «Θεσσαυρό» Γράψτε κατὰ δικά σας, ἀνεπηρεαστοί.

Χ. Κ. Χ.

Ἄνθρωπον ἑαυτόν...

ΤΟΝ Κ. Μ. ΓΑΛΛΙΑ

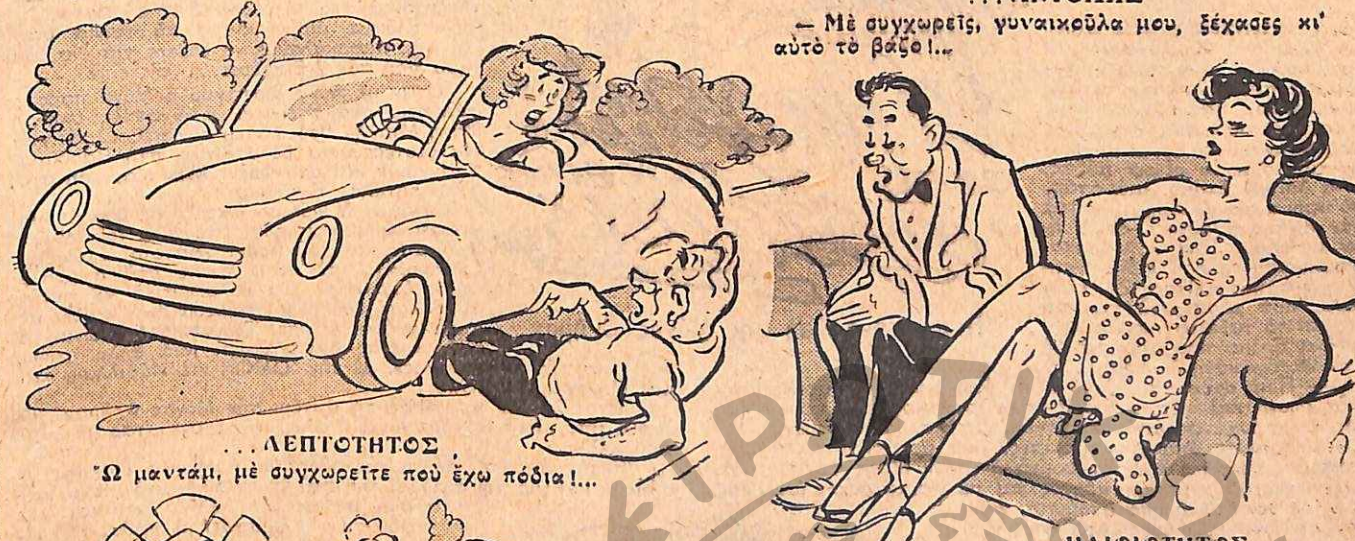

...ΕΥΓΕΝΕΙΑΣ

— Σὰς εὐχαριστῶ ἀπείρας, κύριε Λαχ, ποὺ κρατοῦσατε συντροφιά στὴ μνηστὴ μου ὅσο ἔλειπα!...

...ΑΝΤΩΧΗΣ

— Μὲ συγχωρεῖς, γυναικοῦλα μου, ξέχασες κι' αὐτὸ τὸ βάζει...

...ΛΕΠΤΟΤΗΤΟΣ

— Ὡ μαντάμ, με συγχωρεῖτε ποὺ ἔχω πόδια!...

...ΗΛΙΘΙΟΤΗΤΟΣ

— Καὶ τώρα, δεσποινίς, τί θὰ μπορούσαμε νὰ κάνουμε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα μας;...

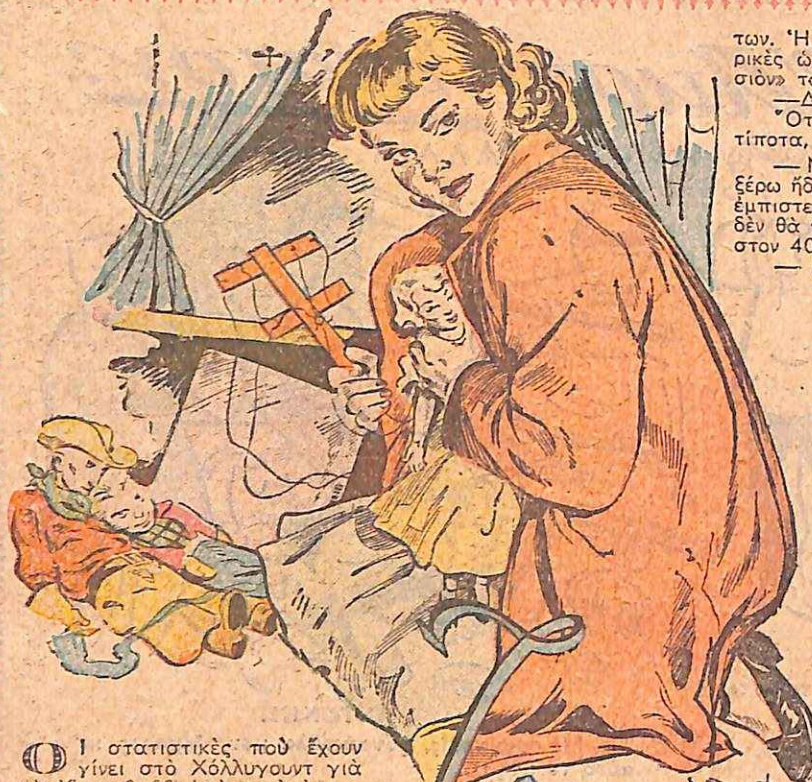

...ΥΠΟΜΟΝΗΣ

— Ἐγώ, Ἀγλαΐτσα μου, δὲν ἀπελπίζομαι. Ποῦ ξέρεις, μπορεῖ νὰρθοῦν ἀποστολὲς κι' ἀπὸ τὴν... Κορέα!

...ΑΝΑΙΔΕΙΑΣ

— Ἐχεις τύχη ποὺ με σήκωσαν τὰ παιδιὰ, εἰδεμένη...

Ο' μαυνέκιν πιοι ενιν αότρεας

Η περιεργή ζωή της Μόνας Φρήμαν

ΟΙ στατιστικές που έχουν γίνει στο Χόλλυγουντ για να εξακριβωθεί από ποιά επαγγέλματα προέρχονται οι γυναίκες ηθοποιοί, μας πληροφορούν ότι οι περισσότερες σημερινές στάρ ησαν χορεύτριες, μοντέλα και μαννεκέν οίκων μόδας.

Νά λοιπόν ακόμη, μία στάρ, που πριν παρουσιασθεί μπροστά στον κινηματογραφικό φακό ήταν μαννεκέν. Είπε η λεπτοκαμωμένη και όμορφη Μόνα Φρήμαν, μία κοπελίτσα 24 ετών τώρα, που χάρις στη γοητεία της και το ταλέντο της ακολουθεί ένα δρόμο που σίγουρα σε λίγο θα την κάνει διάσημη!

Ποιά στάρ από το 1945 κι' εδώ έκανε την εμφάνισή της στην οθόνη και πέτυχε χωρίς συστάσεις ισχυρών προσώπων, ρωτήσαμε εσχάτως από περιέργεια ένα παλιό σκηνοθέτη.

Τέτοιες υπάρχουν αρκετές, μου απάντησε αλλά ανάμεσα στις πρώτες έρχεται εκείνη η μικρή Μόνα Φρήμαν. Δεν χρειάστηκε να χτυπήσει πόρτες και να παρακαλέσει ισχυρούς. Άντι να πάει αυτή στο στούντιο, πήγε ο σκηνοθέτης σ' αυτήν. Κι' έτσι γίνεται όταν μια κοπέλλα υποσχεται κάτι καλό για την οθόνη...

Η Μόνα γεννήθηκε στη Βαλτιμόρη της Πολιτείας Μαίριλαντ της Αμερικής στις 9 Ιουνίου του 1926. Έχει ύψος 1.66, βάρος 37 κιλάδες, όμορφη, μαλλιά και καστανά μάτια. Ολόκληρο το όνομά της είναι Μόνικα - Έλιζαμπετ Φρήμαν - Νέρνι, γιατί στις 15 Σεπτεμβρίου του 1945, σε ηλικία 21 χρόνων παντρεύτηκε την επιχειρηματία αυτοκινήτων Πίτ Νέρνι. Γάμπερο γάμπερο είναι ότι και τη μητέρα της τη λένε Μόνικα, καθώς και την κορούλα της που απέκτησε το 1947. Το ζεύγος Φρήμαν-Νέρνι είναι σήμερα ένα από τα πιο νεσρά και τα πιο αγαπημένα του Χόλλυγουντ αφού και ο σύζυγός της είναι μόλις 26 χρόνων.

Η Μόνα Φρήμαν

των. Η διευθύντρια τον ώδηγησε σ' ένα σαλόνι, του έδειξε μερικές ωραιότερες κοπέλλες που παρουσίαζαν διάφορες «κρεασιόν» του καταστήματος και του είπε:

— Διάλεξτε, τι θέλετε και σε λίγο θα είμαι πάλι κοντά σας.

Όταν όμως ξαναγύρισε και ρώτησε το Χιούζ αν διάλεξε τίποτα, αυτός της απάντησε γελώντας:

— Ναι, διάλεξα αυτή την όμορφη κοπέλλα για την οποία ξέρω ήδη αρκετά πράγματα. Θα την πάρω μαζί μου για να της εμπιστευθώ ένα ρόλο σε μία ταινία μου. ... Αν πετύχει τελικά, δεν θα παίρνη πια 40 δολάρια την εβδομάδα, αλλά τουλάχιστον 400!

— Μα για να ψωνίστε ήρθατε εδώ η για να μάς... ξελογιάσετε τα κορίτσια; φώναξε εκείνη κατάπληκτη.

Ατάραχος πάντα ο Χιούζ έβγαλε μία κάρτα του, έγραψε κάτι επάνω και την έδωσε στη Μόνα.

— Ορίστε... της είπε. Αν αποφασίσετε να αλλάξετε επάγγελμα, ξέρετε πού θα με βρήτε...

Με τον σχεδόν άπιστο αυτό τρόπο η Μόνα, από τον οίκο ραπτικής βρέθηκε στο στούντιο του κινηματογράφου. Και στο όνειρό της ακόμη αν το έβλεπε, πάλι δεν θα το πίστευε.

Αλλά η περιπέτειά της με τον Χιούζ δεν τελειώνει εδώ.

Όταν πήγε στο γραφείο του, την έβαλαν και φόρεσε ωραία φορέματα, τη χτένισαν διαφορετικά, της έδωσαν μερικά μαθήματα δραματικής τέχνης και της γύρισαν μερικές δοκιμαστικές σκηνές, με επιτυχία.

Αλλά ο ρόλος που θα της επέτρεπε να παίξει δίπλα σε φημισμένους ηθοποιούς, δεν παρουσιαζόταν. Η Μόνα διευσιτύνετο, αλλά ο Χιούζ κάθε φορά την καθυστέρησε. Έφτασε όμως το 1945, η Μόνα παντρεύτηκε στο μεταξύ, αλλά... μαθήτευσε ακόμη κοντά στον Χιούζ! Και ποιος ξέρει πόσο θα μαθήτευσε ακόμη, αν μία μέρα του ίδιου έτους δεν τη ζητούσε στο τηλέφωνο ένας άγνωστος.

— Είδαμε μία δοκιμαστική ταινία σας και σας παρακαλούμε να έρθετε για ένα ζήτημα που σας ενδιαφέρει... της είπε.

Όταν με πολύ δισταγμό η Μόνα παρουσιάστηκε στο στούντιο, ο γνωστός σκηνοθέτης Μπίλλυ Γουάιλντερ την προσέλαβε για ένα δευτερεύοντα ρόλο δίπλα στη Βαρβάρα Στάνγουικ και στο Φρέντ Μακ Μάρραιη στο φιλμ «Διπλό Έγκλημα»!

Κατόπιν, η Φρήμαν έπαιξε σε δυο ακόμη γνωστά φιλμ και τέλος στο φιλμ του Μπίγκ Κρόσμπι και του Φρέντ Άσταϊρ «Γαλάζιοι Ουρανοί». Από τότε έμεινε στο στούντιο αυτό, υπόγραψε ένα κολακευτικό γι' αυτήν συμβόλαιο και μέχρι σήμερα έχει παίξει σε επτά ακόμη ταινίες. Τελευταία της είναι το «Είμαι ένας διαρρήκτης». Μία άλλη ταινία της είναι «Η Κληρονομιά», με την Ολίβια ντε Χάβιλαντ και τον Μοντγκόμερυ Κλίφτ.

Έτσι λοιπόν γεννήθηκε το άστέρι της Μόνας Φρήμαν. Ο Χιούζ μπορεί να άργησε λιγάκι, αλλά την έκανε στάρ με λαμπρό μέλλον.

Εκτός από την τέχνη της ηθοποιού η Μόνικα διακρίνεται και για την επίδοσή της στη ζωγραφική, στο πιάνο, και στη μαγειρική! Αλλά έχει και μία αδυναμία: Αγαπάει με πάθος το κουκλοθέατρο! Έχει μαριονέτες και παίζει μ' αυτές στο θεατράκι της κορούλας της. Κι' αυτό κάνει τον άντρα της να μωρμουρίζη συχνά:

— Είναι ακόμη ένα παιδί η Μόνα! Αφού μαθήτευσε όμως κοντά στον Χιούζ, όλα να τα περιμένη κανείς!

Ο. ΠΕΝΝΥ

Κινηματογραφικές πεννιές

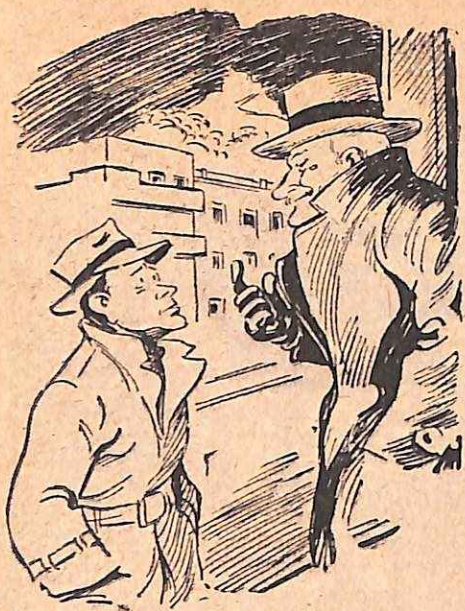
★ Ο ζωγράφος Σαλβατορέ Νταλί που επέστρεψε προ ημερών στην Αμερική, θα επισκεφθή τον Φεβρουάριο την Ισπανία προκειμένου να γυρίσει εκεί ένα φιλμ με παρτεναίρ την Άννα Μανιάνι. Η πρώτη αυτή εμφάνισή του Νταλί στην οθόνη θα είναι αρκετά παράξενη, δεδομένου ότι θα παίξει τον ρόλο ενός ανθρώπου που νομίζει πως είναι... καροτσάκι!...

★ Η Μπέττυ Γκρέϊ μ.π.λ. έφυγε προ ημερών από το Χόλλυγουντ και πήγε στη Ν. Υόρκη για να συναντήσει το σύζυγό της Χάρρυ Τζέιμς. Αν πιστέψω κανείς τις φήμες που κυκλοφορούν, οι δυο σύζυγοι, ύστερα από μακρά περίοδο διαφωνιών, συμφώνησαν επί τέλους σε κάτι: να χωρίσουν!

Εξίσταται Ταινίες

Πότες Μωφοντ

— Έγώ, παιδί μου, θα μείνω εδώ δυό-τρεις ώρες... του είπε ο Σοφούλης.

«ΠΕΡΑΣΤΕ ΜΕΣΑ ΚΥΡΙΕ... ΜΥΣΤΙΚΕ!»

Δημοσιογραφικές αναμνήσεις του συνεργάτου μας **Κ. Κ. ΠΟΛΙΤΗ**

Η μυστική αστυνομία υποτίθεται ότι πρέπει να είνε κατά πρώτον λόγον... μυστική. Αυτό όμως φαίνεται πως δεν συμβαίνει πάντα. Υπάρχουν μυστικοί αστυνομικοί που φωνάζουν από μακριά ποιοί είναι. Υπάρχουν άλλοι που δεν μπορείς να τους πάρης μυρωδιά κατά κανένα τρόπο. Την εποχή της 4ης Αυγούστου η μυστική αστυνομία ήταν στις μεγάλες φούριες της. Είχε να παρακολουθή πληθυσμό — πολιτικούς, πρώην στρατιωτικούς, υπόπτους, ξένους, κλπ. — και κατ' ανάγκη η δύναμις της πολλαπλασιαζόταν κάθε τόσο.

Εκείνοι που βρέθηκαν πρώτοι υπό παρακολούθησιν, εύθως μετά την ανακήρυξη της Δικτατορίας, ήταν οι πολιτικοί άρχηγοί. Για τον καθένα είχαν αποσπασθεί 3-4 από τα καλύτερα λαγωνικά, που ήσαν υποχρεωμένα, λόγω των διαρκών ημολογουμένων ανατρεπτικών κινήσεων, να έχουν τα μάτια τους τέσσερα και να εξασκρίδωνουν κάθε κίνηση των παρακολουθούμενων και κάθε επαφή τους με διάφορα πρόσωπα.

Από τους πολιτικούς άρχηγους έδλεπα συχνότερα εκείνη την εποχή το Σοφούλη. Έμενε στο «Ακρόπολ» τους χειμώνας και τα καλοκαίρια στο «Πάλλας» της Κηφισίας. Δυό μυστικοί αστυνομικοί κυκλοφορούσαν διαρκώς γύρω του — έξω από το δωμάτιό του, μέσα στο σαλόνι, στο δρόμο, όπουδήποτε — σημειώνοντας τα πρόσωπα που έρχόνταν σε επαφή μαζί του και αν ήταν δυνατόν και τις κουβέντες που ανταλλάσσαν.

Φυσικά οι παρακολουθούμεντες δεν ήταν πάντα οι ίδιοι. Άλλαζαν συχνά και έκτελώντας πιστά το καθήκον τους φρόντιζαν να είνε πάντα αδιάφοροι και να δείχνουν πως δεν ξέρουν το Σοφούλη ούτε... στη φάτσα.

Ο Γέρος διασκεδάζε μ' αυτή την ιστορία. Κάθε πρωί, μόλις κατέβαινε στο σαλόνι του ξενοδοχείου και ανακάλυπτε τους άπρόσκλητους σωματοφύλακες του έλεγε στο γκαρσόνι:

— Πρωί-πρωί σήμερα μου ήρθαν τα παιδιά. Κύτταξε να τα περιποιηθής. Δώσ τους καμιά εφημερίδα να διαβάσουν...

Τα «παιδιά» όμως ήσαν υποχρεωμένα να κάνουν τη δουλειά τους, σύμφωνα με τις εντολές που είχαν. Ξάπλωναν λοιπόν... άμεμπτοι στις πολυθρόνες και προσπαθούσαν να απάξουν κάτι από τις κουβέντες που είχε ο Σοφούλης με τους επισκέπτες του. Ο Γέρος, για να διασκεδάση, μιλούσε

σε φωνάχτα για το φαγητό που έφαγε ή για το τι θα φάη το μεσημέρι, για τον καιρό, κτλ. Οι κέρβεροι, νομίζοντας πως επρόκειτο περί συνθηματικών συζητήσεων, τα σημείωναν όλα.

Ένα βραδάκι είχα επισκεφθώ το «Ακρόπολ» τη στιγμή ακριβώς που έφευγε η παλαία και παραλάμβανε η νέα... φρουρά. Ήσαν δυό νεαροί, καλοντυμένοι, με έξυπνα μάτια, κατά το δυνατόν διακριτικοί. Ο Γέρος τους άντελήθη άμέσως και έκανε ό,τι μπορούσε... για να τους ευχαριστήσει. Με πήρε και καθήσαμε κοντά τους και μιλούσε όσο το δυνατόν υψηλοφώνως, ώστε να τους διευκολύνει. Για μία στιγμή όμως χαμήλωσε τη φωνή του και... έρώτησε:

— Δεν μου λές... Σε ξέρουν αυτοί εκεί;

— Όχι.

— Μπα... Πώς θα γίνη τώρα; Θα τα βάλεις σε δυσκολία θέσι τα καυμένα τα παιδιά! Πρέπει να γράφουν στην αναφορά τους με ποιόν μίλησα.

— Είνε ανάγκη;

— Όχι, μα... μπορεί να βρουν το μπελά τους. Είνε αμαρτία.

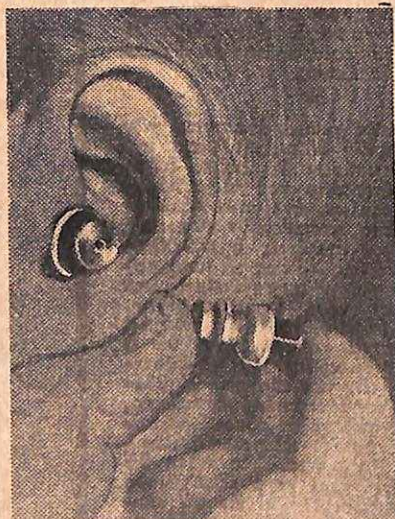
Ο Σοφούλης δεν έτρεφε κακία έναντι των νεαρών μυστικών αστυνομικών που τον παρακολουθούσαν. Άλλωστε — έλεγε — τί φταίνε αυτοί; Εκτελούν εντολές. Μάλλον τους λυπόταν για τη βασιανιστική ζωή που έκαναν. Τρεχάματα, κυνηγήματα, τεχνάσματα, καρδιοχτύπια μη τυχόν και τον χάσουν από τα μάτια τους, αυτή ήταν η ζωή τους.

Ένα χειμωνιάτικο βραδάκι ο Γέρος ήταν καλεσμένος σ' ένα σπίτι της οδού Λουκιανού. Έκανε ένα διαβολέμενο κρύο, τόσο που την τελευταία στιγμή ο Σοφούλης σκέφθηκε να μεταίωση την επίσκεψή του. Τηλεφώνησε στο φιλικό του σπίτι κι' όταν έλαβε την καθησυχαστική διαβεβαίωση ότι υπήρχε όχι η κοινή θερμότητα, αλλά υπερθερμότητα που χρειαζόταν ο οργανισμός του, κουκουλώθηκε καλά, πήρε ένα ταξί και ξεκίνησε. Δεν πρόλαβε να κάνει πενήντα μέτρα το αυτοκίνητο, όταν ο Σοφούλης τινάχτηκε ξαφνικά, σαν να είχε ξεχάσει κάτι σοβαρό και είπε στο σωφέρ:

— Κάνε σιγά, παιδί μου, και ρίξε μία ματιά πίσω...

— Γιατί κύριε Πρόεδρε; ρώτησε με περιέργεια ο σωφέρ. Τί συμβαίνει;

— Θέλω να δώ αν πρόλαβαν οι μυστικοί να πάρουν αυτοκίνητο και να με ακολουθήσουν. Δεν κάνει να με χάσουν. Θα φάνε κατσάδα από τους προϊσταμένους...

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΙΩΝ

Είνε γνωστά τα «αμπόν» που προστατεύουν τ' αυτιά των κολιμηθέντων κατά το κολύμπι. Ξεκινώντας απ' αυτό ένας μηχανικός του Χόλλυγουντ, ο Λή Ρένολντ, έφτιαξε ένα «αμπόν» που φιλτράρει τους ήχους και τους κάνει να φάνουν στο τύμπανο του αυτιού απαλοί, χωρίς να μπορούν να το βιάσουν. Τα «αμπόν» αυτά θα είνε πολύτιμα για τους πολεμιστές, τους μεταλλωρύχους και γενικά για όλους τους εργάτες που δουλεύουν μέσα σε εκκωφαντικούς θορύβους.

τους, τα καυμένα τα παιδιά. Δεν είνε αμαρτία;

Ο σωφέρ — παλινός οδηγός που εξυπηρετούσε τακτικά τον Πρόεδρο — γέλασε με την καρδιά του και συμμορφώθηκε προς την εντολή. Πραγματικά, πέρασαν πέντε λεπτά όσο να βρουν οι δυό κέρβεροι ελεύθερο ταξί και να τεθούν... μυστικά επί τα ίχνη του Γέρου. Πάντως όταν ο Σοφούλης βεβαιώθηκε ότι ξεκίνησαν, έδωσε εντολή στο σωφέρ να προχωρήσει.

Μόλις έφθασε στο φιλικό του σπίτι, έτρεξε άμέσως μέσα, γιατί του ήταν άδυνατο να άνεχθ το κρύο του δρόμου. Δεν πρόλαβε όμως να βγάλει το παλτό του και το ξαναφόρεσε. Η φιλική του οικογένεια απόρησε, αλλά ο Σοφούλης έσπευσε να τους εξηγήσει:

— Είνε δυό παιδιά έξω που θα παγώσουν από το κρύο. Πρέπει να τους δέσουμε μέσα!...

Και έπειδή οι άλλοι δεν μπηκαν άμέσως στο νόημα, ο Σοφούλης, κουκουλωμένος πάλι, άνοιξε την πόρτα και είδε τους κέρβερους να περιδιόδαν στο απέναντι πεζοδρόμιο και να προσπαθούν να θερμάνουν τα χέρια τους με τα χνώτα τους. Ο ένας έκανε τον «καδιόφορο» και προχώρησε προς τη λεωφόρο Βασιλίσσης Σοφίας. Ο άλλος στάθηκε και κύτταζε με την άκρη του ματιού του, νομίζοντας πως ο Πρόεδρος έτοιμαζόταν να φύγει άμέσως, πράγμα που ήταν αναμφισβήτητο πολύ... ύποπτο. Αυτόν ακριβώς έσπευσε να φωνάξει ο Γέρος:

— Άκουσε, παλληκάρι. Μπορώ να σου πω κάτι;

— Σε μένα μιλάτε; ρώτησε έκπληκτο το «παλληκάρι».

— Ναί, σε σένα. Έλα πιο κοντά να σου πω κάτι.

Το «παλληκάρι» πλησίασε. Ο Σοφούλης τον κάλεσε στην αυλή του σπιτιού — οι άλλοι είχαν ήδη απομακρυνθεί κάπως κατά σύστασι του Γέρου — και του είπε... εμπιστευτικά:

— Έγώ, παιδί μου, θα μείνω εδώ δυό τρεις ώρες. Είνε αμαρτία να παγώνεται έξω στο δρόμο σου κι' ο σύντροφός σου. Φώναξέ τον και καθήστε στο χάλ. Πάρτε και κανένα τσάι να ξεσταγήτε. Αν δεν σάς άρεση αυτό, έλατε αύριο το πρωί στο «Ακρόπολ» να σάς άφηνω πάλι με το Νί και με το Σίγμα όσα θα πούμε απόψε με το φιλικό ζευγάρι που με φιλοξενεί. Μιά φορά δεν θέλω να κυρολογήσετε για μένα...

Ο κέρβερος έμεινε με άνοιχτο το στόμα. Δεν ήξερε τί να απαντήσει. Πάντως ευχαρίστησε το Γέρο κι' έφυγε. Ούτε φάνηκε να κάνει βόλτες στο πεζοδρόμιο. Άλλα και την επομένη δεν παρουσιάστηκε στο «Ακρόπολ». Η φρουρά άλλαξε...

Γεγονός είνε ότι ο Σοφούλης λυπόταν τους μυστικούς που είχαν αποστολή να παρακολουθούν μερά νύχτα τους «υπόπτους». Αντίθετα ο Καφαντάρης δεν μπορούσε να τους άνεχθ. Όσοις ανακάλυπτε να περιδιόδαν έξω από το σπίτι του, έβγαίνε και τους κακομιλούσε... Και φυσικά δεν παρέλειπε να στολίζει δρόντως αυτούς που τους έστελναν...

ΚΩΣΤΑΣ ΠΟΛΙΤΗΣ

Γυναικείες πάστορες

Στην Άγγλία παρατηρείται κατά τα τελευταία χρόνια μεγάλη έλλειψη παστών. Για ν' αντιμετωπισθ αυτή η έλλειψη αποφασίστηκε να επιτραπή και στις γυναίκες η άσκηση των ιερών καθηκόντων του πάστορος. Σύμφωνα με τη ληφθείσα απόφασι, οι γυναίκες θα έχουν το δικαίωμα να ιερουργούν στους ναούς, να βαπτίζουν και να κηρύττουν τον λόγον του Θεού. Προς το παρόν, θα απαγορευθ σ' αυτές να τελούν γάμους, να δίνουν τη Θεία Μετάληψι και να συνοδεύουν τους νεκρούς στην τελευταία τους κατοικία.

Το ζήτημα της ένδυμασίας δεν καθωρίσθηκε ακόμη. Μιά προτάσι, όμως, να έχουν σκεπασμένο το πρόσωπο όταν ιερουργούν άπορρίφθηκε από τη μεγάλη πλειοψηφία των ανωτέρων τιτλούχων της Άγγλικανικής Έκκλησίας.

Ο Ρόμπερτ Τάιηλορ

ΤΑ ΝΕΩΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

Σύντομες ειδησούλες

★ Το πιο ευτυχισμένο ζευγάρι καλλιτεχνών του κινηματογράφου κινδυνεύει να διαλυθθ. Φημολογείται δηλαδή πως ο Ρόμπερτ Τάιηλορ θα πάρη διαζύγιο από την Βαρβάρα Στάνγουικ για να παντρευθ μία νεαρά Ιταλίδα: την Λία ντε Λέο που παίζει το ρόλο μίας σκλάβας στο φιλμ «Κόδο βάντις». Η Λία είνε 25 ετών και χωρίς την περασμένη βδομάδα το δεύτερο σκύλω της.

★ Μερικοί δημοσιογράφοι που ρώτησαν τον Ρόμπερτ σχετικά με το ζήτημα αυτό πήραν την ακόλουθη απάντησι: «Κάθε φημη που κυκλοφορεί γύρω από ένδεχομένο διάστασι με τη Βαρβάρα είνε ψευδής και κακόβουλη». Δεν διέσωσε πάντως και το ένδιόφρον του για τη Λία. Ενώ εκείνη, μαθαίνοντας τη δήλωσι του Ρόμπερτ, είπε με τη σειρά της: «Γρήγορα θα τον κάνω ν' αλλάξη γνώμη».

★ Η 'Ινγκριντ Μπέργκμαν φτάνοντας στο Παρίσι δήλωσε τα εξής: «Δεν πρόκειται να επισκεφθ κανένα οίκο μόδας ούτε ν' αγοράσω κανένα φόρεμα. Οά χαζέωω μπροστά στις βιτρίνες και θα πηγαίνω δυό φορές την ημέρα στον κινηματογράφο. Θέλω να ιδώ πολλά γαλλικά φιλμ. Μέχρι σήμερα έχω δι' μονάχα δυό: «Απενεμήθ δικαιοσύνη» και «Ομορφιά του διαβόλου». Και τα δυό είνε πραγματικά άριστουργήματα».

★ Ο Κάρλο Ρήντ, ο δημιουργός του «Τρίτου ανθρώπου», προκειμένου να γυρίσ το νέο του φιλμ «Ο προγεγραμμένος τόν νήσων» χρειαζόταν μία νέα μελαχροινή, κομψή, μυστηριώδη και με έξωτική ομορφιά. Αφού την αναζήτησε μάταια στη Μέση Ανατολή, στις Ίνδies, στην Περσία και στην Κεϊλάνη, την βρήκε τυχαίως στο Άλγέρι. Λέγεται Κερίμα και είνε κόρη ενός πλουσιού της δοκιμής ήσαν για να την πείσει να τον ακολουθήσει στο Λονδίνο και να κάνει μία μικρή δοκιμή. Και τ' άποτέλεσμα της δοκιμής ήσαν τέτοια ώστε την άλλη μέρα κι' άλλος ο Κάρλο Ρήντ έφευγε μαζί της για την Κεϊλάνη όπου θα γυρίσούν τα «έξωτερικά» της ταινίας.

★ Ξέρετε ποιός θεωρήθηκε ο πιο εύσεβης προσκυνητής του 'Ιεροού Έτους; Ο Ραμόν Νοβάρο που βρίσκεται στη Ρώμη τις ημέρες αυτές. Ο Ραμόν που είνε σήμερα 45 χρόνων είχε μπη ως δοκιμικός σ' ένα μοναστήρι Φραγκισκανών. Έδήλωσε όμως πως δεν πρόκειται να μείνη μονίμως στο τάγμα αυτό. Θα επιστρέψι σε λίγο στην πατρίδα του, το Μερίκι, και θα εγκατασταθ στην χτήματα που έχει κληρονομήσει απ' τους γονείς του.

★ Στο Λονδίνο γνωρίζει πρωτοφανή θρίαμβο μία ταινία που γυρίστηκε εδώ και... είκοσι χρόνια. Το γεγονός θα φαινόταν άπιστευτο αν η είδησις δεν προσέθετε πως πρόκειται για μία επανέκδοσι της περιήγησης ταινίας του Σαρλώ «Τα φώτα της πόλεως».

★ Πρέπει να μάθη κανείς πολλά πράγματα αν θέλη να παίζη στον κινηματογράφο. Έτσι η Άνν Σέρνταν που πρωταγωνιστεί μαζί με τον Κάρο Γκράντ στο φιλμ «Η νύφη ήταν άρσενική», αναγκάστηκε για το φιλμ αυτό να μάθη τα εξής πράγματα: ρούμπα, πατινάζ, να δένη ένα μισγάρι, να τραγουδά νορδηγικά και να χειρίζεται ένα τηλεφώνημα πίνακα.

★ Μέσα σε δυό χρόνια ο Τζέφ Τσάντλερ, γνωστός μας από το «Σπαθί στην έρημο», έγινε διάσημος αστέρι. Μετά τη νέα έπιτυχία του στο «Σπασμένο βέλος» γυρίζει τώρα το φιλμ «Το πουλί του παραδείσου» με τους Λουί Ζουρνάτ και Ντέμπρο Πέιτζετ. Ήδη ο παραγωγός Ντάρυλ Τζάνουκ σκέπτεται να τον αναθέσει και το ρόλο του βασιλέως Σολομώντος στο φιλμ «Η Βασιλίσσα του Σαβά» που θα γυρίσθ στην Παλαιστίνη.

★ Ο Γκλέν Φόρντ, που υπέγραψε συμβόλαιο μακράς διάρκειας με τη «Φόξ», θα είνε ο παρτεναίρ της Άνν Μπάστερ στο φιλμ «Ακολουθήσε τον ήλιο».

★ Είπαμε και άλλοτε πως το Χόλλυγουντ άρχισε να παίρνει από την Βίβλο τα θέματα των ταινιών του. Ο παραγωγός Ντάρυλ Τζάνουκ εκτός από την «Βασιλίσσα του Σαβά», θα γυρίσθ στο κράτος του 'Ισραήλ και μία άλλη ταινία, με υπόθεσι τη ζωή του βασιλέως Δαυίδ. Ο Γκρέγκορ Πέκ θα υποδυθ τον ρόλο του Δαυίδ και η Σούζαν Χάιγγουορντ τον ρόλο της Βησαβέ.

★ Μία τελευταία προσπάθεια συμφιλίωσης του ζεύγους Σιμόν Σινιόρε και 'Υβ Άλλεγκρέ απέτυχε. Οι δυό σύζυγοι περιμένουν το διαζύγιο για να ξαναφτιάξουν τη ζωή τους.

★ Η μικρούλα Μάργκαρετ Ο'Μπράιαν μεγάλωσε. Στο νέο της φιλμ «Ρωμαντική ηλικία» έχει για πρώτη φορά ένα παρτεναίρ που την έρωτεύεται. Ο νεαρός αυτός, που της δίνει το πρώτο φιλί στην οδόν, είνε ο Άλεν Μάρτιν.

★ Ο Μισέλ Κοπόλα, ξενοδόχος στη Μονμάρτρ, έβλεπε από τον σκηνοθέτη Μαρς ντε Κανόν για να παίζη το ρόλο του Τζουλιάνο στο δώδεκον φιλμ που θα έχη για σενάριο τη ζωή και τη δράσι του Σικελού ληστή. Το πρώτο γυναικείο ρόλο θα παίζη η Μαρία Ζιλιάκου, η Σουηδισ δημοσιογράφος που έπεσε κόρη το ληστή στο άντρον του και υπήρξε μία από τις καλύτερες φίλες του.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΤΥ

Η Μίρκα, οι μπονάνες κι' εγώ

Καθώς περνούσα προχθές έξω από ένα οπωροπωλείο, στά Χαντεία, είδα κάμποσες άρμαθες μπανάνες, με γλυκό, κιτρινοχρυσά χρώμα. Και θυμήθηκα μία παλιά μου άρραβανιστική και μία μαϊμού. Ήταν ένας άρραβανιστής που είχε άρχει με τους καλύτερους οίανους και πήγε κακήν - κακώς, εξ αιτίας οι μπανάνες και η μαϊμού.

Μα είνε πολύ παράξενη ιστορία, σας λέω. Κι' όλες οι παράξενες ιστορίες τυχαίως νάχουν συμβή, να συμβαίνουν ή να συμβούν σε μένα!...

★ Τη Λέλα την είχα γνωρίσει πολύ ρομαντικά. Ακολούθησε ένα τρυφερό ειδύλλιο. Η Λέλα έκτιμησε τον καλό και υποχωρητικό χαρακτήρα μου, ενώ τον πικάντικο και ιδιότροπο δικό της κι' έτσι ταιριάξαμε. Οι τέτοιοι χαρακτήρες πάντα ταιριάζουν. Κι' αποφασίσαμε να ενώσουμε για πάντα τη ζωή μας και τους χαρακτήρες μας.

Οι δικοί της με δέχτηκαν μ' ενθουσιασμό, μπορώ να πω, γιατί δεν τους είχαν δώσει άσχημες πληροφορίες για μένα. Και θα φτάναμε στο γάμο, όπως είχαμε αποφασίσει, αν δεν μεσολαβούσαν τρία διαφορετικά πράγματα: 1) Μία θεία. 2) Μία μαϊμού. Και 3) οι μπανάνες.

Η θεία της Λέλας — Μαρία τ' όνομά της — ήταν από χρόνια εγκαταστημένη στην Αφρική. Κι' έπειδή αγαπούσε πολύ την άνεψιά της, της έγραφε τί θαλεγε αν της έστελε για δώρο μία μαϊμού!

Τί θέλετε ναλεγε η Λέλα, πλάσμα παράξενο και ιδιότροπο που ήταν;

— Μία μαϊμού είνε ό,τι μας χρειάζεται! Είπε γεμάτη χαρά. — Γιατί μας χρειάζεται; τόλμησα να ρωτήσω. Τί θα την κάνουμε; — Θα την έχουμε για έντυπωσι!

— Τί έντυπωσι; — Νά, θα μας συζητή ο κόσμος! Θα την παίρνουμε έξω μαζί μας και θα είμαστε δαχτυλοδειχτούμενοι. Άσε που θα περνάμε ευχάριστα την ώρα μας, γιατί οι μαϊμούδες είνε έξυπνα ζώα και μαθαίνουν πολλά γυναικεία. Και τράνε και τους υψώλους!

— Εγώ ψηφίζω έναντιόν, είπα. — Η μαϊμού είνε ένα ζώον άσχημο και αντίπαθητικό! — Θα πούμε της θείας να μας στείλ η μία μαϊμού άμορφη! Έπί τέλους, μία μαϊμού τη θέλω πολύ!

Με τη γνώμη μου ήρθαν και η μαμά και λίγο ο μπαμπάς. Άλλα συμφώνησαν γρήγορα με την κόρη τους. Η μαμά γιατί από τον καιρό που η Λέλα είχε βγάλει κοκκύτη, μικρή, δεν της χαλούσε το κατήφι και ο μπαμπάς γιατί την είχε μοναχοκόρη και της έκανε, στο τέλος, όσα τα κατήφια.

— Κι' επί τέλους τί σας νοιάζει; είπε η Λέλα. Εγώ θα την περιποιούμαι!

Κι' έγραψε της θείας Μαρίας, πως την ευχαριστούσε εκ των προτέρων για το έκλεκτό και «πρακτικό» της δώρο και περίμενε με άνηγνία τη μαϊμού.

★ Και λοιπόν, η μαϊμού ήρθε. Ειδοποιήθαμε να πάμε να την παραλάβουμε στον Πει...

— Κλαίτε από το φιλμ; — Όχι... κλαίμε τα λεφτά μας!... (Του Άρχελαου)

17

Αδεντόπαπας ο παπα-Νικόλας Παπαγεωργίου, ζούσε την εποχή εκείνη στο χωριό Μπουχουνίτσα της Θεσσαλίας. Ήρωμένος από τη στόφα του Διάκου και του Παπαφέσσα, άποφασιστικός, τολμηρός, γενναίος, ήτανε πραγματικός πατέρας για το ποίμνιό του, πράος, γλυκός, στοργικός, μα κι αντρεωμένος... Οί χωριάτες ήξεραν ότι στο πρόσωπό του θα βρούσαν παρηγοριά, στη συμβουλή του φωτισμένη καθοδήγηση στο δρόμο του καλού. Μα ήξεραν, ακόμα, ότι ο παπα-Νικόλας δεν συγχωρούσε ποτέ το άδικο, χτυπούσε αλύπττα το πονηρό, κι ήτανε σθεναρός να τιμωρήσει τους κακούς όχι μόνο με λόγια, αλλά και με έργα... Ψηλός, σωματώδης, με τα κατόμαυρα μαλλιά και τα φρύδια του που πλασιωνάνε το μελαφό του πρόσωπο, ήτανε πραγματικά ο φόβος κι ο τρόμος εκείνων που δεν θά βέλανε να προσαρμωστούν απόλυτα με τις Εντολές του Μαυσώ... Κι έτσι, τότε με τον καλό λόγο, τότε με τη φοβέρα, είχε ήθικοποιήσει όλη η θεσσαλική αυτή περιοχή της Μπουχουνίτσας... Το χωριό του παπα-Νικόλα την εποχή εκείνη — 1894 — είχε γίνει ένας υποδειγματικός επίγειος παρόδεισος...

Είχε ο παπα-Νικόλας κι ένα μοναχογυιό, το Δημήτρη. Ήταν ένα όμορφο, ψηλό παιδί, με καστανά μαλλιά και μεγάλα όνειροπόλα μάτια. Δειλός σαν κορίτσι ο Δημήτρης, κοκκινίζει με το παραμικρό... Δεν κατούσε να κυττάει στα μάτια κανέναν — ιδίως τις γυναίκες... — και η δειλία του αυτή, σχεδόν παθολογική, προκαλούσε βαθείς ανησυχίες στον πατέρα του...

— Βρέ τέκνον μου, τούλεγε συχνά, πώς θα πάς μπροστά στη ζωή, αν δεν την κυττάς στα μάτια...
— Τη ζωή, πατέρα; άπορούσε ο νέος.
— Ναί, τη ζωή, τους άντρες, τις γυναίκες... — ιδίως τις γυναίκες!...

Ξανακοκκινίζει ο Δημήτρης, ξαναχαμώανε τα μάτια του, και δεν απαντούσε... Απογοητευμένος τότε ο Αδεντόπαπας, σταμάταγε τη συζήτηση μ' ένα στεναγμό... *

“Ένα πρωινό φθινοπωρινό, πηγαίνοντας στη βρύση να ποτίσει το ζωντανό του ο Δημήτρης, είδε μια όμορφη κοπέλλα λυγρή, ξανθομαλλούσα, να γεμίζει το σταμνί της. Κοκκίνισε πάλι — όπως συνηθίζει... — και χαμήλωσε τα μάτια του. Για λίγο όμως, αυτή τη φορά. Ο πειρασμός τη μέρα εκείνη ήτανε πιο δυνατός από τη ντροπή του... Σήκωσε πάλι τα μάτια του λοιπόν ο Δημήτρης, και καμάρωσε την όμορφη κόρη με τα χρυσαφένια μαλλιά. Άδου γέμισε εκείνη το σταμνί της, τόβαλε στον ώμο και ξεκίνησε να φύγει. Καθώς είχε σηκωμένα έτσι ψηλά τα χέρια της που κρατούσανε το σταμνί, οι κρουστές γραμμές του κορμιού της διαγραφόντουσαν κάτω απ' την κεντητή σεγκούντα της. Ο Δημήτρης έμεινε έκθαμβος κι άναστατωμένος! Κι όταν η κοπέλλα πέρασε δίπλα του και τον καλημέρισε μ' ένα ευγενικό χαμόγελο, ο Δημήτρης νόμισε πως άνοιξαν μπροστά στα μάτια του οι ούρανοι!... Την παρακολούθησε ώσπου άπομακρύνθηκε, κι άστρωσε έστρωσε σε μια γωνιά προς το χωριό... Κι έμεινε ο φτωχός Δημήτρης άμίλητος, άποσβολωμένος, με το μυαλό του ταραγμένο, την ψυχή του άναστατη... *

“Όλη νύχτα η λυγρή ξανθομαλλούσα ήρθε στον ύπνο του να ταραξεί τα όνειρά του. Το πρωί ξύπνησε ζαλισμένος, γεμάτος ταραχή, κι άποφασισμένος να την ξαναδη άποσεί ποτέ... Ή έμυθη δειλία του άποχωρούσε μπροστά στην έπιτακτική άνάγκη της έρωτευμένης καρδιάς του... *

Και την ξανάδε. Πάλι στη βρύση. Κι αυτή τη φορά της χαμογέλασε αέρος πρώτος. Τού χαμογέλασε κι εκείνη, με κάπως άπορημένο, άποροπτικό ύφος, και προσπέρασε. Το ύφος της πάγωσε το φτωχό έρωτευμένο... Ένιωθε πως η όμορφη συχωριανή του τον περιφρονούσε... Για να ύποταξη, ήθελε τόλμη, ίσως ακόμα και θράσος — όπως οι πιο πολλές γυναίκες... Κι εκείνος δεν διέθετε παρά μια παθολογική δειλία, που τον παρουσίαζε άπολμο,

‘Η Α. Μ. ο ‘Ερωσι

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΑΠΑΓΩΓΕΣ

Γιό την ευτυχία του παιδιού του

κι άναποφάσιτο μπροστά στις γυναίκες, να κοκκινίζει σαν κορίτσι με το παραμικρό.

Ζήτησε κι έμαθε τ' όνομά της: Τριανταφυλλιά Νίκου. Μοναχοκόρη του πλούσιου χτηματία Άποστόλου Νίκου, μ' ένα σωρό στρέμματα προίκια της, ένα σωρό

της μητέρας του την πειστική τρυφερότητα. Πήγε τότε εκείνη και μίλησε με τον άντρα της, τον παπα-Νικόλα. Έκείνος την άκουσε συλλογισμένος και σιωπηλός να του άραδαίει τους φόβους της. Στο τέλος, κούνησε το κεφάλι του, και της άπάντησε:

— Έχω κι εγώ παρατηρήσει, Άνδρονίκη, ότι ο γυιός μας κάτι έχει... Μή φοβάσαι, θά το μάθω και θά δώσω τη λύση. Παραφύλαξε, λοιπόν, ο παπα-Νικόλας, ρώτησε, και έμαθε: ‘Ο μοναχογυιός του ήταν έρωτευμένος αγίατρευτα με τη μοναχοκόρη του Άποστόλου Νίκου. Τον έβλεπαν οι συχωριανοί να παραφύλαζε το πέρασμά της παντού — στη βρύση, στην πλατεία, κάτω από το σπίτι της. Έκείνη

Τόνοιωθε ο καυμένος, κι έλυσε μέσα του σιωπηλά... Τη στενοχώρια του, το βουβό του πόννο, τον πρόσζε πρώτη ή παπαδιά. Σά μάνα, μάντευσε ότι κάποιο κρυφό σαράκι έτρωγε κρυφά το μοναχογυιό της. Τον έδλεπε να σκέπτεται σιωπηλός ώρες όλόκληρες, να μην τρώη, ν' άδυνατεί...

— Τι έχεις, αγόρι μου... τον ρωτούσε άνησυχη, καίειδούνας τρυφερά τα καστανά μαλλιά του.

— Τίποτα, μάνα... άπαντούσε ο Δημήτρης άόριστα.

Κι έφευγε, για ν' άποφύγη

της μητέρας του την πειστική τρυφερότητα. Πήγε τότε εκείνη και μίλησε με τον άντρα της, τον παπα-Νικόλα. Έκείνος την άκουσε συλλογισμένος και σιωπηλός να του άραδαίει τους φόβους της. Στο τέλος, κούνησε το κεφάλι του, και της άπάντησε:

— Έχω κι εγώ παρατηρήσει, Άνδρονίκη, ότι ο γυιός μας κάτι έχει... Μή φοβάσαι, θά το μάθω και θά δώσω τη λύση. Παραφύλαξε, λοιπόν, ο παπα-Νικόλας, ρώτησε, και έμαθε: ‘Ο μοναχογυιός του ήταν έρωτευμένος αγίατρευτα με τη μοναχοκόρη του Άποστόλου Νίκου. Τον έβλεπαν οι συχωριανοί να παραφύλαζε το πέρασμά της παντού — στη βρύση, στην πλατεία, κάτω από το σπίτι της. Έκείνη

‘Ο Δημήτρης παραφύλαγε την Τριανταφυλλιά στη βρύση...

ζωντανά, ένα σωρό φλουριά στην κασέλα του γέρον... Άπληστη έξ αίτίας της περιφάνειας της. Άπόσιτη, και σαν όμορφη, και σαν περιούσια, κάθε άλλο ήτανε παρά εύκολη λεία... Έκείνος που θά την κέρδιζε, θάπρεπε να την ύποταξη, πιάνοντάς την ακόμα κι άπό τα μαλλιά! Κι αυτός δεν ήτανε βέβαια, ο δειλός κι άπολμος Δημήτρης Παπαγεωργίου,

όμως δεν φαινότανε να δίνει σημασία στον κρυφόν έρωτά του, που την τούλιγε άπό παντού σά δειλό θνιψίμα... Άλαζονική κι άδιόφορη, περνούσε μπροστά άπό την έρωτευμένη καρδιά του, χωρίς ν' άκούη τους τύπους της, χωρίς να δίνει σημασία στον γόνο της... *

Πέρασε λίγος καιρός... Τού φθινόπωρου τα πεθαμένα φύλλα γεμίσανε ξεφτισμένα χρυσάφια τη νοτισμένη γη. Ένα δειλινό ο Δημήτρης του παπα διασαυρώ-

θηκε με την άγαπημένη σ' ένα έρημικό δρομάκι, στην είσοδο του χωριού. Γυρίζει εκείνη άπό τα χωράφια της, μ' ένα πανεράκι φρέσκες έλνες για τσάκισμα στο χέρι. ‘Ο Δημήτρης, βλέποντάς τη να περπατά, κοντοστάθηκε. Έκείνη προσπέρασε χωρίς να τον κυττάει.

— Τριανταφυλλιά!... Ξεψύχησε η φωνή του.

‘Η περιήφανη ξανθομαλλούσα γύρισε το κεφάλι της:

— Τι θές;... τον ρώτησε ψυχρά.

Τη ζύγωσε τρέμοντας όλόκληρος. ‘Η δειλία του πάλευε άπεγνωσμένα με τον έρωτά του... Στο τέλος όμως, ο έρωτας νίκησε:

— Τριανταφυλλιά... Σ' αγαπώ!... μουρμούρισε.

Με τί βλέμμα περιφρονήσεως τον κύταζε, εκείνη!... Άπό πάνω ως κάτω. Καί, χωρίς να του άπάντηση, έσφιξε το πανεράκι και τράβηξε το δρόμο της...

Τσακισμένος, ο φτωχός Δημήτρης την άφησε να φύγει μέσ' στις ώριμες σκιές του φθινοπωρινού δειλινού... Ύστερα, έσκυψε το κεφάλι του, και τράβηξε σιγά σιγά για το σπίτι του...

Φτάνοντας εκεί, γλύστρησε στην κόμαρά του, κι έπεσε ντυμένος καθώς ήτανε

στη Θεσσαλία. Διάλεξε ένα μικρό έγχειρίδιο, κοφτερό, το τράβηξε άπό τη μαλαματοκαπνισμένη θήκη του, και το δοκίμασε στο δάχτυλό του. Ένα μικρό ρουμπίνι φάνηκε άμέσως πάνω στη σάρκα του. ‘Ο Δημήτρης χαμογέλασε τραγικά. Το παλιό όπλο τρυπούσε καλά... Γύμνωσε το στήθος του στη βέσι της καρδιάς, και ύψωσε άποφασιστικά το άπλισμένο νερί του. Ξαφνικά όμως, ένα χέρι δυνατό τόπισσε άπό πίσω, στον άέρα... και μια φωνή δυνατή άκούστηκε:

— Πας να σκοτωθής, μωρέ!...

Γύρισε ο Δημήτρης, και είδε μπροστά του τον πατέρα του, τον παπα-Νικόλα, άλαφισμένο άπό την άγωνία...

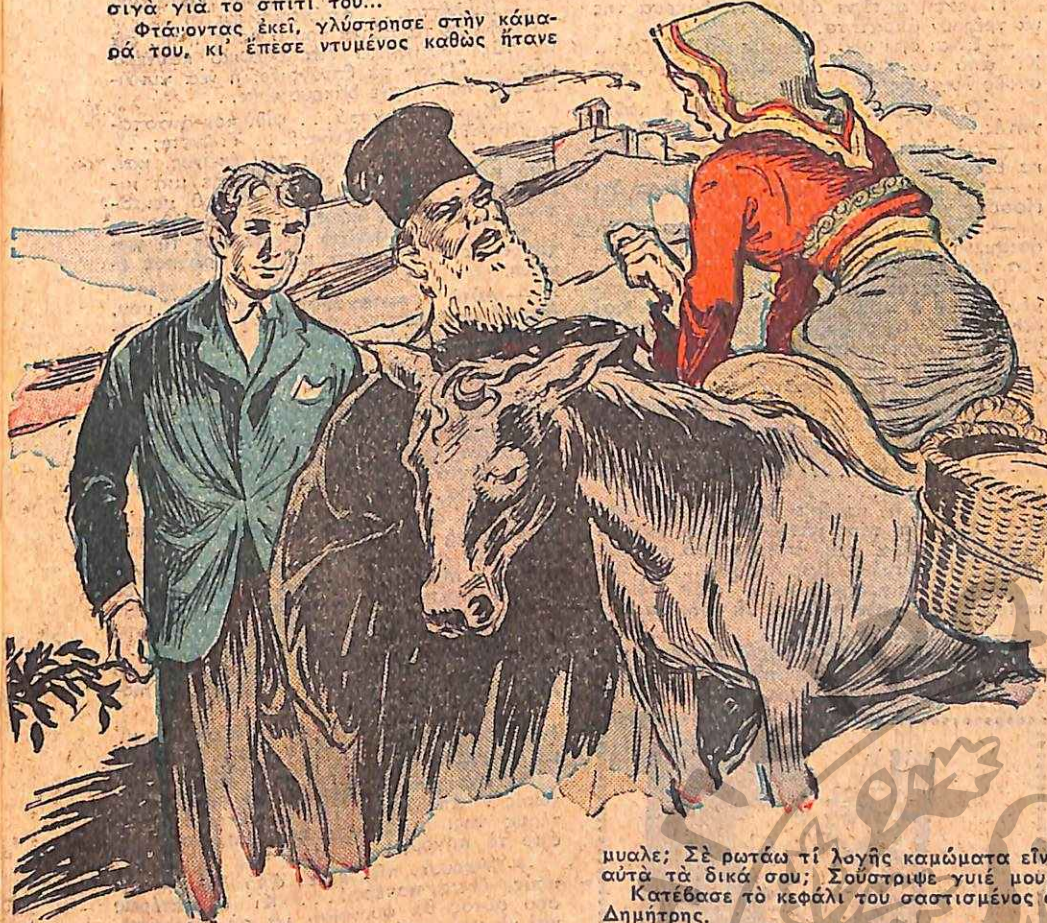
— Πατέρα... μουρμούρισε.

— Τι σ' έκανε να πάρης αυτή την άποφασι;... Δεν συλλογίστηκες τη μάνα σου;... Έμένα;... Δεν συλλογίστηκες επίτελους, την κατάρρα της εκκλησίας;...

— Πατέρα... ψιθύρισε πάλι ο Δημήτρης με παράπονο.

‘Ο παπας νευρίασε, τον έπιασε δυνατός θυμός.

— Τι πατέρα και ξεπατέρα, βρέ μισό-

— Κατέβα!... πρόσταζε ο παπα-Νικόλας την κοπέλλα.

στο κρεβάτι του. Οί λυγμοί φουσκώσανε το στήθος του. Τα δάκρυα — πρωτοβρόχι του πόνου... — τρέξαν άκράτητα άπό τα μάτια του... Τέλειωσε! ‘Η άγαπημένη του δεν τον ήθελε... Τι να κάνει; Πώς να την κερδίσει;... Νικώντας τη δειλία του, είτνε καρδιά;... αυτή είχε προσπέρασει άνοίξει μπροστά της την έρωτευμένη καρδιά;... άλαζονική, άπροσπέλαστη... *

Ξαφνικά, μια τραγική σκέψη σπάθισε το ταραγμένο μυαλό του έρωτευμένου νέου: ταραγμένο μυαλό του σκοτώθη... Κι αλή-Δεν τούμπεσε παρά να σκοτωθ... Στο άβά-θεια, τί την ήθελε τη ζωή!... Στο άβά-σταχο πόννο του, δεν ύπρχε παρά αυτή η τραγική λύση.

Πετάχτηκε άπό το κρεβάτι του ο Δημήτρης, κι άποφασιστικά άνοιξε τη διπλανή πόρτα της σάλας. Έκεί, στον τοίχο, ήτανε κρεμασμένα τα όπλα των προ-χόν, ήτανε κρεμασμένα τα Εικοσιένα, γόναν του, των άγωνιστών του Εικοσιένα, που μ' αυτά είχαν άνώσει την άπελευθέρω-τική φωτιά μαζί με άλλους καπεταναίους

μυαλε; Σε ρωτώ τί λογής καμώματα είν' αυτά τα δικά σου; Σουστρίψε γυιέ μου; Κατέβασε το κεφάλι του σαστισμένος ο Δημήτρης.

— Θα σου πώ, πατέρα, θά σου ξηγήσω... Τού πήρε το έγχειρίδιο ο παπα-Νικόλας, τον άγκάλιασε, τον πήγε και τον κάθισε σ' ένα σοφά κι έκατσε κι αυτός είπλα του.

— Έλα... τούπε στοργικά. Άνοιξε μου την καρδιά σου... Ξεμολογήσου στον πνευματικό.

Δίσταζε ο Δημήτρης. Δέθηκε η γλώσσα του. Άνοφοκοκκινισαν τα μάγουλά του.

— Εμπρός, γυιέ μου, μίλα, γλωσσόδετη έπαθες; τού φώναζε άνυπόμονος ο πατέρας του. Πές μου το μυστικό σου, μη ντρέ-πσαι.

Έσκυψε τα μάτια του ο νέος, κι άπάντησε:

— Αγαπάω, πατέρα...

— Ποιόν;

— Την Τριανταφυλλιά του Νίκου...

— Ά, μπράβο!... Άμωρο κορίτσι... Κούνησε μελαγχολικά το κεφάλι του ο νέος:

— Όμορφο και σκληρό... άπάντησε.

— Δεν σ' αγαπάει;...

— Νομίζω πως με περιφρονεί...

Καθώς τον είχε άγκαλιασμένο το γυιό του ο παπα-Νικόλας, τον τράνταζε με δύναμη:

— Περιφρονεί τη δειλία σου, γυιέ μου!

— Τη δειλία μου;...

— Ναί. Άκου κι έμένα που ξέρω πιο πολλά: Οί γυναίκες δεν βέλουνε τον άντρα να κοκκινίζει μπροστά τους τον βέλουνε δυνατό...

— Τι να κάνω πατέρα;...

— Τι να κάνης;... Άσε με να σκεφτώ εγώ το ζήτημα... Κι ως τότε, όρίσισω πώς δεν θά κάνης καμιά τρελλία...

— Μά χωρίς αυτή δεν μπορώ να ζήσω...

— Θα ζήσης μαζί της, βλάκα!... Σου το ύπόσχομαι εγώ!...

— Άλθεια, πατέρα!...

— Μην το ξαναπής αυτό. Ξέρεις ότι ένα λόγο έχω, κι όταν τον λέω δεν το αλλάζω, ο κόσμος να χαλάση.

Φωτίστηκε άπό χαρά κι έλπίδα το πρόσωπο του Δημήτρη. Γέμισε έλπίδες η καρδιά του. Κι έσκυψε χαρούμενα και ταπεινά και φίλησε το χέρι του πατέρα του. *

Άπόγευμα βροχερό. Λάσπες τ' άδρομάκια του χωριού. Λιγοστοί οι διαβάτες και βιαστικοί. Σ' ένα δρόμο έξω άπό το χωριό, η Τριανταφυλλιά, καθάλλα στο γαϊδουράκι της, γυρίζει άπό το μύλο, όπου πήγε ν' άλέση λίγο σιτάρι.

Ξαφνικά, σ' ένα στοίψιμο, δυό άντρες ξεπετάγονται. ‘Ο ένας ο πιο ψηλός, άοπάζει δυνατά τα χαλινάρια του ζώου.

— Κατέβα!... πρόσταζε την κοπέλλα.

Έκείνη βλέπει μπροστά της τον παπα-Νικόλα με τα μάτια του που πέταγαν σπίν-θες.

— Δέσποτα!... μουρμουρίζει σά χαμένη.

— Κατέβα!... ξαναλέει πιο δυνατά ο παπας.

Κατέβαινε η Τριανταφυλλιά.

— Τι θές, δέσποτα μου;... ρωτάει.

Δίπλα στον παπα-Νικόλα διακρίνει το γυιό του το Δημήτρη, γλωμό, φοβισμένο...

— Προχώρα... της λέει ο παπας.

Δένουνε το ζώο σ' ένα δέντρο, και προχωρούνε οι τρεις τους προς την αντίθετη διεύθυνση του χωριού. Ύστερ άπό δέκα λεπτά δρόμο, φτάνουνε μπροστά σ' ένα έρημοκλήσι, χωμένο μέσ' στα πλατάνια. ‘Η πόρτα του είν' άνοιχτή. Μέσα βρίσκονται δυό-τρεις χωριάτες, ο ψάλτης. Τα κεριά είν' άναμένα. Σ' ένα τραπέζι, στη μέση, μπροστά στο ιερό, δίπλα στο Ευαγγέλιο, οι βέρες, τα στέφανα...

‘Η Τριανταφυλλιά προσπαθεί να διαμαρτυρηθή:

— Μά...

Χαμηλόφωνα, ο παπας της λέει:

— Σ' αγαπάει, τέκνον μου... Άν δεν σε παντρευτή, δεν τη θέλει τη ζωή του...

Τον γλύτωσα εγώ, λίγο προτού μπήη το μαγαζί στην καρδιά του...

Γυρίζει η Τριανταφυλλιά και βλέπει το Δημήτρη, που της χαμογέλαει ίκετευτικός, συγκινημένος, όλο έρωτα...

‘Ο παπα-Νικόλας δεν άργεί: Οί μάρτυρες είν' εκεί, ο ψάλτης, τα στέφανα — το ζευγάρι... Σε λίγη ώρα, το μυστήριο έχει τελειώσει... Παρακαλούμενη η όμορφη κοπέλλα, δεχεται τις εύχές του παπα — τού πεθερού της! — και το φίλι του άντρα της... Και, μέσα στην ψυχή της, η άλύγιστη περφόναει μαλακώνει, κι άρχίζει να γίνεται σιγά-σιγά συμπαθεία γι' αυτό το νέο που την είχε κερδίσει με το σπαθί του — με το σπαθί του πατέρα του! *

‘Η έφημερίδα της 22ας Ιανουαρίου του 1895 που μας έξιπτορει το εκπαιδευτικό περιοδικό της «άπαγωγής νέας άπό Ιερέα διά λογαριασμόν του υιού του» δεν μας πληροφορεί πως δέχτηκε το γάμο αυτόν ο μεγαλοκτηματίας Άπόστολος Νίκου, ο πατέρας της νύφης... Μάλλον όμως δεν θά μίλησε, για να μη δίνον ο έφημερίδες συνέχεια στην είδησιογραφία των έπομένων ημερών. Κι έτσι ο παπα-Νικόλας Παπαγεωργίου, έξασφάλισε παλληκαριάτικα, άντοικια, άποφασιστικά, την ευτυχία του παιδιού του. Άντρεωμένος Ιερωμένος, άπό την έλληνικότητα στόφα του Διάκου και του Παπαφέσσα...

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: ‘Η έρωτευμένη ‘Ε-δραίοπουλα.

23

«Έλληνες και ξένοι κατάσκοποι ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

(Συνέχεια εκ της προηγούμενης σελίδος)

Η πιο δραματική όμως ιστορία, είναι αυτή που συνέβη στον πρόεδρο των Ελλήνων Έπαγγελματιών Μουσικών κ. Μιχ. Βασιλά, έναν εξαιρετικό άνθρωπο και λαμπρό πατριώτη, που πέρασε απ' όλους τους κύκλους της κολάσεως της γερμανικής θηριωδίας. Αφορμή για όλα τα αφάνταστα μαρτύρια του υπήρξε το «άδελφωτο» ραδιοφώνου του. Ο κ. Βασιλάς πιάστηκε από τη Γκεστάπο το πρωί της 8 Μαρτίου 1944 στο σπίτι του, στην οδόν Καρατζά 6. Τον έρριξαν σ' ένα μπουντρούμι του μεγάρου Λιναρδίου και τον άφισαν εκεί σε αυστηρή απομόνωση, χωρίς νάχη μιά σταγόνα νερό για να βρέξη τα διψασμένα του χείλη. Την ίδια νύχτα τον ώδηγησαν μπροστά στο Γερμανό λοχαγό Μπούλγκερ. Ένα πραγματικό ανθρώπινο κτήνος, που λίγο πριν είχε σκοτώσει με το ίδιο του χέρι τον έναν Έλληνα πατριώτη, το Γιάννη Πανουργιά, έπειδη άρνήθηκε να καταδώσει τους συντρόφους του. Ο Μπούλγκερ, μόλις είδε τον κ. Βασιλά να μπαίνει στο γραφείο του, συνειδητοποιώντας από δυο στρατιώτες, έβγαλε το περιστρώφο του και τον πλησίασε με μάτια που άστραφταν από μίσος.

— «Αν θέλεις να τα πάμε καλά, του είπε, πρέπει να μου πής τα όνοματά όλων εκείνων που άκουγαν μαζί σου τις έκπομπές του Λονδίνου. Έμαθα πως είσαι κατάσκοπος των Βρετανών κι' ότι εκτός απ' το ραδιοφώνω έχεις και ασύρματο. Σε ποιά όργανωσι ανήκεις;

— Σ' αυτήν που ανήκουν όλοι οι «Έλληνες, στην Ελλάδα! απάντησε χωρίς δισταγμό ο κ. Βασιλάς. «Αδίκαια χάνετε τον καιρό σας. Τις έκπομπές του Λονδίνου τις άκουγα ολόμοναχος. Όσο για τον ασύρματο, λυπούμαι ελίκρινά που δεν έχω. Γιατί τότε θα μπορούσα να προσφέρω μεγάλες υπηρεσίες στην πατρίδα μου...

Ο Γερμανός έμεινε εκπληκτός ακούγοντας την απάντησή αυτή. Η έκπληξή του όμως δεν κράτησε περισσότερο από ένα δευτερόλεπτο. Με σφιγμένα δόντια, σήκωσε το χέρι του και χτύπησε στο πρόσωπο τον τολημυρικό πατριώτη. «Έτρεμε δολοκλήρος απ' τη λύσσα του.

— Ωστε δεν πρόκειται να ομολογήσεις; τον ρώτησε για τελευταία φορά.

— Δεν έχω να πω απολύτως τίποτε, απάντησε ο θαρραλέος πατριώτης.

Σ' ένα νεύμα του Μπούλγκερ, οι δυο στρατιώτες έπιασαν τότε τον κ. Βασιλά και από τις χειροπέδες που φορούσε τον κρέμασαν με μιά τριχοπάλια δυο μέτρα πάνω από τη γη. Και το φοβερό μαρτύριο του άρχισε. Έπί δεκατέσσερες ημέρες τον έδεσαν συνέχεια μ' ένα συρμάτινο βούρδουλα. Τό κορμί του είχε γίνει ολόκληρο δούλα. Τη δεκάτη πέμπτη μέρα τον μετέφεραν σ' οικτρή κατάσταση, αληθινό ράκος, στις φυλακές «Αβέρωφ». Αλλά και εκεί συνεχίστηκε το ίδιο μαρτύριο. Πρωί, μεσημέρι, βράδυ, ο συρμάτινος βούρδουλας όργωνε το κορμί του. Τον πίεζαν να ομολογήσει τους συνεργάτες του και έφ' όσον εξακολουθούσε ν' αρνείται, τον έδεσαν κατά τον αγριώτερο τρόπο, ως που λιποθυμούσε. Τότε μόνο τον άφιναν για να ξαναρχίσουν μόλις άνοιγε τα μάτια του.

Από μιά έκθεσή του κ. Βασιλά που έχω στα χέρια μου, αντιγράφω τη συνέχεια της τραγικής αυτής ιστορίας:

«Μιά μέρα, άφου μ' έδεσαν μέχρις αίματος, μου έφεραν μιά κατάθεσι και μ' έβασαν να την υπογράψω. Άφου έγινε αυτό, με μετέφεραν στην αίθουσα υπ' αριθμ. 3 των φυλακών. Τότε όμως άρρώστησα βαρεια από τις ταλαιπωρίες και το συνεχές ξυλοκόπημα. Στις 24 του ίδιου μήνα, έπιασαν και τη γυναίκα μου και την ώδηγησαν σ' απομονωτήριο της Γκεστάπο, όπου μας έφεραν σ' αντιπαράστασι. Αλλά και πάλι δεν έβγαλα λέξι. Οι Ούννοι, άφου απέλπιστηκαν, με παρέπεμψαν στο γερμανικό στρατοδικείο, στην αίθουσα του «Πάρνασσου». Έκει με δίκασαν χωρίς να μ' άφισουν ν' απολογηθώ και με καταδικάσαν σ' πέντε χρόνια καταναγκαστικά έργα. Μετά την καταδίκη μου, με ώδηγη-

σαν και πάλι στο «Αβέρωφ», απ' όπου, στις 17 Μαΐου, όταν μου κοινοποιήθηκε η τελεσίδικη απόφασι του στρατοδικείου, με μετέφεραν στις φυλακές των Παραπημάτων».

Στις φυλακές όμως αυτές άρχισε ένα καινούργιο μαρτύριο: το μαρτύριο της συνεχούς αλλαγής της αίθουσής, κάτι δηλαδή που γίνεται συχνά για ώριμένους εξαντλημένους κι' ετοιμοθάνατους κρατούμενους. Στις 3 Ιουνίου τον μετέφεραν από την αίθουσα 3 στην αίθουσα 1, την 5 του ίδιου μηνός από την υπ' αριθμ. 1 στην υπ' αριθμ. 5. Μετά δυο μέρες πάλι στην υπ' αριθμ. 3 και μέρα παρά μέρα σχεδόν ξαναρχίζαν από την αρχή. Ο κ. Βασιλάς εξακολουθούσε να είνε σε κακό χάλι. Αλλά με τις συχνές μετακινήσεις η κατάσταση του είχε χειροτερεύσει σε τέτοιο βαθμό, που στις 10 Ιουνίου οι Γερμανοί αναγκάστηκαν να τον μεταφέρουν στο αναρρωτήριο των φυλακών. Ο πυρετός του είχε σπάσει τους σαράντα βαθμούς. Από τ' αναρρωτήριο των φυλακών μεταφέρθηκε στις 23 Αυγούστου, σε κακή κατάσταση, στο Πολιτικό Νοσοκομείο, απ' όπου και πήρε εξιτήριο στις 16 Σεπτεμβρίου, μαζί με τους τελευταίους αποφυλακισθέντας.

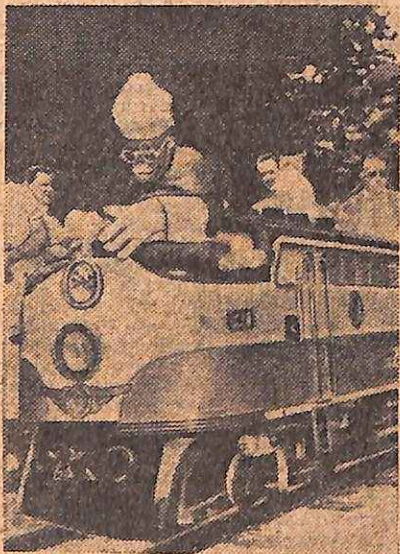
Αυτή είνε — χωρίς πολλές λεπτομέρειες — η δραματική ιστορία του κ. Μιχ. Βασιλά — που έμεινε σχεδόν ανήλικος από τις κακουχίες. Αλλά δεν ήταν ο τελευταίος που πέρασε από την τραγική αυτή περιπέτεια εξ αιτίας του «άσφαργιστου» ραδιοφώνου του. Υπάρχουν κι' άλλοι, ένα πλήθος γνωστοί και άγνωστοι πατριώτες, που θυσιάσαν και τη ζωή τους ακόμη για ν' ακούσουν, έστω και μιά φορά, το παρήγορο μήνυμα του Μπί - Μπί - Σί:

— Έδώ Λονδίνου! Σας όμιλεί το Λονδίνου...

ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Αποντήσεις επίστολῶν

Χρήστον Ψημμένον, Νέον Κάσμο: Για το ζήτημα αυτό δεν πρόκειται να γράψω. Δεν έχει καμμία σχέση με τους «Κατασκόπους» γιατί είνε υπόθεσι που έγινε μετά την άπελευθέρωσι. Αιτούς θα τους κρίνη η Ιστορία. Γκόλιαθ, Π. Φάληρον: Ο Χίτλερ ζή! Ο Χίτλερ δεν πέθανε! Χαράς Ευαγγέλια! Γιατί να μη ζή ο άνθρωπος, αξιότιμε κ. Γκόλιωθ; Ετοιμάστε τη μάσκα σας.... Αλέκον Παυλόπουλον, Ν. Σφαγεία: Το γερμανικό αυτό εμπόδιο έγινε στις 17 Ιουνίου 1944. Συνέλαβαν τότε 102 Έλληνες και τουφέκισαν επί τόπου είκοσι τρεις. Δημήτριον Κρυογερίτην, Κέρκυρα: Μπορούσατε να μου γράψετε άμέσως γι' αυτό το ζήτη-

ΕΝΑΣ ΟΥΡΑΓΚΟΤΑΓΚΟΣ... ΜΗΧΑΝΟ-ΔΗΓΟΣ

Στο ζωολογικό κήπο του Σικάγου, υπάρχει ένας μικρός σιδηρόδρομος με τον οποίο κάνουν το γύρο του κήπου οι μικροί επισκέπτες του. Το περίεργο δε είναι, ότι το τραίνο αυτό έχει οδηγό ένα μικρό... ούραγκοταγκο! Έγινε έτσι ότι η διαδρομή του σιδηρόδρομού έλγχεται από ένα ειδικό μηχανήμα που διαρθώνει κάθε άπρεσεία του ούραγκοταγκού.

μα. Τώρα πιά είνε άργά. «Οτι έγινε δεν γεννιέται. Δ η μ ή τ ρ ι ο ν Π α ν ο υ ρ γ ι α ν, Ένταυθα: Κι' οι «ασπασάροι» ήταν ηρωες και δεν πρέπει να τους ερωτεύεστε. Δεν έλεσαν ποτέ από Έλληνες, παρά μόνο από τις αποθήκες και τ' αυτοκίνητα των Γερμανοϊταλών. Έκαναν δηλαδή συστηματικό σαμποτάζ με αληθινό κίνδυνο της ζωής τους. Ξέρετε πόσοι απ' αυτούς τουφεκίστηκαν από το 1943 ως τα 1944; Περισσότεροι από πεντακόσιοι. Ολόκληρος στρατός και μάλιστα στρατός Έλληνικός. Κ λ ε α ν θ η ν Σ α κ ε λ λ α ρ ι ο ν, Πειραιά: Δεν έχω καμμία αρμοδιότητα πάνω σ' αυτό. Περάστε από τα γραφεία μας, αν μπορείτε, Δευτέρα - Τετάρτη - Σάββατο 12 — 2 να τα πούμε από κοντά. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστώ. Π ρ α κ τ ο ρ α ν Χ., Ένταυθα: Οι σίχοι σας όχι και πολύ πετυχημένοι. Αλλά και καλοί να ήταν ο «Θησαυρός» δεν δημοσιεύει συνεργασίαν αναγνωστών. Ι ω α ν ν η ν Κ α ρ π ο υ ζ η ν, Βόλον: Οι «Λεωνάρδιοι» έκαναν αίτηση σ' εμάς, ιδιαιτέρως σε όσους υπέφεραν απ' αυτούς. Έλπιζω να ξαναγράψω πολύ σύντομα. Το βιβλίο του Νομάρχη Κοζάνης κ. Γιάννη Γκόστη, τιλοφορείται «Φλογες στον Όλυμπο». Έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον και αξίζει να διαβασθ' απ' όλους τους Έλληνες. Μ α ρ ι κ α Μ α κ ρ υ γ ι α ν η, Καλλιθέα: Ο Μπάιλ Κίντερ ήταν Αυστριακός. Ψηλός δυο περίπου μέτρα. Το χαρακτηριστικό αυτό είναι άρκετό για να καταλάβετε αν ήταν αυτός που φιλοξενούσατε στο σπίτι σας ή όχι. Είχε τρία χρυσά δόντια και μιά μαχαίρια στην πλάτη. Σας φτάνουν αυτά; Α ν τ ι γ ό ν η Λ ο υ σ α κ η, Χανιά: Για τη φίλη σας έγραψα σ' ένα από τα προηγούμενα τεύχη του «Θησαυρού». Για την άπαγωγή του Κράιπε θα γράψω πολύ σύντομα. Δεν ήξερα όμως ότι η φίλη σας πήρε μέρος και σ' αυτό. Ευχαριστώ για την πληροφωρία. Α ν τ ω ν ι ο ν Χ., Α ν τ ω ν ι α δ η ν, Βέρροιαν: Συνηθισμένο πράγμα, αγαπητέ μου, Καλλιτέρα όμως να το ξεχάσετε. Έδώ πληρώνονται όλα. Οι «Κατασκόποι» δεν πρόκειται να διακοπούν προς το παρόν. Ο καλλιτέχνης που τους εικονογράφει είναι ο κ. Ν. Νομικός. Θα του μεταδίδωσα τους χαιρετισμούς σας. Α θ α ν ά σ ι ο ν Μ π ό τ σ η ν, Ύδρα: Το ηρωικό ηρώακι σας προσέφερε εκατοντάδες υπηρεσίες στο μυστικό πόλεμο της Κατοχής. Το υποδρόχιο «Φόν Κλέμπε» δεν εξόκειλε στην Πάτμο, αλλά στη Μήλο στις 16 Ιανουαρίου 1943. Κυβερνήτης του ήταν ο πλωτάρχης Κρίστιαν Μπόλνερ, που πνίγηκε άργότερα με άλλο υποδρόχιο σ' ανοιχτά της Κρήτης. Όλ' αυτά τα τευχάκια δυστυχώς, όπως έλεγαν οι Γερμανοί, φεύγουναν ή σε σαιμποτάζ Έλλήνων πατριωτών ή σε τορπιλλισμούς που γίνονταν από συμμαχικά καράδια. Α γ η σ, Ν ι κ ο λ ο υ δ η ν, Ν. Ύρκην: Με συγκινεί το ενδιαφέρον σας και χαίρομαι πολύ που οι «Κατασκόποι» μου σας κρατούν συντροφιά στην μοναξιά της ξενιτιάς σας. Να' μου γράψετε πιο συχνά. Ευχαριστώσθε θέλω να γίνουμε φίλοι. Κ ω σ τ ά κ η ν Β α ρ υ π ά τ η ν, Άγιο Άντρέα: Ποιός είναι αυτός ο Φέρμπαχ και τί έκανε; Γιατί αυτό που έχω στα χέρια μου, είναι λίγο αινιγματικό και δεν κατάλαβα πολλά πράγματα. Ευχαριστώ. Ε υ δ υ, Α. Μ α ν ω λ ι τ σ ά κ η ν, Κυψέλη: Για τα στρατόπεδα συγκέντρώσεως θα γράψω. Κάνετε λίγη υπομονή. Για τα καλά σας λόγια εύχαριστώ. Μ ι χ α λ η Α σ δ ε ρ η ν, Καστοριά: Το σύνθημα ήταν: «Αγία Λαύρα - Μεσολόγγι. Θυμάστε; Κάτι ξέρω κι' εγώ κι' ες μνη έκανα στο αντίρτικο. Σ ω τ ή ρ η ν Χ α τ ζ η σ ω τ η ρ ι ο ν, Κύπρον: Ευχαριστώ για τις πληροφορίες. Για το ίδιο ζήτημα έχω κι' άλλες προτάσεις, αλλά αν το αποφασίσω καμμία φορά, θα σας προτιμήσω. Σας γράψω και ταχυδρομικά. Ι ω λ η, Ένταυθα: Έμαθα στα γράμματα της περασμένης και της προπερασμένης βδομάδας, αλλά δε βρήκα κανένα δικό σας. Φαίνεται πως θα χάθηκε στο ταχυδρομείο και λυπούμαι ελίκρινά γι' αυτό. Πάντως για τα καλά σας λόγια και τα ευγενικά σας αίσθηματά χίλια εύχαριστώ. Α λ κ α τ ε ο ι ν η ν Λ έ φ α ν, Ένταυθα: Όταν αποφασίσετε περάστε από τα γραφεία μας ένα μεσημέρι. Δεν καταλαβαίνω την άρνησή σας. Στο κάτω - κάτω έχετε, νομίζω, υποχρέωσι στην Ελλάδα και στους Έλληνες πατριώτες. Π. Χ α λ κ ι δ α κ ο υ, Δράμα: Έχετε απόλυτο δίκιο και συμφωνώ μαζί σας σε ό,τι μου γράφετε. Αν ξέροτε πόση αντίδρασι βρίσκει απ' ώριμένους «ασπονδους» φίλους! Προσπαθώ ν' αποφύγω τις κακοτοπίες, μα δεν τα καταφέρνω πάντοτε. Θα κάνω ωστόσο ό,τι μπορώ για να επανορθώσω το σφάλμα μου. Για την αγάπη σας και τα ευγενικά σας αίσθηματά, εύχαριστώ χίλιες φορές. Κ. Φ ο υ ρ γ κ α σ ι ώ τ η ν, Ένταυθα: Θα γράψω και για τον «Κόδρο». Αλλά τί να πρωτογράψω κανείς; Αν έχετε στοιχεία και πληροφορίες γι' αυτή την όργωσι, σας παρακαλώ να μου τα στείλετε. Δεν συμβαίνει αυτό που υποψιάζεστε. Για την αγάπη σας εύχαριστώ. Φ ί λ ι π π ο ν Σ α μ σ α ρ έ λ λ ο ν, ξενοδοχείον «Νέον», Μαρούσι: Θα γίνη η επανορθωσι σ' ένα από τα εχόμενα τεύχη του «Θησαυρού» γιατί για τον αείμνηστο συγγενή σας «Αγαμέμνονα» Αποστολίδη, θα ξαναγράψω. Ευχαριστώ για την υπόδειξι και το ενδιαφέρον. Α ν τ ω ν ι ο ν Κ ο υ μ π ά ρ η ν, Βόλον: Σας γράψω ταχυδρομικά για να δείξετε το γράμμα στους συγγενείς και φίλους σας. Η συναντήσια μπορεί να δημιουργήση καμμία φορά τραγικές παρεξηγήσεις. Άλλωστε ο Κουμπάρης αυτός δεν μπορεί να είσαστε έσείς, γιατί αυτός ήταν γερμανικής καταγωγής και δεν ήξερε διόλου ελληνικά. Ένώ έσείς είσαστε φοιτητής, όπως μου γράφετε. Ι.Β.Ι.

— Βρέ Λουλούκι, μιά και τα καταφέρνεις τόσο καλά, δεν πιάς μια φορά και για μένα να ζητήσης αύξηση;

(Του Μ. Γάλλια)

Η Έσμά Σουλτάνα ΚΙ' Ο ΧΑΣΕΚΗΣ

Ο άποκεφαλισμός του
στην Κω

Οι Τούρκοι των Σαλώνων, από τους πλουσιώτερους στα χρόνια του 1805 - 21, δεν ήθελαν να υποταχθούν στο σπαρταππη των Ιωαννίνων. Άλλη Πασά, Άρνηθηκαν, λοιπόν, να τον αναγνωρίσουν. Τότε, κι' αυτός, τους έστειλε τους Γκέγκηδες του (Άρβανίτες στρατιώτες) και τους ανάγκασε να τρέχουν, στον Παρνασσό τα κατασάραχα και τις σπηλιές, για να σωθούν.

Μα σε λίγο αναγκάστηκαν να ξαναγυρίσουν στον τόπο τους και δηλώσανε υποταγή στον πανίσχυρο Βεζύρη.

Ο Άλη Πασάς για εκδίκηση και ταπεινώσι τους, έξ αιτίας της ανυπακοής που του έδειξαν, βρήκε έναν αιμοβόρο δολοφόνο και ληστή, τον Μπεκούρο, που υποκρινόταν τον «κρυφό» Χριστιανό, και τους τον διώρισε δικηγόρο.

Το τί τράβηξαν απ' αυτόν οι Τουρκαλίδες των Σαλώνων δεν λέγεται. Έπι τέλους πήραν το κουράγιο να παραπονέθουν για τις ατιμίες του, στον Άλη.

Κι' ο βεζύρης τους απάντησε: — Καθίστε φρόνιμα, γιατί αν μου αναφερθήτε και δεύτερη φορά θα σας στείλω δικηγόρο μια απ' τις υπηρέτριες του χαρμιού μου!

Όταν νόμισε ο Άλη Πασάς, μετά καιρό, πως, ως εκεί, ήταν αρκετή η τιμωρία των Σαλωνιτών, τους έστειλε άλλο δικηγόρο. Έκοψε αυτός — τέτοια διαταγή είχε από την Άλεπού των Ιωαννίνων — το κεφάλι του παλπού και μπήκε στη θέσι του.

Αυτός ήταν ο τρόπος άλληλεξοντώσεως των Τούρκων μεταξύ τους, πολύ συνηθισμένος τα χρόνια εκείνα. Τέτοιο οίκτρο τέλος είχε κι' ο φοβερός τυραννός των Αθηνών, τον καιρό της τουρκοκρατίας, ο Χατζή Άλη Χασεκής.

Ο έρωτας μίσε δυνατής Σουλτάνας κι' αυτόν τον άσημο Άνατολίτη, τον ανέβασε στο αξίωμα του Χασεκί (ισματικό φύλακα), Ύστερα η ίδια η Σουλτάνα τον ύψωσε ακόμη παραπάνω: τον έκανε βοεβόδα των Αθηνών. Δόλιος, αιμοβόρος, φίλος του παρά και κάθε είδους ήδονης, ο Χασεκής καταστράφηκε στην Αθήνα, με μερικές διακοπές στο μεταξύ (κάθε πού τον καλούσε η Σουλτάνα στην Πόλη) από τα 1775 ως τα 1793, που άποκεφαλίστηκε στην Κω.

Ο μεγάλος σκοπός του Χασεκί, ήταν ένας: να κάνει την Αθήνα τσιφλίκι του, προσωπική ιδιοκτησία του. Είχε αρχίσει και άγρόραζε μ' όλους τους τύπους, διαφόρα χτηνστά, — τα συμβόλαια, τα ταπία και τα χοτζέτια δεν του έλειπαν — τα μεγάλωνε με τα γειτονικά χτηνστά, έχτιζε εκεί σπιτία και αγώρευσ, για τις γεωργικές και κτηνοτροφικές δουλειές, τους Αθηναίους.

Πριν υπογραφούν τα ταπία και τα χοτζέτια των χτηνστών, που έκανε δικά του, κατάφευγε σε πλήθος εκδισασιούς, φυλακίσεις, εξορίες κι' απαγχονισμούς. «Οι άνθρωποι — έγραφε παλός Αθηναίος — ο Σκουζές, — από την τυραννία και το

φόβο, του Χατζή Άλη, άλλοι υποκοντρίσαν, οι γέροι απόθαναν, δυστύχησαν, έχάνωναν... Οι άνθρωποι, τόσο οι άντρες, καθώς και οι γυναίκες, ήταν εντυμμένοι ως ζήτουλες, όμοι και τα παιδιά... Το ρούχο ήταν πάντα ξεσκισμένο, η κασέλα του σπιτιού κοφινίδα, η ψωμοθήκη άδεια... Και στο Γουλά (πύργο) της Ακρόπολης κάθε τόσο κρεμάλες... Άλλους κρέμαγε στα έλαιόδεντρα, όπως και τον Μητρο Κεχαγιά, φύλακα των υποστατικών, λέγοντας του «έτσι τώρα να φυλάς τα υποστατικά...» Πολλοί κρεμασμένοι είχαν δεμένα τα ποδάρια τους με πανιά από τις πληγές του ζυλού...»

Ο τόπος έδειξε καρτερία αλλά και αυτοθυσία θαυμαστή. Ός που κάποτε, ύστερ' από πολλές άποστολές κι' ενέργειες Αθηναίων, Τούρκων και Χριστιανών μαζί, στην Πόλη, πέτυχαν την καταδίκη του Χατζή Άλη Χασεκί σε θάνατο. Είχε πεθάνει, στο μεταξύ και η Έσμά Σουλτάνα, κόρη του Σουλτάνου Χαμίτ, που τον αγαπούσε από το 1772 και τον προστάτευε.

Σώζεται μία περιγραφή του ανατολικώτατου τρόπου του θάγνου του Χατζή Άλη στην Κω, όπου πιά βρισκόταν εξοριστός.

Ο δήμιος (τελεστής) πήγε στο νησί σαν ταξιδιώτης, κρατώντας μυστική την άποστολή του άποκεφαλισμού του Χασεκί. Υποχρέωσι του, κατά το ανατολίτικο έθιμο, ήταν να γνωρίση και να χαιρετήση την «επισιμότητα» που βρισκόταν εκεί, το Χατζή Άλη. Η διαχυσί και η γλύκα της συνομιλίας τους, ύστερ' από τη γνωριμία, ήταν πολύ συγκινητική...

Την άλλη μέρα γευμάτισαν μαζί. Οι φίλοι τους θεσμά, κατά το τέλος του γευμάτος, φαινόντουσαν στερεότεροι από άτσάλι. Άρχισαν να λένε, ο ένας στον άλλο, όλα τ' ανέκδοτα της ζωής τους. Και σταματούσαν μόνο όταν ρουφάγαν τα τοιμπουκία τους. Έξω από την πόρτα του «μουσαφίρ - άντα» οι σωματοφύλακες του Χασεκί μαζεμμένοι κρυφάκουγαν τις διηγήσεις τους. Σε μία στιγμή, ευθύμασαν, κι' αυτοί, τόσο από τ' αστεία, που λέγανε οι άρεντάδες, ώστε πέσανε, χωρίς να το θέλουν, καθώς ήταν στριμωγμένοι, πάνω στην πόρτα και προκατέσαν θόρυβο. Έγύρισε τότε ο Χασεκής να δει τι τρέχει. Την ίδια στιγμή ο «τέλεστής» τράβηξε το μαχαίρι του και του διέμπεξε όλο στην αριστερή πλάτη. Ύστερα φώναξε τους φύλακες και τους έδειξε το φιδάνι της καταδίκης. Άνατολίτες αυτοί, μη έχοντας τίποτα να περιμένουν από ένα νεκρό, τον ζητωκραυγάζανε για τη δολοφονική δεξιότητά του. Ευχαριστημένος αυτός τους μοίρασε εμπιστοσύνη και τους είπε να κοιμούν το κεφάλι του νεκρού Χασεκί και να το βάλουν σ' ένα κουτί...

Και τί άπέγινε; Αυτό το βρίσκουμε σ' άλλο παλιό χρονικό διατυπωμένο έτσι:

«Και φέρουν την κεφαλήν του εις Κωνσταντινούπολιν και τη βάζουν εις του Μπαμπή Χουμπί, εκεί όπου έσυμβήσαν να βάλουν όλες τις κεφαλές των άποκεφαλισμένων, να στέκουν τρεις ημέρας, προς πληροφορίαν τοις πασίιν, γράσαντας και τα ουσιάδη των πραχτέων του εις χαρτίον, πλησίον της κεφαλής του κάθε τυράννου».

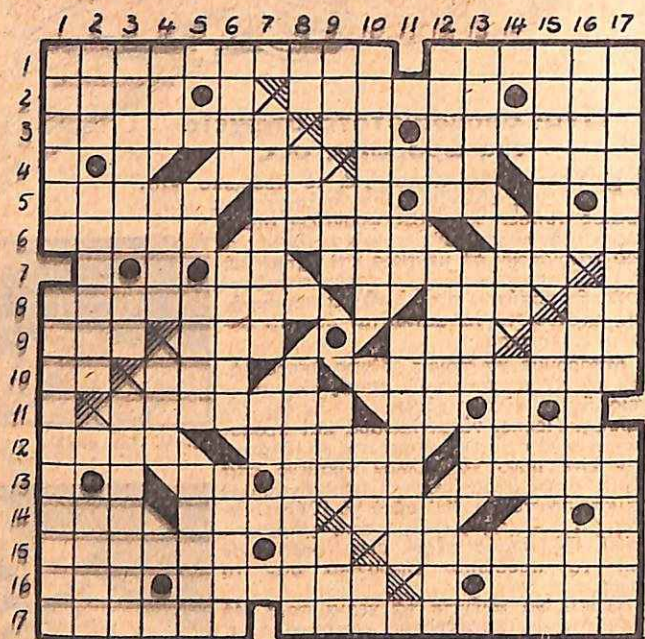
Γ. Α. ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 304

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Γίνεται στα νοσοκομεία και στις κλινικές. — Σοβεί αλληλογιστά.
- 2) — Γκράντ: άσπρ του κινηματογράφου. — Νασι έξνης θρησκείας.
- 3) Χρονικό επίρρημα (δημοτ.).
- 4) Βούνα της επαρχίας Καλοθρύων. — Μονάς στην ηλεκτρολογία.
- 5) Μέρους του άνθους.
- 6) Ερωτηματική ένταναμία (ούδ πληθ.). — Στρατιωτική μονάς.

- 7) Δυά συνεχόμενα σύμφωνα του αλφαβήτου. — Πήγαγι (ξεν.). — Ζητανία.
- 8) Μιά... σασίω. — Νόμισμα των αρχαίων. — Ναυτικό παράγγελμα. — Άνθος.
- 9) Άκριβο ποτό. — Τίτλος στη Γαλλία. — Άντικαθιστά το τέταρτο γράμμα του γαλλικού αλφαβήτου.
- 10) 100 τετραγωνικά μέτρα. — Ηρώς των παραμυθιών.

- 5) Το μικρό όνομα πολλών γησάνων της θόνης. — Πήδημα. — Υποθετικός.
- 6) Όμοιάζω (άρχ. άόρ.). — Βοηθεί στο γράψιμο. — Άλλο τόσο μας κάνει μία μονάδα.
- 7) Άριθμός με γράμματα. — Θρησκευτική δοξασία επεκλίνουσα των δογματικών κοινών.
- 8) Άπογέμει δικαιοσύνη. — Η μιση «εστέρη». — Συμφωνον.
- 9) Άρχικα ιδρύματος. — Έποχή. — Νότα. — Άκουεται στα θέατρα.
- 10) Δυά όμοια φωνήεντα. — Γυναικείο όνομα (άγγλικό). — Ό ληστής αυτός δεν δρά στην ξηρά (αίτ.).
- 11) Μ' αυτήν ζητούμε κάτι. — Θεός των αρχαίων Αιγυπτίων.
- 12) Σαλατικό. — Άγριμι. — Άέντρα όρεινών περιοχών.
- 13) Άρχικα που προηγούνται τίτλου. — Κάποιο πράγμα. — Κοινώς λέγεται χάρακας.
- 14) Συμπλεκτικός σύνδεσμος. — Άρχηγος κράτους — Τοπικό επίρρημα.
- 15) Βρίσκεται στο εξώφυλλο κάθε βιβλίου. — Συμφωνον. — Υπάρχουν στη ράβα ενός ποδηλάτου.
- 16) Παραπέμπει στο παρελθόν. — Τεμαχίζον ύλη. — Το λέμε δείχνοντας κάτι (δημ.).
- 17) Μοιάζει καταπληκτικά με άλλον. — Κάτι που συνάντησαν παντού οι Γερμανοί κατακτητές.

- 12) Εύνοϊκά. — Σπιτικό — Ταχυκίνητος (άρχ.).
- 13) Διαβόλος (καλ.). — Οι νέοι επιτίθενται σ' αυτό. — Πρόθεσις.
- 14) Άριθμητικό (θηλ.). — Όχι αυτά. — Τελικός σύνδεσμος.
- 15) Ποταμός που διασχίζει μεγάλη πρωτεύουσα. — Άρθρο (άνεσταρμένο). — Έξωτικό φρούτο.
- 16) Έναντιωματικός σύνδεσμος. — Στενοχωρείται. — Επίρρημα: άκόμη.
- 17) Φιλοξενεί άρρώστους. — Διαφορετικός στο μέγεθος.

ΚΩΣΤΑΣ ΒΑΜΒΑΚΙΤΗΣ

Η λύσις του 303ου
στη σελ. 76

Ο Ο

Όλα τα μικρόβια φέρνουν
πνευμονία

Παρ' όλα τα αντιβιοτικά φάρμακα (πενικιλίνη, κλπ.) που διαθετέσι σήμερα ή Έπιστήμη, δεν έχουν λείψει τελείως οι θάνατοι από πνευμονία. Γιατί όλα σχεδόν τα είδη μικροβίων μπορεί να προκαλέσουν αυτή την ασθένεια. Οι συνηθέστερες μορφές της προέρχονται από πνευμονοκόκκο, σταφυλόκοκκο, στρεπτόκοκκο και ώρισμένους ιούς, όπως π. χ. της ψιττακώσεως.

Γά άσθματικά παιδιά

Διακόσια έικοσι άσθματικά παιδιά της Δανίας άπεσταλάσαν στη Νορβηγία, για να περάσουν εκεί μερικές βδομάδες. Όταν γύρισαν λοιπόν στην πατρίδα τους, τα 64 όπ' αυτά είχαν θεραπευθή τελείως κι' άλλα 33% είχαν σημειώσει αισθητή βελτίωση. Έπειτα από μερικούς μήνες, τα δυό αυτά ποσοστά έγιναν 27% και 51%, γιατί πολλά παιδιά σημείωσαν ύποτροπή της παθήσεώς τους. Τα άξιόλογα αυτά αποτελέσματα φαίνεται ότι ώφειλονταν στο μεγάλο ύψος της Νορβηγίας. Πραγματικά, τα ψηλότερα άμφοσφαιρικά στρώματα περιέχουν λιγότερα αλλεργόγονα, δηλαδή πρωτεϊνικές ουσίες που προκαλούν άσθμα κι' άλλες άλλεργικές εκδηλώσεις.

Έκτος από τα έμψυχα, στην εύτυχη μας χώρα και τ' άψυχα παιδεύονται και δη τα τροχοφόρα που λόγω — καθώς δήλωσαν — έλλειψως καυσίμων — τι ζήτημα τεράστιον, τί πρόβλημα δέυ! — και βάσει άποφάσεων σπουδαίων κι' έπισήμων τη ύψη την πληρώσανε κυρίως τα ταξί, που την έλευθερία τους τους είχαν άφαιρέσει και την κυκλοφορία τους τους κόψανε στη μέση.

Τη μιάν ήμέρα οι «άρτιοι» κι' οι «περιττοί» την (άλλη και τα ταξί που τάδερνε άναδουλειά μεγάλη είδαν κι' ή τελευταία τους να χάνεται έλπίς με την κυκλοφορία τους την έκ περιτροπής. Κι' ένας σωφέρ έφώναξε: — Οι νόμοι, άγαπητοί, ποτέ δεν είνε... άρτιοι, μα πάντα... περιττοί!

Το μέτρο καταργήθηκε, μά, ό,τι κι' αν μου πής, θα ζήσουμε καλύτερα, εάν κεραυνοβόλα αυτό το νέο σύστημα το «έκ περιτροπής» παντού εφαρμοζότανε, σε όλους και σε όλα. Δευτέρα να δουλεύουμε, την Τρίτη να καθόμαστε, Τετάρτη νάμαστε άγρυπνοι, την Πέμπτη να κοιμάμαστε, ξεφάντωμα το Σάββατο και δός του, κι' ούτω καθεξής, και το κορόνι (τράβα το.

Είναι σπουδαίο σύστημα, συζητήσι δεν θέλει κι' αν ίσως το επέβαλλαν ως και στον Δενδρινέλλα — που άπεδείχθη τελικώς πολύ μεγάλη λέρα — γιατί τον Ο.Λ.Π. βυζαίνοντας την έπερνούσε μπει (κα — δεν θάκλεβε καθημερινώς, μα μέρα παρά μέρα και τά... μισά θα κλαίγαμε μονάχα κλεψιμείκα!

Άς γίνουν έκ περιτροπής τα πάντα έσπευσμένως. Δευτέρα νάσαι άνυπαντρος, την Τρίτη παντρεμένος, Παρασκευή να σούρχεται το πιάτο στο κεφάλι, με Σάββατο έλεύθερο πουλι να είσαι πάλι. Μεσάνυχτα της Κυριακής να φεύγης απ' το σπίτι και να γυρίζης στη σκλαβιά πουργό πουργό (Τρίτη.

Πριν δικαστής ισόβια, άθωος νάσαι πάλι, τη μία μέρα σύζυγος και... άνθρωπος την άλλη, γιατι, όσες προσπάθειες, βρέ φουκαρά, κι' αν (κάνης άπαξ σε κουκουλώσουνε την άνθρωπιά σου χάνεις και γίνεσαι, ταλαίπωρε, για χρόνια και για χρόνια άλλοιμονο, ένας γάιδαρς που κουβαλάει τα ψά.

Δευτέρα μιά Κυβέρνησις να συγκροτήται πρέπε την Τρίτη να το ρίχνουμε στην άκυβερνησία, Τετάρτη πάλι ό τόπος μας Κυβερνησι να βλέπ την Πέμπτη μιά κατάστασις φρικώδης κι' άπαισ' Παρασκευή Κυβέρνησις μ' άρτία συνοχή, το Σάββατο παραίτησις και άναταραχή και φτου κι' απ' την αρχή!

Άς δράσουν έκ περιτροπής, του Έθνους οι Πα- (τέρες, νάνε τη μιά «νύν» ύπουργοί, την άλλη νάνε «τέως». Κι' έτσι του χρόνου εύτυχείς θάν' οι μισές οι μέρες (έκείνες που δεν θάχουμε Κυβέρνησι, βεθαίως!)

Άς το προπαγανδίσουμε το σύστημα με ζήλον, γιατί είνε άνεκτίμητο, χωρίς άμφιβολία. Άφου και στη μονότονη ζωή των ύπαλλήλων θά δώση κάποιο θέλγητρο και κάποια ποικιλία, Χωρίς κανέναν τους ν' άργή, του Δημοσίου οι λειτουργοί άς κηρυχθούν άναφανδόν κατά της συνεχείας, κι' αν θέλουν να γνωρίσουνε και μέρες εύ- (τυχίας, αυτή τη νέα μέθοδο άς μη τη βρούνε σκάρτη γιατί απ' αυτήν ή τάξις τους πολλά όφέλη θάχη' όσοι, να πούμε, νηστικοί θά είνε την Τετάρτη θά μένουν την Παρασκευή μέ... άδειο το (στομάχι.

Πρός τούτους δε θά έχουνε παρηγοριά μεγάλη πώς Τρίτη-Πέμπτη, Σάββατο σειρά θά παίρνουν (άλλοι! Κι' έτσι μ' αυτή τη μέθοδο την τόσο ζηλευτή θά δούν οι δύστυχοι κι' αυτοί πώς, έπι τέλους, γύρισε της μοίρας ό τροχός και θά... πεινούν μέν πάντοτε, μά... όχι συνεχώς!

Άς χάνων' έκ περιτροπής τα πάντα έν Ελλάδα. Δευτέρα ίχνος ζάχαρη, την Τρίτη κόμπος λάδι. Τετάρτη ντιπ άόρατα και βούτυρα και λίπη. Την Πέμπτη, πουθενά καφές, από παντού να (λείπη.

Κι' όσο για την Παρασκευή να τρέχουμε σαν παλαδοί για ρύζι, έστω κι' έγχώριο, μά πού; Ούτε σπει- (ράκι! Το Σάββατο σαπούνι νίξ και δός του χαθαδάκι!

Άκόμη και τα θηλυκά όφείλουνε μελλοντικά τα δώρα «έκ περιτροπής» να μς ζητάνε πάντα. Δευτέρα κάλινος φόρεμα, την Τρίτη μιά τσάντα, Τετάρτη έλαιοσις ναύλον, την Πέμπτη μιά πουν- (τριέρα, Παρασκευή ένα μπιζού — τί άποφράς ήμέρα! — το Σάββατο γουναρικά κομψά και ζηλευτά με κλεψιμείκα λεφτά, που μ' όλα ταύτα βγαίνουνε για γούνες τσίμα- (ταίμα και Κυριακή ό πόλισμαν και... τράβα για το (Τμήμα!

Μήπως των Οικονομικών ό Ύπουργός έπίσης δεν πρέπει έκ περιτροπής να δίνη τις αυ- (ξήσεις; Δευτέρα δυό χιλιάρικά, την Τρίτη άλλα πέντε, Τετάρτη όλο... βίβερε περικολοζαμέντε την Πέμπτη εξομοίωσης Παρασκευή μιά αύξησης που μάλλον είνε μειώσις, το Σάββατο άναίρεσις σε όσα είχε είπει και δός του ράβε-ξήλωνε δουλειά να μη το λεί- (πη.

Είναι σπουδαίο σύστημα, ξανά τ' όμολογώ, έ προτερήματα πολλά και με μεγάλες χάρες, ' αυτό σας το ύπόσχομαι, άγαπητοί, κι' εγώ ά γράφω έκ περιτροπής αυτές τις σαχλαμά- (ρες!...

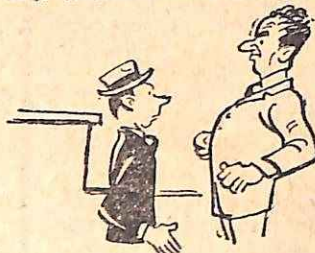
ΓΙΩΡΓΟΣ ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΚΙΖΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ευθύμια ένοστανταν

«Η ψυχανάλυση είναι το ψάβιο της εποχής. Δεν αμφισβητούμε — προς Θεού! — τη σοφή θεωρία του Φρόυντ, που άνοιξε νέες οδούς στην ψυχοπαθολογία και φώτισε με λαμπρό φως πολλά σκοτεινά θέματα της επίσημης. Αλλά, όπως συμβαίνει με κάθε θεωρία όταν διαδίδεται και έξω από τους επιστημονικούς κύκλους, έτσι και η ψυχανάλυση γίνεται αφορμή παρεξηγήσεων και πελαγοματιών. Σήμερα, κάθε μορφωμένος, ήμισομορφωμένος ή παρα-

μορφωμένος άνθρωπος, θεωρεί υποχρέωσή του να όμιλη περί ψυχανάλυσης και να την εφαρμόζει επί των όμοιων του. Έτσι, ώριμοί ή άριτοι της έπιστήμης του Φρόυντ έγιναν κινόν κτήμα και πιελίζονται σαν κακομέλεις. Ίδιαίτερως δε άκούμε συχνά να μίας μιλούν για το περίφημο «κομπλέξ», ήτοι το σύμπλεγμα κατωτέρου τύπου».

— Την βλέπετε αυτήν;
— Τί συμβαίνει;
— Σπουδαία κοπέλλα, αλλά έχει κομπλέξ.
«Η προκειμένου για κάποιον κύριο άκούτε επίσης συχνά:

— Λαμπρός άνθρωπος και μορφωμένος. Άλλά δεν μπορεί να πάει μπροστά.
— Τί έχει;
— Κομπλέξ.

Κομπλέξ, ως γνωστόν, ή σύμπλεγμα κατωτέρου τύπου ή ειδική εκείνη κατάσταση του ανθρώπου που έχει ριζωμένη στην ψυχή του την πεποίθηση ότι είναι κατώτερος απ' τους άλλους και γι' αυτό δεν μπορεί ν' αντιμετώπιση θαρραλέα τα προβλήματά του.

Άλλά από τον σνομπιστικό παπαγαλισμό μίας λέξεως ως την πραγματικότητα υπάρχει κολοσσιαία απόσταση, που καταλήγει πολύ άσχημα, ενίοτε. Παράδειγμα: Ένας από τους δήθεν μορφωμένους, έλεγε για κάποιον του κύκλου του πώς είχε «σύμπλεγμα κατωτέρου τύπου». Οπου, ο τελευταίος το έπληροφόρησε. «Ήτο δε

ένα ντερέκι ως εκεί πάνω. Και πήγε, πλήρης όργης να συναντήσει τον άνευθυνο ψυχαναλύτη του.
— Έσύ, του έπλε, διαβίσεις ότι έχω «κομπλέξ»;
— Ναι!
— Δηλαδή;
— Δηλαδή, σύμπλεγμα κατωτέρου τύπου!
— Δηλαδή;
— Δηλαδή πιστεύεις ύποσυνείδητα ότι είσαι κατώτερος από τους άλλους και γι' αυτό δεν πετυχαίνεις στη ζωή.
— Κατώτερος και από σένα;
— Μά... φυσικά!
— Νά, λοιπόν!

Και καταβάζει δυο γροθίες στον «ψυχαναλύτη» και τον στραπατσάει ανεπανορώτως.
— Τώρα πιστεύω πώς θα έπεισθης ότι έχω σύμπλεγμα... άνωτέρου τύπου! του έίπε. «Η μήπως έπιμένεις;»
— Ο άλλος δεν άπήντησε. Είχε πεισθή και με το παρπάνυ!

Σε κάποιο πρατήριο της «Έδρας».
— Έχετε αύγά ήμέρας;
Κούνημα κεφαλιού του καταστηματάρχου και άπάντησις ρητή:
— Θά σου οικονομήσω!
— Γιατί; ρωτάει ο πελάτης.
— Έπάρχει έλλειψις;
— Έλλειψις και μεγάλη.
*Από αύριο δεν θα μπουρής να βροής ούτε μισό.
Ένδιαφέρον του πελάτου:
— Έχεις πολλά;
— Καμμία έξηνταριά συγκέντρωσα.
— Δός τα μου νάχω για κάνα μήνα!

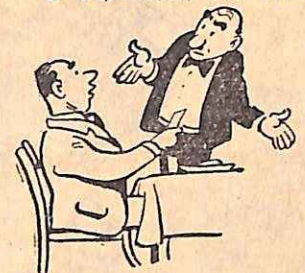
Έννοείται ότι τα τελευταία δύο αύγά δεν θα είνε πλέον... «της ήμέρας». Θά είνε... «του μηνός». Και μάλλον, θα τά φάη ως κοτόπουλα ό «εύφους» πελάτης.
*
Σε γραφείο «Ν. Π. Δ. Δ.». Έμφανίζεται ό υπάλληλος.
— Οργανισμός Λυμεώνων Πειραιώς! λέει ό πρώτος.
— Οργανισμός Λυμεώνων Πειραιώς! λέει ό δεύτερος.
— Οργανισμός Λιμνώνων Πειραιώς! λέει ό τρίτος.
Και ό τέταρτος:
— Εγώ θα σας πώ πώς τό έρμηνεύει ό κ. Γεννηματάς: Οργανισμός Λαϊκής Προστασίας!
Και παίρνει τό βραβείο: «Ένα ούζο διπλό».

με πένθος, μπροστά στο διευθυντή.
— Κύριε διευθυντά, πέθανε ή γυναίκα μου!
— Τί λέει; Συλλυπητήρια!
— Εύχαριστώ. Θέλω να σας παρακαλέσω να ένα δάνειο δυο μισθών.
— Μολονότι είσαι πολύ χρεωμένος να σου δώσω. Τί να γίνει;
— Άνοίγει ή πόρτα μ' ένα γρήγορο «τάκ - τάκ» και μπαίνει ή... «μακαρίτισσα»!
— Βουκολάκισε! λέει ό

διευθυντής.
— Γιατί φοράς πένθος; ρωτάει εκείνη τον άντρα της.
— Μου έπλε πώς πεθάνετε! λέει ό διευθυντής.
— Ά, τον έλεινό! Δεν φτάνει που τρέχει με τις πεταλούδες κι' έχει να πατήσει στο σπίτι τρεις μέρες, παρά τώρα μ' έθαψε κι' ό-λας!
Και βουτάει τό καλαμάρι του διευθυντού και του τό φέρνει στο κεφάλι!
Τό πένθος του μελανιού απλώνεται βαρύ πάνω στον κομπιναδόρο σύζυγο.
— Τά... συλλυπητήριά μου! του λέει ό διευθυντής. Πραγματικά τούτη τη φορά!

Σ' ένα κέντρο:
— ...Ο λογαριασμός είνε υπέρογκος.
— Καλέ τί μās λές;
— Ο πελάτης μου παραπονείται είνε γνωστός στους αναγνώστες του «Θησαυρού». Θυμώνι έλασάρως.
— Μη μου μιλάς έτσι, παιδί μου, γιατί δεν κάνει.
— Ο σερβιτόρος είνε «βα-

ρύς».
— Γιατί δεν κάνει; Και ποιος είσαι σύ;
— Κατετάνιος!
— Τί κατετάνιος;
— Τού «Έλας»!
— Τί;; Τού «Έλας»;
Και μās προκαλείς κι' όλας;
Σηκώνονται τά διπλανά τραπέζια.
— Κατετάνιος του «Έλας»;
— Μάλιστα κύριοι! Γιατί; Κατετάνιος του «Έλ-λάς», του υπερωκεανείου!

Διαγωνισμός... έρμηνείας των αρχικών του «Ο.Λ.Π.», ύστερ' από τό σκάνδαλο. Γνωστή πειραιώτικη παρέα «διαγωνίζεται» σε κεντρικό καφεείο του Πειραιώς. Θέμα: Τί σημαίνει «Ο.Λ.Π.». — Οργανισμός Λεηλασίας Πειραιώς! λέει ό πρώτος.
— Οργανισμός Λυμεώνων Πειραιώς! λέει ό δεύτερος.
— Οργανισμός Λιμνώνων Πειραιώς! λέει ό τρίτος.
Και ό τέταρτος:
— Εγώ θα σας πώ πώς τό έρμηνεύει ό κ. Γεννηματάς: Οργανισμός Λαϊκής Προστασίας!
Και παίρνει τό βραβείο: «Ένα ούζο διπλό».

Στην «Αρζεντίνα» δυο κύριοι συζητούν:
— Ξέρεις τί καυχήσιάρης είν' αυτός ό Παύλος; Φαντάσου! Αφού έπλε ότι τό φουστάνι που φοράει άπόψε ή Νίνα, τό πλήρωσε αυτός!
— Ενώ τόχω πλήρωσε εγώ!
— Βρέ δεν πάτε στο διάολο κι' οι δυο σας; Άκού εγώ τό πλήρωσα!

Χιούμορ

Βαστούσαν τά κότσια του:

Τρεις γέροι περνούσαν την ώρα τους μιά μέρα συζητώντας για τον ιδεώδη τρόπο που έπιθυμούσαν να εγκαταλείψουν αυτόν τον κόσμο. Ο πρώτος που ήταν 75 χρόνων δήλωσε ότι θα προτιμούσε να πεθάνη άμέσως πέφτοντας μπρός στις ρόδες ενός αυτοκινήτου.
Ο δεύτερος, που ήταν 85 χρόνων προτιμούσε την πτώση από αεροπλάνο.
— Εγώ έχω μιά καλύτερη ιδέα, συμπλήρωσε ό τρίτος που ήταν 95 χρόνων. Θα προτιμούσα να πυροβοληθώ... από έναν ζηλιάρη σύζυγο!...

Σκέψεις ενός έπαρχιάτη έμπρός στις στήλες του «Ολυμπίου Διός»:
«Πάντα ίδιοι ήσαν τελοσπάντων οι άνθρωποι, απ' την αρχαία εποχή! Έβαζαν μπροστά να χτίσουν κάτι, δίχως νάχουν λεφτά για να τ' άποτελειώσουν!».

«Ένας γέρος κτηματίας λέει στους φίλους του:
— Θυμάμαι άκόμη την κακή έσοδεία που είχαμε πρό 30 ετών; Τί όργη Θεού ήταν εκείνη!
— Έτσι έ...
— Όπως σας τό λέω... Φαντασθήτε ότι τά στάχυα ήσαν τόσο χαμηλά, ώστε τά σπουργίτια έπρεπε... να γονατίσουν για να τά τσιμπήσουν!».

Ο Χριστάκης πρόκειται να παντρευτή την άλλη μέρα κι' οι φίλοι του τον συγχαίρουν. Ένας απ' αυτούς του λέει:
— Θερμά συγχαρητήρια, φίλε μου. Η σημερινή ήμέρα είνε ή εύτυχέστερη ήμέρα της ζωής σου. Δεν θα ξαναδής ποτέ σου τέτοια εύτυχισμένη ήμέρα...
— Μά δεν παντρεύομαι σήμερα, αλλά αύριο!... λέει.
— Γι' αυτό άκριβώς σου λέω ότι δεν θα ξαναδής άλλη εύτυχισμένη ήμέρα σαν τη σημερινή.

— Έμένα ή γυναίκα μου είνε άγγελος...
— Τί εύτυχής που είσαι, φίλε μου... Η δική μου... ζή άκόμη!...
— Άνυσυχω που βρέχει γιατί ή γυναίκα μου είνε έξα...
— Μη στενοχωριέσαι... Μπορεί να βρή κανένα κατάστημα και να μη μέσω...
— Αυτό άκριβώς με άνησυχεί περισσότερο!...

Η γυναίκα του μπρεκή: — Τρεις ώρες άκριβώς σε περιμένω ζύπνια για να έπιστρέψης απ' αυτό... τό βραδυνό σου συμβούλιο...
— Τί σύμπτωσι; Κι' εγώ τρεις ώρες περίμενα άκριβώς να κοιμηθής πρώτα και μετά νάρθω στο σπίτι!...

— Λες να φέρη αντίρρησης ό πατέρας σου στο γάμο μας;
— Δεν τό πιστεύω, άγαπημένε μου... Αυτή τη στιγμή άκριβώς έλαβε τό λογαριασμό της μοδίστρας μου. Μη χάλης λοιπόν ούτε λεπτό! Είνε ή καλύτερη ευκαιρία για να του ζητήσεις τό χέρι μου!...

«Ένα σπίτι καίγεται. Οι πυροσβέστες τόχουν περικυκλώσει και προσπαθούν να καταπολεμήσουν τις φλόγες. Έξαφνα, ένας περαστικός σκύλος πλησιάζει σ' ένα τοίχο και σπκάνει τό πισινό του πόδι.
— Δεν χρειάζομαστε βοήθεια, φίλε! του φωνάζει τότε ένας πυροσβέστης. Άρκούμε μείς για να σβύσουμε τη φωτιά!...

ΠΟΛΙΤΙΚΑ παρασκήνια

Αδεντικά και πικάντικα

Η προηγούμενη έβδομάς συνεκέντρωσε ζωηρά τό πολιτικών ενδιαφέρον όλου του κόσμου, Κυβερνητική κρίσις, νέα σύννοδος της Βουλής, άγορεύσεις, κρίσεις, ψιθυροί, παρασκήνια, και ή Α. Ε. ό πολιτικός κόσμος, μέσα εις τά κάπως άσφυκτικώς σφιγμένα «κολλάρα» της δημοσίας οσδορότητας, βρήκε τον καιρό να μειδίαση κάπως...
Αυτό τό μειδίαμα, είναι που μās ενδιαφέρει!...

Πλήρες τό καφεείο της Βουλής και στίς τρεις ήμέρες ή μάλλον νύχτες των κρίσιμων συνεδριάσεων. Είναι τό πιο ιδιότυπο καφεείο της Ελλάδας. Υπουργοί, γενικοί γραμματείς, παράγοντες, κοιματάρχαι, δημοσιογράφοι, «τύποι» των πολιτικών παρασκηνίων, όλoi μαζί άνακατεμένοι, άσχετώς κομμάτων και παρατάξεων, κάθονται στα τραπέζια, πίνουνε καφέ, τρώνε σάντουιτς φηνά με σαλάμι και ψωμί, κι' ανταλλάσσουν φιλικές καλησπέρες και άσπεία εις βάρος... όλων των Άρχηγών και των Υπουργών!

Ο διευθυντής του καφεείου κ. Σπυρόπουλος — τύπος μέγας και χιουμορίστας άληθινός, παάρενε προχθές για ν' αγοράση καφέ και ζάχαρη στη «μαύρη» τά παίρνεις; — Άπ' τη «μαύρη» τά παίρνεις; τον ρώτησε κάποιος.
— Άλλά; Άν περίμενα απ' την άσπρη, δεν θαχε να πη καφέ ό υπουργός του Έφοδισμού!

Ο κ. Παπανδρέου άγορεύει δια τό Κρητικό.
— Φουμάρε μās λέει πάλι! λέει κάποιος της Άριστερας.
Και παρατυχών Παπανδρεϊκός:
— Σας πειράζει διότι ξέρει... τί καπνά φουμάρετε!

Ο κ. Καρτάλης διακόπτει τον κ. Παπανδρέου:
— Επιτρέπεται, κ. Πρόεδρε; — Όχι. Όμιλώ με τον άξιότιμον πρόεδρον της «ΕΠΕΚ» (τον κ. Τσουδερόν). Δεν νομίζω ότι έχει άνάγκη της προστασίας σας!...
— Μά, κ. Πρόεδρε...
— Μά, κ. Καρτάλη... όμιλούμεν δια των Άμερικών! Και σεις βρισκόσαστε τότε εις Άθήνας!

Ο κ. Τσαλδάρης χαιρετά Παπανδρεϊκόν:
— «Πιστεύομεν», του λέει, και εις τον Στεφανόπουλον!
Και ό Παπανδρεϊκός:
— Πιστεύομεν και εις τον Τσαλδάρην και εις τον Στεφανόπουλον! Διότι άμφότεροι... μās έδωσαν ψήφον έμπιστοσύνης!

Παροιμίες

«Από πικρή κολακυθιά νεκρός κολακυθόπορος».
*
«Απλώνε τά πόδια σου όσόν τό πάπλωμά σου».
*
«Άφες να μεταλάβω και να ής τί θα σου κάμω».
*
Από χείλη βγαίνει λόγος και εις χίλιους κατανατά.
*
Άνθρωποι από φαμελιά και σκυλιά από μανträ.
*
Βάστα, γέρο, βάστα για τά γεράματά σου.
*
Δε ξέρ' ό άντρας μου πορν' από την Πόλη μόνο ξέρεις έσύ ποός' από δώ;

Χαιρετά ό κ. Στεφ. Στεφανόπουλος τον κ. Τσαλδάρην:
— Καλησπέρα, κ. Πρόεδρε.
— Καλησπέρα... Πρόεδρε! λέει με χιουμοριστικήν πικρίαν ό Άρχηγός του Λαϊκού Κόμματος.
Κάποιος συνάδελφος παρατηρεί:
— Θά τά φτιάσουν αυτοί! Τά αίμα νερό δεν γίνεται!
Και ό κ. Καλκάνης:
— Γίνεται όμως κάποτε... δη-λ η τ ή ρ ι α ! *

Καφεείο της Βουλής:
Ένας κομψός, τραχύς κύριος φταρνίζεται.
— Μωρ' έχω μιά γρίπη και πό-νους στην πλάτη. Άσασπού!
— Μεταδίδεται αυτό;
— Βεβαίως! Άσασπού! Τά σταγονίδια έχουν μικρόδια! Άσασπού!
— Δηλαδή θα μās καλλήσετε ό-λους.
— Φυσικά! Άσασπού!
Κάποιος ρωτάει:
— Ποιος είναι ό κύριος;
— Ο Υπουργός της Υγείνης!

Ποιοί γα γίνονο υπουργοί εις τά νέα ύπουργεία που πρόκειται να συμπληρωθούν μετά την άποχώρησιν του Λαϊκού Κόμματος; Ο κ. Μπέλλας, ό κ. Ζησόπουλος, ό κ. Γιώργας, ό κ. Βερδελής; «Η ύλη... ό «Βε-τεράνοι» του Παπανδρεϊκού κόμμα-τος: Τσάτσας, Γαρουφαλίας, Χατζηγιάνης, Μακκάς, Μανουηλίδης;
— Βρέ παιδιά, λέει ό κ. Παπανδρέου, δόξα σοι ό Θεός που μου έδωσε μόνον τριαντάεξη βουλευτάς! Πολύ τον λυπάμαι τον Σοφοκλή που έχει έξηντα!

Ένας από τους πραγματικώς μοχθούντας υπουργούς είναι ό υπουργός της Δικαιοσύνης και της Έργασίας κ. Λαγάρκος.
Δουλεύει από τις 6 τό πρωί ως τά μεσάνυχτα.
— Είναι, πραγματικώς, υπουργός... τ ή ς ε ρ γ α σ ί α ς ! λέει ό κ. Βενιζέλος.

Πλησιάζουν δυο βουλευτά τον κ. Έξαρχον, ώρα 3 και 10' πρωινή.
— Να μās «πετάξω» τό αυτοκίνητο στο σπίτι μας; ρωτούν.
— Τό δικό μου, βρέ παιδιά;
— Έ, μά έσύ είσαι υπουργός...
— Τών με τ α φ ο ρ ώ ν ! Ποιος θέ-λει να μās μεταφέρει;
— Δηλαδή αν ήμαυνα υπουργός της Άεροπορίας, θα μού έπτάγατε... αεροπλάνο; λέει ό κ. Έξαρχος.

Ο κ. Πρωθυπουργός, κάνει άπρε-κόνφερανς. Είναι άβρος, άπλος, άμεγας και πρόθυμος. Επιτρέπει και τά άσπεία.
— Πώς σας φάνηκαν αυτά που έίπε ό κ. Πλαστήρας, κ. Πρόεδρε;
— Τα διάβασε περίφημα!
— Μά... αντί να πη «παρακλη-τος» έίπε «παραδέκτος»!
— Αυτό είν' ένα λάθος. Άπό «ά-ριστος» παίρνει «λίαν καλός»!
— Και αντί «Βουλής» έίπε «Βο-λής»!
— Πάντως ήμεις δεν είμεθα... «ε ν τ ρ ο ς β ο λ ή ς » ! Άλλους αφέωρα ή επίθεσις!

Ο κ. Παπανδρέου με τον κ. Τσουδερόν, συζητούν δια την έπιτυχίαν της τοποθέτησής των καπνών εις την Γερμανίαν.
— Κατέβαλε και ό κ. Τσουδερός, λέει ό κ. Παπανδρέου, φιλότιμον και έπίπνον προσπάθειαν. Πάντως ή σ υ ν ε ρ γ α σ ί α μ ε τ ρ ο υ ς ε ρ ε ρ μ α γ ο υ ς είναι έπωφελής και βεβαία!

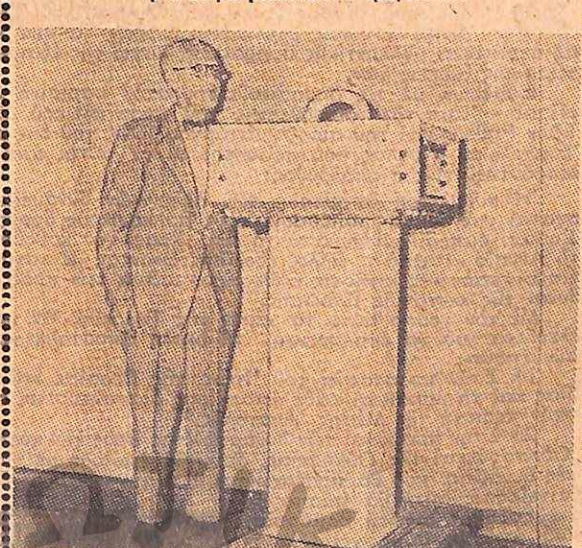
Και παρατυχών βουλευτής:
— Ιδού ότι οι δυο πρωθυπουργοί της Μέσης Άνατολής έγιναν εκ των ύστερων... συνεργάται των Γερμα-νών! Χαίλι - Χίτλερ!

Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ

ΤΟ «ΓΚΡΑΝ-ΓΚΙΝΙΟΛ»

Οι έκλεκτοι καλλιτέχναι Άνδρέας και Τούλα Εύαγγελίου, οι μοναδικοί στην Ελλάδα έρμηνευτάι του «Θεατρου Φρίκας» («Γκράν-Γκινιόλ»), που πρόκειται ν' αναχωρήσουν για ένα μεγάλο καλλιτεχνικό τουρνέ στη Μέση Άνατολή (Παλαιστίνη, Συρία κλπ.). Επίσης στην κυρία Τούλα Εύαγγελίου, που είνε και έκλεκτή τραγουδίστρια, έγιναν προτάσεις να έμφανισθή και σ' ένα καινούργιο κοσμικό κέντρο των Άθηνών σε μιά σειρά ρεαλιστικών τραγουδιών.

Ο ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟΣ ΕΝΙΣΧΥΤΗΣ

Κάθε ύπερατλαντικό υποβρύχιο καλώδιο, θα μπουρ στο έξης να μεταδίδη διπλάσιες λέξεις στο λεπτό απ' όσες μετέδιδε πριν, χωρίς στο νέο αυτόν ηλεκτρονικό ενίσχυτή που εναντιώνεται με τό καλώδιο και θυθίζεται στον πυθμένα της θαλάσσης. Προβλέπεται σήμερα ή ενίσχυσις 7 εκ των 10 ύπερατλαντικών καλωδίων με τό νέο ηλεκτρονικό μηχανήμα, για να επιτυγχανεται ή ταχύτατη τηλεγραφική επικοινωνία με την Άμερική.

ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ Μ' ΕΝΑ ΔΟΝΤΙ!

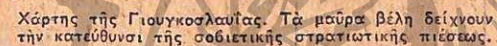
Στο Μπίγγκματν των Ήνωμένων Πολιτειών γεννήθηκε αυτό τό μαρ' μ' ένα δοντι στην κάτω σιαγόνα. Τό μαρ'ό ήταν κατά τά άλλα άπόλυτα φυσιολογικό και ζυγίζει 3 κιλά. Η φωτογραφία αυτή πάρθηκε δυο ώρες μετά τη γέννησί του.

Ἑλλάς - Τουρκία

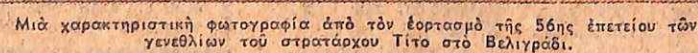
Μια χαρακτηριστική φωτογραφία από γενεθλίων του στρατά

6ης ἐπετείου τῶν
αἰ. βοήθητες ὑπηρεσίες τοῦ

μυσθού. Επειδή ο μυστηρίου που σκεπάζει το πορτοφόλι
τόν πέπλο του μυστηρίου που σκεπάζει το πορτοφόλι
θαιότης, οι υποθέσεις, οι εικασίες τόν εξυμνητοῦ

(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

πίσης έχουν συγκροτηθῇ σὲ
 ἰδιαίτερους σχηματισμοὺς. Ἀ-
 πασχολοῦνται κυρίως στὶς
 βοηθητικὰς ὑπηρετίας τοῦ

μερα ένα από τα νευραλγικά σημεία του πλανήτη μας.
(Ἡ συνέχεια ὀπισθεν)

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΣΤΟΛΟΙ ΤΩΝ ΚΡΑΤΩΝ ΤΟΥ ΑΤΛΑΝΤΙΚΟΥ ΣΥΜΦΩΝΟΥ

Χώρα	ΠΛΟΙΑ ΜΑΧΗΣ					ΜΙΚΡΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΣΚΑΦΗ	ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ
	Θωρηκτά	Καταδρομικά	Αεροπλανοφόρα	Αντιτορπιλικά τορπιλλοβόλα	Υποβρύχια		
ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ	2 Υ. Κ. 4 (42-44, 45.000 τόνων) 6 (40-42, 35.000 τόνων) 5 (19-21, 32.000 τόνων)	14 αντιαεροπορικά 3 μεγάλα 22 βαρέα 37 ελαφρά 1 αρχηγός 2 ανθυποβρυχιακά	27 βαρέα 9 ελαφρά 66 συνοδείας	367 Τα πλείστα νε- ότευκτα (μετά το 1939)	187 Όλα μετά το 1941	397 πλοία συνοδείας 200 ανιχνευτικά και περιπολικά 51 κανονιοφόροι 60 ναρκοθέτιδες 215 άκταιωροί	77 ειδικά για άπο- δόσεις και άπρο- σδιόριστος αριθ- μός μικρών 48 ανεφοδιασμού 95 πετρελαιοφόρα 240 άρματα-ωγά 78 πλοία - εργοστά- σια 89 πλωτά «ντόκς» 17 άμφίβια
	17	79	102	367	187	923	644
Μ. ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ	Α' ΑΓΓΛΙΑ 1 (44, 42.500 τ.) 4 (39-40, 35.000 τόνων) Β' ΚΑΝΑΔΑΣ 2 ελαφρά Γ' ΑΥΣΤΡΑΛΙΑ 2 βαρέα (27-28) 1 ελαφρόν (34) Δ' Ν. ΖΗΛΑΝΔΙΑ Ε' ΙΝΔΙΕΣ 1 ελαφρόν (32) ΣΤ' ΠΑΚΙΣΤΑΝ Ζ' ΝΟΤΙΟΑΦΡΙΚ. ΕΝΩΣΙΣ Η' ΒΙΡΜΑΝΙΑ	13 αντιαεροπορικά 3 βαρέα 19 ελαφρά 2 ελαφρά 2 βαρέα (27-28) 1 ελαφρόν (34) 1 ελαφρόν (32)	8 βαρέα 13 ελαφρά 1 συνοδείας 1 ελαφρόν 2 ελαφρά (43) 14 Νεότευκτα 3 2	110 Όλα μετά το 1940 11 Νεότευκτα 3 2	67	244 φρεγάτες 26 φρεγάτες 2 ναρκοθέτιδες 4 άκταιωροί 44 φρεγάτες 8 πλοία - εργοστά- σια και ανεφοδια- σμού 2 βοηθητικά 6 βοηθητικά 4 βοηθητικά 4 βοηθητικά 1 φρεγάτα 19 περιπολικά	14 πλοία - εργοστά- σια 31 για άποδόσεις 43 άρματα-ωγά και ανεφοδιασμού 56 πετρελαιοφόρα 1 παγοθραυστικών 9 άρματα-ωγά 20 βοηθητικά 8 πλοία - εργοστά- σια και ανεφοδια- σμού 2 βοηθητικά 6 βοηθητικά 4 βοηθητικά 4 βοηθητικά
	5	41	25	140	67	401	198
ΓΑΛΛΙΑ	2 (39-40, 35.000 τόνων) 2	1 αντιαεροπορικό Υ. Π. 3 1ης κλάσεως (25-27 10.000 τόνων) 6 2ας κλάσεως ελαφρά	2 (40 - 43, το 1ον 14.000 τ., το 2ον 8.200 τ.)	17	20	52 πλοία συνοδείας 40 ανιχνευτικά 25 ναρκοθέτιδες	1 πλοίων - εργοστά- σιων 40 άρματα-ωγά και ανεφοδιασμού. 56 άποδόσεις 20 βοηθητικά.
	2	16	2	17	20	117	117
ΙΤΑΛΙΑ	2 (15-16, 26.000 τόνων) 2	4 (31-36, 6.500- 9.000 τ.)		40 (πλέον του ήμισους πα- λαιά)		90 ανιχνευτ., πολλά αγγλικής και α- μερικανικής προ- έλευσης 23 τορπιλλοκάτοι 1 πλοίων ποντίσεως ναρκών	9 μεταγωγικά και βοηθητικά 9
	2	4		40		114	9
ΟΛΛΑΝΔΙΑ		3 αντιαεροπορικά 1 ελαφρόν	1 (43, 13.190 τ.)	32 Τα πλείστα νε- ότευκτα	11 Όλα μετά το 1939	65 ανιχνευτικά-περι- πολικά 18 άμφίβια 3 ναρκοθέτιδες	25 μεταγωγικά, ανε- φοδιασμού κτλ.
		4	1	32	11	86	25
ΒΕΛΓΙΟΝ						8 ναρκοθέτιδες 1 πλοίων συνοδείας	5 βοηθητικά
						9	5
ΝΟΡΒΗΓΙΑ				19	5	16 τορπιλλοκάτοι 17 ανιχνευτ. κ.	4 όπλα-ωγά και βοηθητικά
				19	5	33	4
ΔΑΝΙΑ				12	3	3 ναρκοθέτ.δες 37 ανιχνευτικά	6 όπλα-ωγά-βοη- θητικά
				12	3	40	6
ΠΟΡΤΟ- ΓΑΛΛΙΑ				13	6	15 ανιχνευτικά 1 ναρκοθέτις	1 όπλα-ωγά
				13	6	16	1
Γενικών Σύνολον	26 θωρηκτά	144 καταδρομικά	130 αεροπλανοφόρα	640 αντιτορπιλλικά κ.τ.λ.	299 υποβρύχια	1739 μικρά πολεμικά	1009 βοηθητικά κ.τ.λ.

ΟΙ ΠΟΛΕΜΙΚΟΙ ΣΤΟΛΟΙ ΤΟΥ ΑΝΑΤΟΛΙΚΟΥ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΥ

Χώρα	ΠΛΟΙΑ ΜΑΧΗΣ					ΜΙΚΡΑ ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΣΚΑΦΗ	ΒΟΗΘΗΤΙΚΑ
	Θωρηκτά	Καταδρομικά	Αεροπλανοφόρα	Αντιτορπιλλικά τορπιλλοβόλα	Υποβρύχια		
ΣΟΒ. ΡΩΣΙΑ	1 νεότευκτο 45.000 τ. 2 (1911, 23.000 τόνν.) 1 (1930, 4.000 τόνν.)	17—15 μετά το 1934. Τα 2 παλαιά (1915)	Αγνωστος αριθμός	74	270;	50 κανονιοφόροι 202 τορπιλλοκάτοι 304 ανιχνευτικά 16 ναρκοθέτιδες	24 παγοθραυστικά 60 άποδόσεις 30 άρματα-ω. κτλ. 22 ανεφοδιασμού Ανεξαρτήτως α- ριθμός μικρότερων σκαφών
	5	17	;	74	270;	572	136;
ΠΟΛΩΝΙΑ				2	4 ειδικά στην πόν- τισι ναρ- κών	25 ανιχνευτικά 11 τορπιλλοκάτοι	
				2	4	36	
ΦΙΝΛΑΝΔΙΑ						4 κανονιοφόροι 40 ανιχνευτικά 6 ναρκοθέτιδες	8 παγοθραυστι- κά. Τα 4 πα- λαιότετα (1890 - 1907).
						50	8
ΡΟΥΜΑΝΙΑ				2 (1913) 2 μικρά	3	4 κανονιοφόροι 2 ναρκοθέτιδες Ακαθόριστος αριθ- μός τορπιλλοκάτων	2 πλοία ανεφοδια- σμού, ακαθόριστος αριθμός εξοπλισμέ- νων ποταμοπλοίων.
				4	3	6;	2;
ΒΟΥΛΓΑΡΙΑ						11 ανιχνευτικά 6 τορπιλλοκάτοι 2 κανονιοφόροι	Μικρά σκάφη συνο- δείας (άγνωστος α- ριθμός)
						19	;
Γενικών Σύνολον	κ θωρηκτά	17 καταδρομικά	Αγνωστος αριθμός	82	277;	683;	146;

Η βοήθεια των δυτικών δυνάμεων προς τη Γιουγκοσλαβία περιορίζεται σήμερα στο οικονομικό και ιδίως το επισιτιστικό επίπεδο. Δεν αποκλείεται, όμως, να επεκταθεί και στο στρατιωτικό, έφ' όσον ο Τίτο παράσχη έπαρκείς έγχυσεις ότι δεν πρόκειται να στρέψη τα όπλα εναντίον των δυτικών δυνάμεων.

Πολωνία

Έχει το μεγαλύτερο και καλύτερα εκπαιδευμένο στρατό από όλους τους δορυφόρους. Τα όπλα και τον λιγότερο πιστό. Το γεγονός αυτό εξηγεί γιατί έτέθη τελευταία επί κεφαλής του Ρώσσης στρατηγός και γιατί ετοποθετήσαν Ρώσσοι παρατηρητά στις διοικήσεις.

Ο στρατάρχης Κωνσταντίνος Ροκασόφσκι, άλλοτε διοικητής της Ρωσικής στρατιάς της Δύσης, ενεργεί σήμερα ευρεία εκκαθάρισι μεταξύ των στελεχών του πολωνικού στρατού. Μόλις συμπληρωθή η δύναμις του από 165.000 ανδρών θα αυξηθώ σε 225 - 250.000. Υποτίθεται επίσης ότι θα έφοδιασθ με σύγχρονα όπλα και στή με σημερινό υλικό του είναι παλαιό.

Βουλντορία

Ο στρατός της υπολογίζεται μεταξύ 125 και 175.000 ανδρών και αποτελείται από 8 μεραρχίες. Υπολογίζεται ότι έκτατος αυτών βρίσκεται στη Βουλγαρία και μία διεθνής κομμουνιστική λεγεών.

Φαίνεται πιθανόν ότι η Ρωσία έχει εφοδιάσει τη σύμμαχό της με τα περίφημα τάνκς Τ. 34.

Τσεχοσλοβακία

Ο τσεχοσλοβακικός στρατός

Κατανομή των κυριωτέρων ναυτικών μονάδων ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ

	Στόλος Ατλαντικού	Στόλος Ειρηνικού
Βαρέα αεροπλανοφόρα	6	2
Ελαφρά	3	3
Αεροπλανοφόρα συνοδείας	5	3
Θωρηκτά	1	1
Καταδρομικά	11	7
Αντιτορπιλλικά και αντιτορπιλλικά συνοδείας	117	53
Υποβρύχια	48	32
Πλοία ποντίσεως ναρκών, ανιχνευτικά και περιπολικά	61	38
Βοηθητικά σκάφη	100	123
Σύνολον	352	259

ΜΕΓΑΛΗ ΒΡΕΤΑΝΝΙΑ

	Μητροπολιτ. στόλος	Μεσόγειος	Απ. Ανατολή	Ατλάντις	Ινδικός Ωκεανός	Νότιος Ατλαντικός	Περιπολικά σκάφη
Αεροπλανοφόρα	3	1	3	—	—	—	3
Καταδρομικά	14	14	3	1	1	1	1
Αντιτορπιλλικά	14	13	5	—	—	—	—
Υποβρύχια	24	3	2	—	—	—	—
Φρεγάτες	—	—	7	—	—	—	—
Θωρηκτά	—	—	—	—	—	—	—
Σύνολον	45	32	24	4	5	4	5

ΣΟΒΙΕΤΙΚΗ ΡΩΣΙΑ

	Βαλτική θάλασσα	Λευκή θάλασσα	Απ. Ανατολή	Μωρ. θάλασσα
Θωρηκτά	3	2	—	—
Αεροπλανοφόρα	—	—	—	—
Καταδρομικά	9	2	3	3
Αντιτορπιλλικά, τορπιλλοβόλα, πλοία συνοδείας	36	15	32	27
Υποβρύχια	68	40	79	30
Ανιχνευτικά	98	59	18	67
Σύνολον	214	118	132	127

ανέρχεται σήμερα σε 140.000 άνδρες. Μεταξύ αυτών περιλαμβάνονται και πέντε θωρακισμένες μεραρχίες. Θεωρείται ως ο περισσότερο πιστός μεταξύ των δορυφόρων και είναι έφοδιασμένος έξ ολοκλήρου με σύγχρονα όπλα. Οι Τσέχοι κατασκευάζουν σήμερα τάνκς πανομοιότυπα των ρωσικών Τ. 34. Οι αξιωματικοί που είχαν εκπαιδευθ κατά το παρελθόν στην Άγγλία απέβλήθησαν από τις τάξεις του στρατού.

Ουγγαρία

Ο στρατός της υπολογίζεται σε 100.000 άνδρες. Είναι έφοδιασμένος με σύγχρονα όπλα και διαθέτει ίκανα στελέχη.

Η Ουγγαρία έχει την καλύτερη αεροπορία μεταξύ των χωρών της Ανατολικής Ευρώπης. Διαθέτει, έξ άλλου, δική της πολεμική βιομηχανία, που αναδιοργανώθηκε τελευταία από Ρώσους τεχνικούς.

Ρουμανία

Η δύναμις του ρουμανικού στρατού υπολογίζεται σε 70.000 ανδρών. Είναι έφοδιασμένος με ρωσικά όπλα και έχει εκπαιδευθ από Ρώσους αξιωματικούς.

Άλβανία

Διαθέτει πιθανόν 25.000 ανδρών, που έχουν εξοπλισθ και εκπαιδευθ από Ρώσους. Είναι το πιο ασθενές σημείον του σοβιετικού συνασπισμού. Μεγάλα οχυρωματικά έργα έχουν έκτελεσθ από Ρώσους τεχνικούς κατά μήκος των άκτων και στα σύνορα προς τη Γιουγκοσλαβία και την Ελλάδα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Το γερμανικό αίτημα.

45

Ο ΔΙΑΤΡΟΣ

ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ

Διδαγματικό διήγημα

Ο ΔΙΑΤΡΟΣ Πάλ Ζήντ άφισε την πέννα του για να υποδεχτή εγκάρδια τον έπισκέπτη του. Ο Άντουαν Λωράν ήταν ένας άντρας μεσόκοπος, με ζωηρά και πονηρά μάτια. Θέλησε ν' αγκαλιάσει το γιατρό, μα έκείνος τον σκεμάτισε, λέγοντάς του:

— Φτάνει! Μ' έχετε ευχαριστήσει εκατό φορές ως τώρα...

— Ναί, θα σάς ευχαριστώ σ' όλη μου τη ζωή! φώναξε ο έπισκέπτης. Χωρίς εσάς, δεν θα ζούσα τώρα, δεν θα χαίρομυνα τον ουρανό, τον ήλιο...

— Έκαμα άπλώς το καθήκον μου, διέκοψε ο γιατρός. Αφότου ο Λωράν είχε βγή από την κλινική του χειρουργού, έπισκεπτόταν σχεδόν καθημερινώς το σωτήρα του. Ωστόσο, σήμερα φαινόταν πως κάτι ήθελε να πη και δεν τολμούσε. Έπιτέλους, πήρε την απόφασή του.

— Ένας μεγάλος κίνδυνος σάς άπειλεί, κύριε καθηγητά!... του έπτε.

Ο δόκτωρ Ζήντ τον κύτταξε προσεκτικά.

— Έξηγηθήτε... πρόφερε ύστερα άπλά.

Το άλλο πρωί, ο Ζήντ θάκανε μια έγχείρησι στο Ζύλ Ντορέ, τον παλιό παιδικό του φίλο, που τον θεράπευε επί τρεις βδομάδες στην κλινική του.

Ο Ντορέ ήταν 35 ετών, πλούσιος, γλεντζές, μ' άμαρτωλό παρελθόν... Πώς τον είχε αγαπήσει έτσι εσφινικά ή Λίζα, ή κοπέλλα που έπρόκειτο να γίνει σε λίγους μήνες γυναίκα του Ζήντ; Κι' όμως ο γιατρός ήταν ώραιος, διάσημος, και τη λάτρευε άπέραντα... Ίσως δεν της έδειχνε όση τρυφερότητα ζητούσε ή ρωμαντική ψυχή της, αλλά την αγαπούσε ειδωλολατρικά.

Το ειδύλλιο του Ντορέ και της Λίζας είχε άρχισι σαν ένα άπλό φλέρτ, στον κήπο της κλινικής. Ύστερα, δίχως να το καταλάβουν κι' οι δυο, έγινε σιγά-σιγά δυνατό πάθος. Ο Πάλ δεν είχε ύποπτευθι τίποτε, ως ότου ο Λωράν του άπεκάλυψε την αλήθεια. Την είχε μάθει άπό μια νοσοκόμο της κλινικής, που τη δωροδοκούσε ο Ντορέ για να τον βοηθή στα σχέδιά του.

— Απόψε τη νύχτα θα συναντηθούν στη σέρα της κλινικής, έπτε ο Λωράν.

Ήταν το πρώτο τους ραντεβού, γιατί ως τώρα είχαν περιορισθι μόνο σε φλογερές ματιές κι' άναστεναγμούς.

Η καρδιά του Ζήντ έπαναστατούσε, στη σκέψη ότι θάχανε για πάντα την κοπέλλα που αγαπούσε. Κι' έννοιωθε να γεννιέται μέσα στην ψυχή του ένα μίσος άπέραντο κατά του άχαριστου Ντορέ, που ώστόσο, τον είχε σώσει ο ίδιος άπ' το θάνατο, μ' ένα καινούργιο όρρο δικής του έφευρέσεως. Την άλλη μέρα, έπρόκειτο να του κάνει την τελική έγχείρησι, για να συμπληρωθι ή θεραπεία του. Κι' όμως ο άπιστος φίλος του έκλεβε την αγαπημένη του.

Πέρασαν άπ' το νού του σκοτεινά σχέδια έκδίκησης... Άπ' τον τρόπο που άπάντησε ή Λίζα σε μερικές πλυνγίες έρωτήσεώς του, πείσθηκε ότι αγαπούσε

βαθεία το Ντορέ. Συλλογιζόταν λοιπόν τώρα πως ήταν άδύνατο να την κρατήσει κοντά του, να ξανακερδίσει την καρδιά της...

*

Στις 2 τη νύχτα, ο Ντορέ σηκώθηκε κρυφά άπ' το κρεβάτι του. Τον φλόγιζε ή σκέψη πως θάσφιγγε σε λίγο στην αγκαλιά του τη Λίζα...

Σε μερικά λεπτά, βρισκόταν στη σέρα του κήπου. Κι' ή καρδιά του άνασκήρτησε, όταν φάνηκε στο βάθος του κήπου μια γυναικεία σιλουέτα.

— Ζύλ!...

— Λίζα!...

Αγκαλιάστηκαν με πάθος. Ύστερα ή κοπέλλα έπτε:

— Γύρισε στο κρεβάτι σου, Ζύλ! Φοβάμαι πως ο Πάλ μάς ύποψιάζεται. Μπορεί ν' αντίληφθι ότι λείπεις άπ' το δωμάτιό σου... Μην ξεχνάς ότι πρόκειται αύριο να κάνης έγχείρησι... Γύρισε, Ζύλ! Δεν θέλω να σου κάμω κακό με την άγάπη μου... Είμαι τρελή άπό χαρά που μόρεσα μόνο ν' άγγίξω τα χείλη μου στα δικά σου! Αυτό μου φτάνει, λατρεία μου... Γύρισε στο κρεβάτι σου τώρα! Φοβάμαι, τρέμω για σένα, πολυαγαπημένο μου!

— Όχι, Λίζα, μη φοβάσαι, την καθσύχασε ο Ντορέ. Δεν ύπάρχει κανείς κίνδυνος. Δεν έχει κανένα λόγο να μάς ύποπτευθι ο Πάλ... Ήσυχασε. Άσε να μείνω λίγο ακόμα κοντά σου! Είναι τόσο ευτυχισμένες αυτές οι στιγμές!...

Έξαφνα άκούστηκαν βήματα, και φάνηκε έξω άπ' τα τζάμια της σέρας το πρόσωπο του γιατρού! Ο Ζήντ δεν έπτε λέξι. Έμοιαζε σαν φάντασμα, άκίνητος στο φώς του φεγγαριού... Οι δυο έρωτευμένοι χωρίστηκαν σιωπηλά, δίχως να τολμούν να τον κυττάξουν, κι' άπομακρύνθηκαν με το κεφάλι σκυφτό.

Τ' άλλο πρωί, οι νοσοκόμοι πήγαν να πάρουν το Ζύλ, για να τον μεταφέρουν στο χειρουργείο. Ο άρρωστος ήταν κατάχλωμος. Όταν αντίκρυσε τον Πάλ, προσπάθησε να προφέρη μερικές λέξεις, σαν λυγμούς:

— Πάλ!... Συχώρεσε με!... Είμ' ένας άθλιος, ένας άχαριστος! Συχώρεσε με, σώσε με, και θα σου είμαι άφοσιωμένος μ' όλη μου την ψυχή! Θα κάνω ό,τι μου ζητήσης...

Ο χειρουργός έπτε στους νοσοκόμους να τον άφίσουν μόνο με τον άρρωστο. Πλησίασε στο παράθυρο, άνασκήωσε την κουρτίνα κι' είδε τη Λίζα να στέκεται στ' άντικρυνό πεδωδρομιο και να κυττάζει μ' άγωνία προς το μέρος τους, με την ψυχή στα μάτια...

«Φοβάται μη της τον σκοτώσω! σκέφθηκε. Πόσο πολύ τον αγαπάει!...»

Κι' ή καρδιά του πονούσε δυνατά. Ο Ζύλ έξακολουθούσε να τον ικετεύη:

— Σώσε με, Πάλ!... Θα γίνω σκλάβος σου, για όλη μου τη ζωή!... Δεν θα την ξαναδώ ποτέ πιά!... Ποτέ, σου τ' όρκίζομαι!...

Ο γιατρός χτύπησε το κουδούνι, για να ξαναμπουν οι νοσοκόμοι. Σε μερικές στιγμές, ή μάσκα του χλωροφωμίου έπνιγε τις τελευταίες ικεσίες του Ζύλ. Η Λίζα περίμενε πάντα, με θανάσιμη άγωνία, με όδυνηρό χτυποκάρδι, το άποτέλεσμα της έγχείρησεως...

Το μεσημερι, ο Ζήντ έτοιμάστηκε να φύγη για ένα μακρυνό ταξίδι. Προηγούμενως έστειλε στη Λίζα το έξης γράμμα:

«Φεύγω. Σου έσωσα τον άντρα που αγαπάς. Δεν μπορούσα να σου δώσω μεγαλύτερη άπόδειξι της λατρείας μου. Τόκανα για σένα μόνο, γιατί αυτός δεν τ' άξιζε. Ήταν ένας δειλος, που πωδύωσε τον έρωτά σου, όταν φοβήθηκε για τη ζωή του».

Το τραίνο θά ξεκινούσε σε λίγο. Ο Ζήντ κύτταζε άπ' το παράθυρο του βαγονιού, συλλογισμένος, θλιμένος. Ένοιωθε πως ή ζωή του είχε πιά τελειώσει. Τί του χρειαζόταν ή δόξα, χωρίς τη Λίζα;...

Έξαφνα άνασκήρτησε. Ένα χεράκι είχε άκουμπήσει στον ώμο του, κι' ή γλυκειά φωνή της Λίζας του ψιθύρισε στ' αυτί με συγκίνηση:

— Δεν γιατρεύεις μόνο τα σώματα, Πάλ, αλλά και τις ψυχές!... Συχώρεσε με!...

Σ' ένα μήνα, ο Πάλ κι' ή Λίζα ήταν ευτυχισμένο άντρώγυνο.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΖΙΕ

— Μπα, τίποτα. Τό νά φροντίζω γιά σας δέν εἶνε σά νά φροντίζω γιά τόν ἑαυτό μου. Ἐγώ τίς ὑποσχέσεις σας δέν τίς ξεχνῶ.

— Ποιές ὑποσχέσεις; ρώτησε ὁ Παριζό.

— Ὅτι μιὰ μέρα θ' ἀνταμειφθῇ ἡ ἀφωσίωσί μου.

— Βέβαια, βέβαια, ἐσπευσε νά πῇ ἡ Ζερβέζ. Κι' ὁ ἀντρας αὐτοῦ τῆς ἴδιας γνώμης εἶνε.

— Ἀσφαλῶς, εἶπε κι' ὁ Παριζό, ὁ κύριος Κορντιέ μπορεῖ νά βασίζεται σέ μάς, ὅπως κι' ἐμεῖς βασίζομαστε σ' αὐτόν.

— Μπράβο, κύριε Παριζό! Ὅταν μιλάτε μ' αὐτόν τόν τρόπο, εὐχαριστιέμαι νά σᾶς ἀκούω. Καί γιά νά σᾶς ἀποδείξω τῇ φιλικῇ μου, θά σᾶς ζητήσω μιὰ μικρὴν ἐκδούλευσι.

— Ζητήστε, κύριε Κορντιέ, εἶπε ἡ Ζερβέζ. Θά εἶνε εὐτύχημα γιά μάς νά σᾶς φανόμαστε χρήσιμοι.

— Μοῦ χρειάζονται εἰκοσιπέντε εἰκοσόφραγκα, καί σᾶς παρακαλῶ, κύριε Παριζό, νά μοῦ τὰ δανείσετε.

— Πεντακόσια φράγκα! Θέλετε νά σᾶς δανείσω πεντακόσια φράγκα; φώναξε ὁ Παριζό κατὰπληκτος. Δέν μπορῶ.

— Ὅπως θέλετε, κύριε Παριζό, ἀλλά θ' ἀναγκασθῶ νά τὰ ζητήσω ἀπὸ τὸν κύριο Ραβιό.

— Τρελλάθηκες, Παριζό; εἶπε ἡ Ζερβέζ. Καί, χωρίς νά περιμένῃ τὴν ἀπάντησι τοῦ συζύγου της, σηκώθηκε, πῆγε στὸ δωμάτιό τους καί ξαναγύρισε μὲ πεντακόσια φράγκα, ποὺ τὰ δώσε στὸ δολοφόν.

— Ὅριστε, κύριε Κορντιέ, τοῦ εἶπε.

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

Μιὰ συνάντησις

Ἄν καὶ ἦταν ἀπλὸ ὄργανο τοῦ Ζοζέφ Ραβιό, ὁ Κορντιέ ἔπαιξε σπουδαιότατο ρόλο στὴ φοδερὰ ἐκείνῃ μηχανογραφία ἐναντίον τῶν πραγματικῶν κληρονόμων τοῦ Ζοζέφ.

Τὴ στιγμῇ, ποὺ ἐτοιμαζόταν ν' ἀνέβῃ στὸ βαγόνι τοῦ τραίνου, ποὺ θάφευγε γιά τὸ Παρίσι, τὸν σταμάτησε μιὰ ζητιάνη, ποὺ κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χερί ἕνα μικρὸ κοριτσάκι τεσσάρων περιπτῶν χρόνων.

— Κύριε, τοῦ εἶπε μὲ φωνὴ ποὺ ἔτρεμε, γιά τὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ, βοηθήστε μάς ἐμεῖς καὶ τὸ παιδί μου!

Ἀκούγοντας αὐτὴ τὴ φωνή, ὁ Κορντιέ ἔκαμε δύο βήματα πίσω σὰν νὰ εἶχε παρουσιαστῇ ἕνα φάντασμα μπροστά του.

Ἡ φωνή, ποὺ παρεξήγησε αὐτὴ τὴν κίνησίν του, ἐξέκολούθησε:

— Μὴ μὲ διώχνετε, κύριε. Ἐγώ ἀνάγκη νά πάω στὸ Παρίσι, γιά νά βρῶ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου, καὶ δέν ἔχω πέντε φράγκα, γιά νά πληρώσω τὸ εἰσιτήριο.

Καὶ τοῦ ἀπῆλθε ἱκετευτικά τὸ χερί.

Ὁ Κορντιέ, ποὺ εἶχε χλωμίσει, κύτταξε αὐτὴ τὴ γυναῖκα καλὰ, καὶ τὴν ἐσπρώξε, τραυλίζοντας:

— Δέν ὑπάρχει λοιπὸν κανένας ὑπάλληλος ἐδῶ γιά νά διώχνῃ τοὺς ζητιάνους;

Καὶ μῆκε ἀμέσως στὴν αἰθούσα ἀναμονῆς τοῦ σταθμοῦ.

Ἐπὶ ὑπάλληλο, ποὺ τὸν ἄκουσε, πῆγε κοντὰ στὴ ζητιάνη, καὶ τῆς εἶπε μὲ ὕψος ἀπότομο:

— Εὐπρός. Ἐξώ!...

Καὶ τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὸ μπράτσο γιά νά τὴ βγάλῃ ἐξῶ.

Μιὰ γυναῖκα, ποὺ στηριζότανε στὸ μπράτσο τοῦ συζύγου της, καὶ κρατοῦσε κι' αὐτὴ ἕνα κοριτσάκι ἀπὸ τὸ χερί, ἐπενέβη.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε.

Καί, στρέφοντας πρὸς τὸν ὑπάλληλο, πρόσθεσε:

— Γιατί κακομεταχειρίζεστε αὐτὴ τὴ γυναῖκα;

— Στὸ σταθμὸ, ἀπαγορεύονται οἱ ζητιάνοι, ἀπάντησε ἐκείνος. Δέν τὸ ἐπιτρέπει ὁ κανονισμός.

— Ναί, ἀλλὰ ὁ Θεὸς λέει νά λυπόμαστε τοὺς φτωχοὺς.

— Ὡ, κυρία μου, πόσο εἰσάστε καλή, εἶπε ἡ ζητιάνη, μὲ τὰ μάτια χαμηλωμένα.

— Γιατί ἤρθατε ἐδῶ; Τί θέλετε; τὴ ρώτησε ἡ κυρία.

— Θέλω νά πάω στὸ Παρίσι, ὅπου ἐλπίζω νά βρῶ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ μου, ἀλλὰ δέν ἔχω χρήματα.

Ἡ κυρία κιντοῦσε τὸ κοριτσάκι τῆς ἑπ' ἡμέρας.

— Τί μορφοῦ ποὺ εἶνε ἡ μικρή! εἶπε. Δέν ἔχετε λοιπὸν χρήματα; Πόσα σᾶς χρειάζονται;

— Πέντε φράγκα, κυρία.

— Γιά τὸ εἰσιτήριο σας. Ἐπειτα ὅμως τί θὰ κάνετε;

— Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ, κυρία.

— Πάρτε λοιπὸν, ἀγαπητή μου, εἰκοσι φράγκα. Μῆπτε στὸ τραῖνο, κι' ὅταν φτάσουμε στὸ Παρίσι, θ' ἀνταμειθώμε στὸ σταθμὸ. Πιθανὸν νά μπορέσουμε, ὁ σύζυγός μου κι' ἐγώ, νά σᾶς φανούμε χρήσιμοι.

Κι' ἡ κυρία ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ κοριτσάκι τῆς ζητιάνης.

Τότε καὶ τὸ δικό της τὸ κοριτσάκι, ποὺ ἦταν λίγο πλεονάζον ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀγκάλιασε μὲ ἀφέλεια τὴν κόρη τῆς ζητιάνης καὶ τὴ φίλησε.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησε.

Ἡ μικρὴ ντραπῆκα καὶ δέν ἀπάντησε.

— Τὴ λένε Μαρία, εἶπε ἡ μητέρα της.

Κι' ἐμὲνα Μαρία μὲ λένε, φώναξε τῇ πλουσιοκόριτσο, χτυπώντας τὰ χερσάκια του.

— Οἱ ταξιδιώτες γιά τὸ Παρίσι στίς θέσεις του! φώναξε ὁ ὑπάλληλος.

— Ὅριστε τὸ εἰσιτήριό σας, εἶπε ὁ σύζυγός της κυρίας, ποὺ εἶχε ἀποκαρυνθῇ γιά μιὰ στιγμῇ, κι' εἶχε βγάλει ἕνα εἰσιτήριο β' θέσεως.

— Μά, κύριε, ψέλλισε ἡ φτωχὴ γυναῖκα, ἡ κυρία, πρὸ ὀλίγου, μοῦ ἔδωσε...

— Ὁρδωάρ, τῆς εἶπε ἡ κυρία.

— Ὁ Θεὸς νά σᾶς τὸ ἀνταποδώσῃ, κυρία.

— Μὰς τὸ ἔχει ἤδη δώσει, εἶπε ὁ σύζυγός, κυττάζοντας μὲ βλέμμα γεμάτο στοργὴ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του.

— Τότε ὁ Θεὸς νά σᾶς φυλάξῃ, ψιθύρισε ἡ φτωχίνα.

Ὁ Κορντιέ, στὸ μεταξὺ, εἶχε χωθῇ σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως κι' ἀνυπομονοῦσε πού τὸ τραῖνο δέν ξεκινούσε. Τέλος, δόθηκε τὸ σύνθημα, ἡ ἀτμομηχανὴ σφύριξε δυνατὰ, κι' ὁ συρμαὸς ξεκίνησε.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶμαι ἄτυχος, σκεφτόταν ὁ Κορντιέ. Μέσα σὲ μιὰ μέρα, συνάντησα ὀλόκληρη τὴν οἰκονομίαν μου. Πρώτα τὴν ἀδελφὴν μου, ἔπειτα τὴν Λάουρα, μὲ τὴν κόρη της. Ἀλλὰ δέν πρέπει νά παραξενεύομαι, ἀφοῦ, προτὺ φύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι ἔσπασα ἕναν καθρέφτη.

Ὁ Κορντιέ ἦταν δεισιδαιμόνιος, ἐνῶ, συνηθὺς, οἱ κακοὶ ἄνθρωποι τοῦ εἶδους του δέν πιστεύουν σὲ τίποτα.

Ἡ ζητιάνη πάλι, κρατώντας στὴν ἀγκυλιά της τὸ κοριτσάκι της, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἦταν βυθισμένη σὲ σκέψεις. Ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της εἶχε σβῆσει ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὰ χεῖρές της εἶχαν χάσει τὸ χαμόγελό τους. Κυττοῦσε τὸ κοριτσάκι της, ποὺ ἦταν ἀδύνατο, μικροκαμωμένο, καὶ ποὺ ἔδωκε συχνὰ μέσα στὸν ὕπνο του.

«Πόσο τοῦ μοιάζει! εἶπε, μέσα της. Παράξενο πράγμα! Ὁ Θεὸς ἔχει ἰδιαίτερους τρόπους γιά νά τιμωρῇ τοὺς ἐνόχους. Ναί, ἡ ἀγαπημένη μου μικρούλα, ποὺ τὴ λατρεύω, εἶνε ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μὲ κατάρτησε. Τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὸν συχαίνομαι, ποὺ τὸν μισῶ!...

Ὅταν βλέπω τὸ παιδί μου, μὲ πλημμυρίζουν ἐλπίδες καὶ πόθος.

— Ὅχι, κύριε, εἶπε ἡ Ζερβέζ. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ, κυρία.

— Πάρτε λοιπὸν, ἀγαπητή μου, εἰκοσι φράγκα. Μῆπτε στὸ τραῖνο, κι' ὅταν φτάσουμε στὸ Παρίσι, θ' ἀνταμειθώμε στὸ σταθμὸ. Πιθανὸν νά μπορέσουμε, ὁ σύζυγός μου κι' ἐγώ, νά σᾶς φανούμε χρήσιμοι.

Κι' ἡ κυρία ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ κοριτσάκι τῆς ζητιάνης.

Τότε καὶ τὸ δικό της τὸ κοριτσάκι, ποὺ ἦταν λίγο πλεονάζον ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀγκάλιασε μὲ ἀφέλεια τὴν κόρη τῆς ζητιάνης καὶ τὴ φίλησε.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησε.

Ἡ μικρὴ ντραπῆκα καὶ δέν ἀπάντησε.

— Τὴ λένε Μαρία, εἶπε ἡ μητέρα της.

Κι' ἐμὲνα Μαρία μὲ λένε, φώναξε τῇ πλουσιοκόριτσο, χτυπώντας τὰ χερσάκια του.

— Οἱ ταξιδιώτες γιά τὸ Παρίσι στίς θέσεις του! φώναξε ὁ ὑπάλληλος.

— Ὅριστε τὸ εἰσιτήριό σας, εἶπε ὁ σύζυγός της κυρίας, ποὺ εἶχε ἀποκαρυνθῇ γιά μιὰ στιγμῇ, κι' εἶχε βγάλει ἕνα εἰσιτήριο β' θέσεως.

— Μά, κύριε, ψέλλισε ἡ φτωχὴ γυναῖκα, ἡ κυρία, πρὸ ὀλίγου, μοῦ ἔδωσε...

— Ὁρδωάρ, τῆς εἶπε ἡ κυρία.

— Ὁ Θεὸς νά σᾶς τὸ ἀνταποδώσῃ, κυρία.

— Μὰς τὸ ἔχει ἤδη δώσει, εἶπε ὁ σύζυγός, κυττάζοντας μὲ βλέμμα γεμάτο στοργὴ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του.

— Τότε ὁ Θεὸς νά σᾶς φυλάξῃ, ψιθύρισε ἡ φτωχίνα.

Ὁ Κορντιέ, στὸ μεταξὺ, εἶχε χωθῇ σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως κι' ἀνυπομονοῦσε πού τὸ τραῖνο δέν ξεκινούσε. Τέλος, δόθηκε τὸ σύνθημα, ἡ ἀτμομηχανὴ σφύριξε δυνατὰ, κι' ὁ συρμαὸς ξεκίνησε.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶμαι ἄτυχος, σκεφτόταν ὁ Κορντιέ. Μέσα σὲ μιὰ μέρα, συνάντησα ὀλόκληρη τὴν οἰκονομίαν μου. Πρώτα τὴν ἀδελφὴν μου, ἔπειτα τὴν Λάουρα, μὲ τὴν κόρη της. Ἀλλὰ δέν πρέπει νά παραξενεύομαι, ἀφοῦ, προτὺ φύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι ἔσπασα ἕναν καθρέφτη.

Ὁ Κορντιέ ἦταν δεισιδαιμόνιος, ἐνῶ, συνηθὺς, οἱ κακοὶ ἄνθρωποι τοῦ εἶδους του δέν πιστεύουν σὲ τίποτα.

Ἡ ζητιάνη πάλι, κρατώντας στὴν ἀγκυλιά της τὸ κοριτσάκι της, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἦταν βυθισμένη σὲ σκέψεις. Ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της εἶχε σβῆσει ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὰ χεῖρές της εἶχαν χάσει τὸ χαμόγελό τους. Κυττοῦσε τὸ κοριτσάκι της, ποὺ ἦταν ἀδύνατο, μικροκαμωμένο, καὶ ποὺ ἔδωκε συχνὰ μέσα στὸν ὕπνο του.

«Πόσο τοῦ μοιάζει! εἶπε, μέσα της. Παράξενο πράγμα! Ὁ Θεὸς ἔχει ἰδιαίτερους τρόπους γιά νά τιμωρῇ τοὺς ἐνόχους. Ναί, ἡ ἀγαπημένη μου μικρούλα, ποὺ τὴ λατρεύω, εἶνε ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μὲ κατάρτησε. Τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὸν συχαίνομαι, ποὺ τὸν μισῶ!...

Ὅταν βλέπω τὸ παιδί μου, μὲ πλημμυρίζουν ἐλπίδες καὶ πόθος.

— Ὅχι, κύριε, εἶπε ἡ Ζερβέζ. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ, κυρία.

— Πάρτε λοιπὸν, ἀγαπητή μου, εἰκοσι φράγκα. Μῆπτε στὸ τραῖνο, κι' ὅταν φτάσουμε στὸ Παρίσι, θ' ἀνταμειθώμε στὸ σταθμὸ. Πιθανὸν νά μπορέσουμε, ὁ σύζυγός μου κι' ἐγώ, νά σᾶς φανούμε χρήσιμοι.

Κι' ἡ κυρία ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ κοριτσάκι τῆς ζητιάνης.

Τότε καὶ τὸ δικό της τὸ κοριτσάκι, ποὺ ἦταν λίγο πλεονάζον ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀγκάλιασε μὲ ἀφέλεια τὴν κόρη τῆς ζητιάνης καὶ τὴ φίλησε.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησε.

Ἡ μικρὴ ντραπῆκα καὶ δέν ἀπάντησε.

— Τὴ λένε Μαρία, εἶπε ἡ μητέρα της.

Κι' ἐμὲνα Μαρία μὲ λένε, φώναξε τῇ πλουσιοκόριτσο, χτυπώντας τὰ χερσάκια του.

— Οἱ ταξιδιώτες γιά τὸ Παρίσι στίς θέσεις του! φώναξε ὁ ὑπάλληλος.

— Ὅριστε τὸ εἰσιτήριό σας, εἶπε ὁ σύζυγός της κυρίας, ποὺ εἶχε ἀποκαρυνθῇ γιά μιὰ στιγμῇ, κι' εἶχε βγάλει ἕνα εἰσιτήριο β' θέσεως.

— Μά, κύριε, ψέλλισε ἡ φτωχὴ γυναῖκα, ἡ κυρία, πρὸ ὀλίγου, μοῦ ἔδωσε...

— Ὁρδωάρ, τῆς εἶπε ἡ κυρία.

— Ὁ Θεὸς νά σᾶς τὸ ἀνταποδώσῃ, κυρία.

— Μὰς τὸ ἔχει ἤδη δώσει, εἶπε ὁ σύζυγός, κυττάζοντας μὲ βλέμμα γεμάτο στοργὴ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του.

— Τότε ὁ Θεὸς νά σᾶς φυλάξῃ, ψιθύρισε ἡ φτωχίνα.

Ὁ Κορντιέ, στὸ μεταξὺ, εἶχε χωθῇ σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως κι' ἀνυπομονοῦσε πού τὸ τραῖνο δέν ξεκινούσε. Τέλος, δόθηκε τὸ σύνθημα, ἡ ἀτμομηχανὴ σφύριξε δυνατὰ, κι' ὁ συρμαὸς ξεκίνησε.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶμαι ἄτυχος, σκεφτόταν ὁ Κορντιέ. Μέσα σὲ μιὰ μέρα, συνάντησα ὀλόκληρη τὴν οἰκονομίαν μου. Πρώτα τὴν ἀδελφὴν μου, ἔπειτα τὴν Λάουρα, μὲ τὴν κόρη της. Ἀλλὰ δέν πρέπει νά παραξενεύομαι, ἀφοῦ, προτὺ φύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι ἔσπασα ἕναν καθρέφτη.

Ὁ Κορντιέ ἦταν δεισιδαιμόνιος, ἐνῶ, συνηθὺς, οἱ κακοὶ ἄνθρωποι τοῦ εἶδους του δέν πιστεύουν σὲ τίποτα.

Ἡ ζητιάνη πάλι, κρατώντας στὴν ἀγκυλιά της τὸ κοριτσάκι της, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἦταν βυθισμένη σὲ σκέψεις. Ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της εἶχε σβῆσει ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὰ χεῖρές της εἶχαν χάσει τὸ χαμόγελό τους. Κυττοῦσε τὸ κοριτσάκι της, ποὺ ἦταν ἀδύνατο, μικροκαμωμένο, καὶ ποὺ ἔδωκε συχνὰ μέσα στὸν ὕπνο του.

«Πόσο τοῦ μοιάζει! εἶπε, μέσα της. Παράξενο πράγμα! Ὁ Θεὸς ἔχει ἰδιαίτερους τρόπους γιά νά τιμωρῇ τοὺς ἐνόχους. Ναί, ἡ ἀγαπημένη μου μικρούλα, ποὺ τὴ λατρεύω, εἶνε ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μὲ κατάρτησε. Τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὸν συχαίνομαι, ποὺ τὸν μισῶ!...

Ὅταν βλέπω τὸ παιδί μου, μὲ πλημμυρίζουν ἐλπίδες καὶ πόθος.

— Ὅχι, κύριε, εἶπε ἡ Ζερβέζ. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ, κυρία.

— Πάρτε λοιπὸν, ἀγαπητή μου, εἰκοσι φράγκα. Μῆπτε στὸ τραῖνο, κι' ὅταν φτάσουμε στὸ Παρίσι, θ' ἀνταμειθώμε στὸ σταθμὸ. Πιθανὸν νά μπορέσουμε, ὁ σύζυγός μου κι' ἐγώ, νά σᾶς φανούμε χρήσιμοι.

Κι' ἡ κυρία ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ κοριτσάκι τῆς ζητιάνης.

Τότε καὶ τὸ δικό της τὸ κοριτσάκι, ποὺ ἦταν λίγο πλεονάζον ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀγκάλιασε μὲ ἀφέλεια τὴν κόρη τῆς ζητιάνης καὶ τὴ φίλησε.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησε.

Ἡ μικρὴ ντραπῆκα καὶ δέν ἀπάντησε.

— Τὴ λένε Μαρία, εἶπε ἡ μητέρα της.

Κι' ἐμὲνα Μαρία μὲ λένε, φώναξε τῇ πλουσιοκόριτσο, χτυπώντας τὰ χερσάκια του.

— Μὰς τὸ ἔχει ἤδη δώσει, εἶπε ὁ σύζυγός, κυττάζοντας μὲ βλέμμα γεμάτο στοργὴ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του.

— Τότε ὁ Θεὸς νά σᾶς φυλάξῃ, ψιθύρισε ἡ φτωχίνα.

Ὁ Κορντιέ, στὸ μεταξὺ, εἶχε χωθῇ σ' ἕνα βαγόνι πρώτης θέσεως κι' ἀνυπομονοῦσε πού τὸ τραῖνο δέν ξεκινούσε. Τέλος, δόθηκε τὸ σύνθημα, ἡ ἀτμομηχανὴ σφύριξε δυνατὰ, κι' ὁ συρμαὸς ξεκίνησε.

— Μὰ τὴν ἀλήθεια, εἶμαι ἄτυχος, σκεφτόταν ὁ Κορντιέ. Μέσα σὲ μιὰ μέρα, συνάντησα ὀλόκληρη τὴν οἰκονομίαν μου. Πρώτα τὴν ἀδελφὴν μου, ἔπειτα τὴν Λάουρα, μὲ τὴν κόρη της. Ἀλλὰ δέν πρέπει νά παραξενεύομαι, ἀφοῦ, προτὺ φύγω ἀπὸ τὸ Παρίσι ἔσπασα ἕναν καθρέφτη.

Ὁ Κορντιέ ἦταν δεισιδαιμόνιος, ἐνῶ, συνηθὺς, οἱ κακοὶ ἄνθρωποι τοῦ εἶδους του δέν πιστεύουν σὲ τίποτα.

Ἡ ζητιάνη πάλι, κρατώντας στὴν ἀγκυλιά της τὸ κοριτσάκι της, ποὺ εἶχε ἀποκοιμηθῇ ἦταν βυθισμένη σὲ σκέψεις. Ἡ λάμψι τῶν ματιῶν της εἶχε σβῆσει ἀπὸ τὰ δάκρυα, καὶ πρὶν ἀπὸ πολὺν καιρὸ τὰ χεῖρές της εἶχαν χάσει τὸ χαμόγελό τους. Κυττοῦσε τὸ κοριτσάκι της, ποὺ ἦταν ἀδύνατο, μικροκαμωμένο, καὶ ποὺ ἔδωκε συχνὰ μέσα στὸν ὕπνο του.

«Πόσο τοῦ μοιάζει! εἶπε, μέσα της. Παράξενο πράγμα! Ὁ Θεὸς ἔχει ἰδιαίτερους τρόπους γιά νά τιμωρῇ τοὺς ἐνόχους. Ναί, ἡ ἀγαπημένη μου μικρούλα, ποὺ τὴ λατρεύω, εἶνε ἡ ζωντανὴ εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ μὲ κατάρτησε. Τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ τὸν συχαίνομαι, ποὺ τὸν μισῶ!...

Ὅταν βλέπω τὸ παιδί μου, μὲ πλημμυρίζουν ἐλπίδες καὶ πόθος.

— Ὅχι, κύριε, εἶπε ἡ Ζερβέζ. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ, κυρία.

— Πάρτε λοιπὸν, ἀγαπητή μου, εἰκοσι φράγκα. Μῆπτε στὸ τραῖνο, κι' ὅταν φτάσουμε στὸ Παρίσι, θ' ἀνταμειθώμε στὸ σταθμὸ. Πιθανὸν νά μπορέσουμε, ὁ σύζυγός μου κι' ἐγώ, νά σᾶς φανούμε χρήσιμοι.

Κι' ἡ κυρία ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ κοριτσάκι τῆς ζητιάνης.

Τότε καὶ τὸ δικό της τὸ κοριτσάκι, ποὺ ἦταν λίγο πλεονάζον ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀγκάλιασε μὲ ἀφέλεια τὴν κόρη τῆς ζητιάνης καὶ τὴ φίλησε.

— Πῶς σὲ λένε; τὴ ρώτησε.

Ἡ μικρὴ ντραπῆκα καὶ δέν ἀπάντησε.

— Τὴ λένε Μαρία, εἶπε ἡ μητέρα της.

Κι' ἐμὲνα Μαρία μὲ λένε, φώναξε τῇ πλουσιοκόριτσο, χτυπώντας τὰ χερσάκια του.

— Οἱ ταξιδιώτες γιά τὸ Παρίσι στίς θέσεις του! φώναξε ὁ ὑπάλληλος.

— Ὅριστε τὸ εἰσιτήριό σας, εἶπε ὁ σύζυγός της

Ο Φρανσουά Βιγιόν ερασιμμένος ποιητής ήταν εύχρηστος από τη νέα του ζωή. Αφού πείνασε και βασανίστηκε τόσα χρόνια γράφοντας τα τραγούδια του πότε στους δρόμους, μισόγυμνος και νηστικός και πότε ανάμεσα στους τοίχους της φυλακής, είχε τελειώσει την τύχη να γνωρίσει με τη Μαργκώ, την πιο έρασιμνη ταβερνιάρισα της περιοχής. Η Μαργκώ μία γυναίκα μεσόκοπη, που δεν μπορούσε να μετακινηθεί εύκολα από το πολύ πάχος, τον είχε έρωτευει τρελλά και τον έκανε κύριο της καρδιάς της και της ταβέρνας της.

Έτσι ο ποιητής ήταν τώρα πια ο πραγματικός αφέντης της ταβέρνας. Κορόιδευε την Μαργκώ και πολλές φορές την έδερνε όταν εκείνη παραπονιόταν πως δεν την αγαπούσε, κι έτρωγε με τους φίλους του όλα τα κέρδη της ταβέρνας. «Α, τί ωραία που ήταν τώρα η ζωή για τον Φρανσουά Βιγιόν, τον μεγάλο ποιητή της κρεμάλας!

Ξαφνικά, η πόρτα της ταβέρνας άνοιξε και μία πολυπόσωπη συντροφιά από φίλους του ποιητή έκανε την εμφάνισή της. Ήσαν κλέφτες, άλχητες, δολοφόνοι, άνθρωποι των κατέρων. Έσερναν μαζί τους και μερικές ελεύθερες γυναίκες διάσημες στην περιφέρεια για τη ζωή που έκαναν: τη Λιζόν, τη Φλερόν, τη Μαντώ και την Ί-ζόλδη.

— Γεια σου, μεγάλε ποιητή του σχοινοῦ και του παλονικιού! φώναξε η Λιζόν στο Βιγιόν.

— Χαιρετώ τον Βιγιόν, τον τραγουδιστή των καταδικών! είπε η Φλερόν.

Η παρσαείνε μεγάλο κέφι εκείνο το βράδυ. Ο Βιγιόν συλλογίστηκε το γλέντι που θα γινόταν κι έτριψε χαρούμενος τα χέρια του. Στο μεταξύ φάνηκε στο κατώφλι της κουζίνας και η Μαργκώ. Αδιαφορώντας για την παρουσία της ο Βιγιόν έτρεξε να αγκαλιάσει τις γυναίκες εκείνες που έρχονταν στην ταβέρνα, μόνον και μόνο για να ακούσουν απ' το στόμα του το τελευταίο του τραγούδι. Μόλις όμως πλησίασε είδε ανάμεσα τους ένα ζευγάρι που τδβλεπε για πρώτη φορά. Ήταν ένας νεαρός ευγενής και μία νέα, σχεδόν κοριτσάκι, που

Φρανσουά ΒΙΓΙΟΝ

Ιστορικό διήγημα

είχαν τα χέρια τους δεμένα με χοντρά σχοινιά.

Ο νέος έριχνε ματιές γεμάτες όργη και μίσος στους άλχητες που τον περιτριγύριζαν, ενώ η νέα τους κτύπαζε κατάπληκτη και φοβισμένη με τα μεγάλα γαλανά μάτια της που είχαν τη διαύγεια του ανοιξιάτικου ουρανού. Τα χείλη της έτρεμαν ελαφρά.

— Τι συμβαίνει; ρώτησε ο Βιγιόν ζαρώνοντας τα φρύδια.

Οι φίλοι του του εξήγησαν τότε πως ενώ περνούσαν από το σκοτεινό και έρημο δρόμο, είδαν το ζευγαράκι αυτό στριμωγμένο σε μία γωνιά. Μόλις ο νέος αντίκρισε τις ύποπτες φάτσες τους έκανε να τραβήξει το σπαθί του, μα δεν πρόφτασε να το μεταχειριστή γι-τί γρήγορα εκείνοι τον αγκάλιασαν. Ο νέος τότε αγκάλιασε τη φίλη του που έτρεμε σαν ψάρι για να την προστατέψει από κάθε κίνδυνο.

Αυτό πάντως δεν έμπόδισε τους κακοποιούς να φέξουν αυτόν και τη φίλη του και να τους πάρουν ό,τι είχαν επάνω τους: ένα πογγί γεμάτο χρυσά νομίσματα και ένα μαργαριταρένιο κολλιέ. Κι έπειδή, αν τους άφιναν κατόπιν ελεύθερους θα τους κατέδιδαν στις όρχες, τους πήραν μαζί τους, με το σκοπό να τους κάνουν το πρωί της επομένης ένα

— Φύγετε και μη χάνετε καιρό!... τους είπε ο Φρανσουά Βιγιόν.

μπάνιο στο Σκουάνα. «Ηθελαν όμως προηγουμένως να τους παρουσιάσουν στον ενδοξο Βιγιόν για να γνωρίσουν πριν κλείσουν για πάντα τα μάτια τους τον ποιητή των έπικος νόμου, τον ποιητή των ανθρώπων που περιφρονούν και μισούν τους ευγενείς.

Εξ άλλου το βράδυ εκείνο θα έτρωγαν και θα έπιναν με τα λεφτά που πήσαν απ' το νεαρό άριστοκράτη. Ήθελαν λοιπόν να πιούμε στην υγεία του και να του κρούσουν τα ποτήρια τους με το δικό του.

Ο Βιγιόν άκουσε την ιστορία τους χαμογελώντας κι ύστερα διάταξε τη Μαργκώ να φέρη κρασί και φαί. Οι άλχητες άρχισαν να τρώνε, να πίνουν και να αίσχρολογούν. Τα άστεία που έλεγαν οι γυναίκες ήταν χειρότερα απ' αυτά που έλεγαν οι άντρες. Στο γλέντι πήρε μέρος και η Μαργκώ κι όταν κάποιος άστευόμενος της είπε να τραγουδήσει, εκείνη χωρίς να περιμένη να της ένα τραπέζι κι άρχισε να ξελαρυγγίζεται με τη βραχνή φωνή της. Το ετύχημα για τους άκραστές της ήταν πως φώναξαν και γελοῦσαν τόσο δυνατά ώστε δεν άκουγαν το τραγούδι της.

Ο Βιγιόν γυρνούσε στο μεταξύ από το ένα τραπέζι στο άλλο κερνώντας κρασί και λέγοντας άστεία.

Το κέφι ζωήρευε διαρκώς. Οι άλχητες είχαν άρχισει να κάνουν στις ντάμες τους τολημικές χειρονομίες. Και τα τελευταία ίχνη της λογικής είχαν σβύσει μέσα στα ξαναμμένα απ' το κρασί κεφάλια τους. Η διασκεδάσις είχε μεταβληθεί τώρα σε κραιπάλη.

Ενώ τα κοινωνικά αυτά άποδράσματα, οι πελάτες αυτοί της άγχονης έπιναν, έτρωγαν, Βιγιόν κτύπαζε με συγκίνησι το ζευγαράκι που παρακολούθουν μπροστά στα μάτια του. Τα μάγουλα της νέας είχαν κοκκινίσει απ' τη ντροπή και τα μάτια της είχαν πλημμυρίσει από δάκρυα.

Κι όταν σε μία στιγμή τα μάτια αυτά καρφώθηκαν πάνω του, ο Βιγιόν ένοιωσε να ένουν μέσα στην ψυχή του όλα

τα αγαθά αίσθήματά του που ά ιδιος αγωνιζόταν να πνίξει μέσα στα όργια. Είδε τον εαυτό του μέσα στο φρικτό εκείνο περιβάλλον και ντράπηκε για την κατάντια του.

Ξαφνικά μία σκέψη πέρασε απ' το μυαλό του. Έρριξε ένα βλέμμα γύρω του και πρόσεξε πως κανείς δεν ήταν σε θέση ν' αντιληφθή τί γινόταν μέσα στην ταβέρνα. Οι δύο έρωτευμένοι θα μπορούσαν να φύγουν, χωρίς να διατρέξουν κανένα κίνδυνο. Ναι, ήταν κρίμα να χάσουν τη ζωή τους σ' αυτή την ηλικία, χωρίς κανένα λόγο.

Μόλις έκανε τη σκέψη αυτή ο ποιητής άρπαξε ένα μαχαίρι, πλησίασε τους αιχμαλώτους κι έκοψε τα σχοινιά έλευθερώνοντας τα χέρια τους. Έστερα τους είπε:

— Φύγετε και μη χάνετε καιρό!...

Οι δύο έρωτευμένοι κύτταξαν τον άλχητη εκείνο και δεν πίστευαν τα μάτια τους και τ' αυτιά τους. Μα ο Φρανσουά, πιάνοντας τους απ' τα χέρια, τους δδήγησε ως την πόρτα και τους ξαναείπε:

— Μην άρπορηίτε... Μπορεί να σας δώ κανείς απ' αυτούς και τότε...

Ο νέος αγκάλιασε τη φίλη του και την τράβηξε έξω, λησιμονώντας πάνω στην ταράχη του να ευχαριστήση τον ευεργέτη του. Η νέα όμως, πρόσεξε κι έριξε στο Βιγιόν ένα βλέμμα γεμάτο ευγνωμοσύνη, ένα βλέμμα φλογερό που κατατάραξε τον τυχοδιώκτη ποιητή και τον έκανε να σκύψη το κεφάλι, ίσως για να κρύψη ένα δάκρυ.

Είχαν περάσει αρκετές ώρες από τότε που φουγαν οι δύο νέοι. Ο Βιγιόν μονάχα άγρυπνούσε τώρα μέσα στην ταβέρνα όπου όποια δεν άνηκούσαν παρά τα ροχαλητά των μεθυμένων άλχητων.

Μία παράξενη μελαγχολία τον είχε καταλάβει. Συλλογιζόταν τα περασμένα, τα παιδικά του χρόνια, τη νεανική μελετηρή ζωή του, τον άλχητο βίο που άρχισε άργότερα, τις άτιμιές του και τις παληναβρωπιές που διέπραξε κατόπιν και που τον άπείλησαν πολλές φορές με τον κίνδυνο της κρεμάλας.

Τώρα πια ήταν ένας άνθρωπος καταδικασμένος να ζή στο περιθώριο της κοινωνίας. Μονάχα τη Μαργκώ, τη χοντρή ταβερνιάρισα, μπορούσε να συγκινήσει και μονάχα αυτήν ταδεχόταν να του χαρίση την άγάπη της. Καμιά άνη και τρυφερά κοπέλλα δεν θα δεχόταν να τον πλησιάσει. Κι όμως η καρδιά του λαχταρούσε τόσο μια άνη άγάπη!...

Ο Φρανσουά Βιγιόν ξαναθυμήθηκε την άμορφη άγνωστη νέα που είχε δει πριν από λίγο να ζαρώνη κοντά στην άγαπημένο της. Τι ευτυχισμένοι που ήσαν και οι δύο. Καμιά άνη όμως δεν είχε κηλιδώσει το δεσμό τους. Ήσαν δύο άνη παιδιά για τα όποια δεν υπήρχε στον κόσμο τίποτ' άλλο εκτός απ' την άγάπη τους.

Και ο Βιγιόν, παίρνοντας το βιβλίο των έξόδων και έσοδων της ταβέρνας, το άνοιξε κι άρχισε να γράφει σ' ένα λευκό φύλλο του, με μάτια δακρυσιμένα απ' τη συγκίνησι, το άδαντο έρωτικό τραγούδι του που άκούζει μ' αυτό το στίχο:

Είπατε δύο, μα έχουμε μονάχα ένα κορδί. ΑΜΠΕΛ ΛΕΝΟΥΑΡ

ΜΕ το όνομα μηνίγγες καλούνται, ως γνωστόν, οι ύμένες που περιβάλλουν τον εγκέφαλο και το νωτιαίο μυελό. Είνε δε τρεις: α) η πρώτη εκ των έξω καλείται σκληρά ή παχεία και αποτελείται από συμπαγή συνδετικό ιστό β) έπειτα απ' αυτήν βρίσκεται η άραχνοειδής, που έχει σύστασι έρρώδη, γ) η τελευταία καλείται χοριοειδής ή λεπτή και αποτελείται από ένα λεπτότατο ύμένα που διασχίζεται από πολυάριθμα αίμοφορα άγγεία.

Οι αίμορραγίες των μηνίγγων μπορεί να οφείλονται ή σε τραυματισμό (κάταγμα των όστων του κρανίου) ή στο σχηματισμό μίας φλεγμονής, με άποτέλεσμα την διαρροή αίματος από τα αίμοφορα άγγεία που τις αῦλακώνουν.

Η αίμορραγία μπορεί να έχη την έδρα της σε διάφορα σημεία των μηνίγγων.

Πρώτα - πρώτα, μεταξύ των όστων του κρανίου και της σκληράς μηνίγγος. Οι αίμορραγίες αυτές έχουν συνηθέστερα τραυματική αίτια. Το αίμα εκκινείται βραδέως και άρχίζει να συμπιέζει τον εγκέφαλο.

Ο τραυματίας περιπίπτει τότε σε κοματώδη κατάσταση. Παρόμοιες αίμορραγίες προκαλούνται έπειτα από τραύματα στην κροταφική χώρα, γιατί στο σημείο αυτό η σκληρά μηνίγγη άποκόλλεται εύκολότερα από το όστον.

Δεύτερον, στο έσωτερικό των φύλλων της άραχνοειδούς. Οι αίμορραγίες αυτές, όμως, είναι σπάνιες.

Συνθεότερα, όταν μιλούμε για φλεγμονή των μηνίγγων, έννοούμε μία αίμορραγία στην έσωτερική όψη της άραχνοειδούς. Στην περίπτωση αυτή, το αίμα εκκεί μέσα στο έγκεφαλονωτιαίο υγρό. Το ίδιο συμβαίνει και όταν μία έγκεφαλική αίμορραγία προκαλήσει ρήξι της χοριοειδούς ή λεπτής μηνίγγος.

Πολύ σπανιότερες είναι οι αίμορραγίες των μηνίγγων που περιβάλλουν το νωτιαίο μυελό.

Οι αίμορραγίες στην έξωτερική επιφάνεια της άραχνοειδούς παρατηρούνται κυρίως σε ηλικιωμένα άτομα, παράφρονες, άλκοολικούς κτλ.

Η άσθενεία εξέλισσεται σε δύο στάδια. Κατά το πρώτο στάδιο, ο άσθενής αισθάνεται δυνατούς πόνους που έντεινεται διαρκώς. Οι πόνοι έντοπίζονται κυρίως στο μέρος όπου θα έμφανισθή κατά το δεύτερο στάδιο η αίμορραγία. Συνοδεύονται συνήθως από ύπνηλία και από κά-

ποια δυσχέρεια στην όμιλία. Όλα αυτά τα συμπτώματα, όμως, δεν επιτρέπουν άσφαλή διάγνωσι. Το δεύτερο στάδιο είναι το καλομένο αίμορραγικό. Η αίμορραγία εκδηλούται συνήθως με βραδύτατο ρυθμ και δεν μεταβάλλει οδισιαστικά την κατάσταση του άσθενους, που αισθάνεται μόνο μεγαλύτερη ύπνηλια από πριν. Ο σφυγμός του επίσης είναι βραδύτατος. Άλλ' έπειτα από λίγο έμφανίζονται σφοδρότατοι πόνοι και ο άσθενής χάνει βαθμιαία την όρασί του.

Στις περισσότερες περιπτώσεις, ο άσθενής συνέρχεται παροδικά. Άλλά, σε λίγο, τα ένοληπτικά συμπτώματα έμφανίζονται και πάλι. Αότη ή έναλλαγή φαινομενικών καλυτερεύσεων και όποτροπών άποτελεί ένα από τα χαρακτηριστικά της άσθενείας.

Συχνότερες είναι οι αίμορραγίες υπό την άραχνοειδή μηνίγγα. Αν η αίμορραγία προκληθή άρχικά υπό την άραχνοειδή υπάρχουν 3 πιθανότητες στις 4 να σωθή ο άσθενής. Άλλ' η πρόγνωσις είναι βαρυτάτη αν πρόκειται περί αίμορραγίας του έγκε-

Οι μηνίγγες του έγκεφάλου και οι αίμορραγίες τους. 1) Όστον του κρανίου. 2) Σκληρά ή παχεία μηνίγγη. 3) Άραχνοειδής μηνίγγη. 4) Χοριοειδής ή λεπτή μηνίγγη. 5) Νωτιαίος μυελός. 6) Έλικες του έγκεφάλου. 7) Αίμορραγία κάτω από την άραχνοειδή μηνίγγα. 8) Αίμορραγία κάτω από τη σκληρή μηνίγγα. 9) Αίμορραγία στο έσωτερικό της άραχνοειδούς μηνίγγος.

φάλου, που έπεξε-ιάθη και στην άραχνοειδή μηνίγγα. Οι αίμορραγίες των μηνίγγων είναι άσθενεία που προσβάλλει κυρίως τους νέους. Μπορούν να έμφανισθούν κατά τη διάρκεια ή έπειτα από μία ίλαρά, μία άσπρακία, έναν ίκτερο κλπ. Ο κοκκύτης επίσης μπορεί να προκαλήσει αίμορραγίες των μηνίγγων, λόγω της συγκεντρώσεως μεγάλης ποσότητας αίματος στην περιοχή του κρανίου και της άσκούμνης πιέσεως στα τοιχώματα των λεπτών αίμοσφρων άγγείων.

Άλλά και η ήλιασις μπορεί να επιφέρη το ίδιο άποτέλεσμα.

Συνθεότερα, όμως, οι αίμορραγίες αυτές προσβάλλουν νεαρές ύπάρξεις, που παρουάζουν όλα τα χαρακτηριστικά της υγείας χωρίς να ξέρη κανείς ποιά είναι η προέλευσις των. Όπως συμβαίνει άκριβώς και με το άνοιγμα της μήτης. Μόνον ότι δεν είναι τόσον άσήμαντες. Μερικές νέες βγάδουν αίμα από τη μήτη κατά την έποχή των έμηνων. Κατά τον ίδιο τρόπο, μπορεί να προκληθή ταυτόχρονα μία αίμορραγία υπό την άραχνοειδή μηνίγγα.

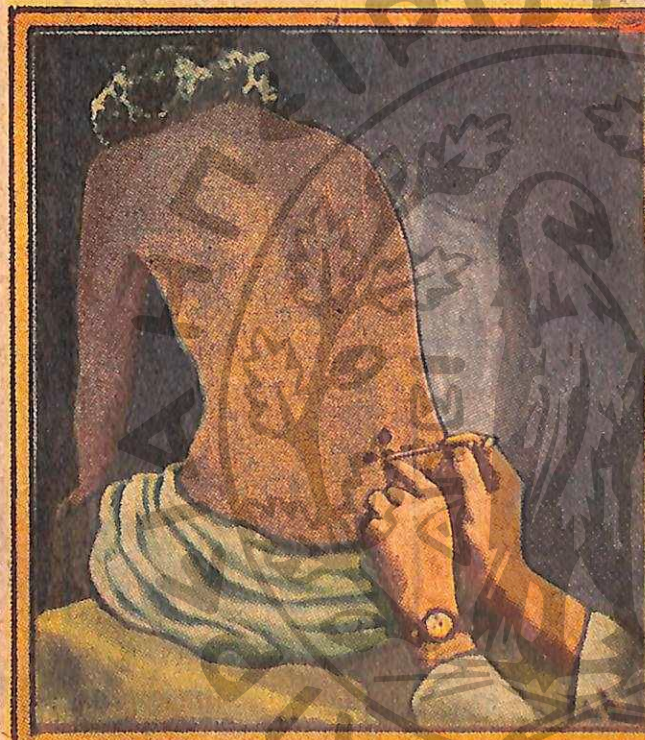
Και το χειρότερο είναι ότι δεν υπάρχουν συμπτώματα που να προαναγγέλλουν την έπικείμενη άσθενεία. Το προσβαλλόμενο άτομο πέφτει ξαφνικά σε κοματώδη κατάσταση και τα μέλη του γίνονται άτωνα και άδρανή.

Το χαρακτηριστικό σύμπτωμα αυτής της άσθενείας είναι η άκαμψία του λαιμού, ή μεγάλη εύαισθησία του δέρματος και ο βραδύτατος σφυγμός. Η εξέτασις των όσρων άποδεικνύει την παρουσία σ' αυτά ασκαρώου ή μεγάλης ποσότητας λευκώματος (5 - 15 γραμμάρια). Ο πυρετός είναι συνήθως ύψηλος.

Η παρακέντησις στην όσφυακή χώρα όχι μόνον μάς πληροφορεί με τρόπο άνεπίδεκτο άμφισβητήσεως αν πρόκειται ή όχι για αίμορραγία των μηνίγγων, άλλ' άποτελεί έπίσης το άσφαλέστερο μέσον θεραπείας. Γιατί συντελεί στην άπομάκρυνσι του νεκρού αίματος που έχει συγκεντρωθή στις μηνίγγες και μάς δείχνει αν η αίμορραγία είναι άπλη ή οφείλεται σε ειδική μόλυνσι (μηνιγγιτικό κοκκό βακίλλο του Κώχ κτλ.).

Οι γονείς δε μην παραε-λούν μερικές ελάχιστες σόδαρες άσθενείες των παιδιών τους, όπως είναι ο κοκκύτης, ή ίλαρά κτλ. Γιατί, σε πλείστες περιπτώσεις, οι αίμορραγίες των μηνίγγων έμφανίζονται έπειτα απ' αυτές.

Δόκτωρ ΠΩΛ ΣΑΒ

Η παρακέντησις στην όσφυακή χώρα μάς πληροφορεί αν πρόκειται ή όχι για αίμορραγία μηνίγγων και άποτελεί το άσφαλέστερο μέσον θεραπείας.

Μία παλιά φωτογραφία των Ντιόν, όταν οι διάσημες αδελφούλες ήταν 7 χρόνων.

Οι πέντε Ντιόν ζητούν σύζυγο!

Κάθε μία έχει προίκα άνω των 200 χιλ. δολλαρίων

Από την εποχή που τα πεντάδυμα του Καναδά είχαν το φως ως σήμερα έχουν περάσει δεκάδες χρόνια και μερικοί μήνες. Οι «μικρές Ντιόν», όπως έπεκράτησε η συνήθεια ν' αποκαλούνται, είναι σήμερα μεγάλες κοπέλλες και, φυσικά, η σκέψις της αποκατάστασής τους έχει αρχίσει ν' απασχολεί τους γονείς των αν' όχι και τις ίδιες. Πριν από λίγο καιρό, μάλιστα, κυκλοφόρησε η φήμη για τους επικείμενους αρραβώνες της «δεύτερης» απ' αυτές, της Άννι.

Αλλά η φήμη αυτή διαψεύστηκε άμεσα σχεδόν. Μην νομίζετε, ωστόσο, ότι πρόκειται για τυχαίες νύφες. Κάθε μία τους έχει προίκα — ως τη στιγμή — 200 χιλιάδες δολλαρίων. Τα χρήματα αυτά προέρχονται από το αντίτιμο της δημοσίευσης των φωτογραφιών τους στις εφημερίδες όλου του κόσμου, από δικαιώματα διαφημίσεων διαφόρων προϊόντων με τις εικόνες τους, από δωρεές κτλ. Έχουν επίσης κάθε μία την προίκα της σε φορέματα, ασπόμετρα, σερόβισια κτλ. που είναι δώρα διαφόρων καταστημάτων και δυο πολυτελέστατες λιμουζίνες... που θα πρέπει όμως να τις μοιράσουν στα πέντε!

Πριν από λίγο καιρό, έξ

αλλού, τους έγιναν δελεαστικώτατες προτάσεις για τη διαφήμισι, με τη φωτογραφία τους, διαφόρων καλλυντικών προϊόντων: σαμπύ, πούδρας, αρωμάτων κτλ. Άλλα δεν απάντησαν ακόμη, γιατί ξέρουν ότι ο χρόνος εργάζεται για λογαριασμό τους. Έπειτα από ένα ή δυο χρόνια, οι προσφορές θα πολλαπλασιασθούν.

Οι πεντάδυμες του Καναδά έχουν τεθεί, ως γνωστόν, με ειδικό νόμο της Καναδικής Βουλής υπό την κηδεμονία του αγγλικού στέμματος, πράγμα που σημαίνει ότι οι Άγγλοι βασιλείς είναι σαν θετοί γονείς των. Για το λόγο αυτό απολαμβάνουν ειδικής προστασίας εκ μέρους των αρχών.

Χάρη στα χρήματα που κέρδισαν ως σήμερα από διαφόρες διαφημίσεις και τις δωρεές που τους έγιναν, οι πεντάδυμες του Καναδά μετέβαλαν το μικρό σπίτι όπου γεννήθηκαν σε αληθινό μέγαρο. Ο κήπος που το περιβάλλει προστατεύεται από έναν ψηλό τοίχο με κάγκελλα. Για να περάσει κανείς στο εσωτερικό πρέπει να είναι εφοδιασμένος με... συμβολαιογραφική άδεια.

Κατά τους καλοκαιρινούς ιδίως μήνες, όποτε ο Καναδάς πλημμυρίζει από Α-

μερικανούς περιηγητές, κάθε πέντε λεπτά ένα αυτοκίνητο σταματούσε έξω από την πόρτα του σπιτιού της οικογενείας Ντιόν κι' οι επιβαίνοντες σ' αυτό ζητούσαν απαιτητικά να ιδούν και να φωτογραφίσουν τις πεντάδυμες. Για να τερματισθεί αυτή η κατάσταση, οι γονείς των πέντε αδελφών ανέθεσαν σ' ένα συμβολαιογράφο, που έχει αναλάβει τη διαχείρισι της περιουσίας των, να ρυθμίσει επίσης και το ζήτημα των «ακροάσεων» που θα έδιναν οι πέντε μικρές βασιλίσσες. Κ' ο συμβολαιογράφος έρρυθμισε τα πράγματα με την τάξι και τη μεθοδικότητα που έχουν οι άνθρωποι του επαγγέλματός του. Και το πρώτο που έκανε είχε ότι κατέφυγε στις αρχές, που απάγγειραν τη στάθμευσι αυτοκινήτων έξω από το σπίτι των πεντάδυμων. Έπειτα έκανε σ' όλους γνωστό ότι για να ιδεί κανείς τις πεντάδυμες έπρεπε να περάσει από το... αυτάρχει, δηλαδή από το γραφείο του.

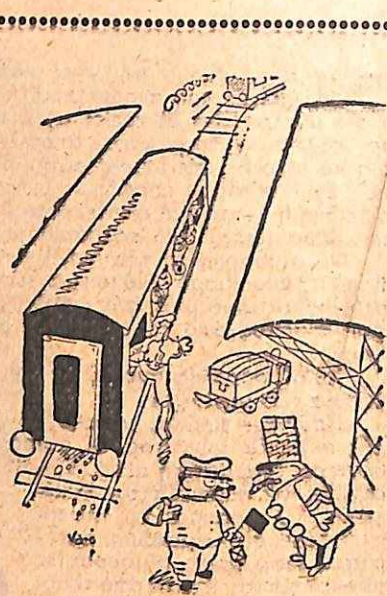
Έκει, οι περιηγοί αποκλείονταν άρκετα. Άν, όμως, για να ικανοποιήσουν την περιέργειά τους, είχε πρόθυμο να προσφέρουν κάποιο δώρο, τότε η περίπτωση των συζητείται.

Οι πεντάδυμες του Καναδά, αντίθετα μ' ό,τι θα μπορούσε να φαντασθεί κανείς, έχουν βέβαια μια «γενική» ομοιότητα μεταξύ τους, αλλά διαφέρουν στα χαρακτηριστικά. Οι δυο «πρωτότοκες», π.χ. έχουν μια τάσι στην παχυσαρκία και για αυτό υποβάλλονται από καιρό σε δίαιτα απισχνάσεως, ενώ οι δυο άλλες είναι κανονικές κι' η τελευταία μάλλον ισχνή. Διαφέρουν επίσης και στον χαρακτήρα, τα γούστα κ.τ.λ.

Η Άννι, η Υβόν και η Καίλλι π.χ. είναι σοβαρές κι' αγαπούν την κλασική μουσική, ενώ η Αιμιλία κι' η Μαρία έχουν παιγνιδιάρικα χαρακτηριστικά και τρελλανόνα για τη τρέλα και τους συγχρόνους χορούς.

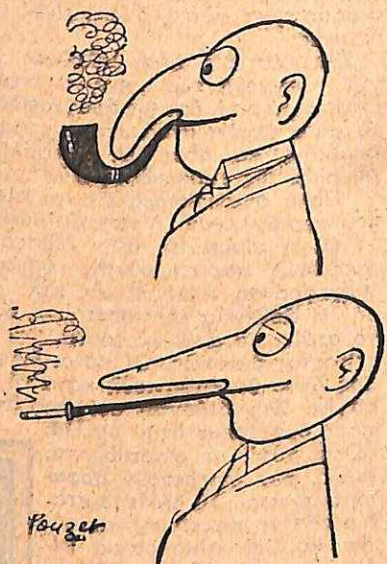
Πρέπει να σημειωθεί ότι κατά τη γεννήσι τους δεν ήταν μεγαλύτερες από ένα πορτοκάκι μετρίων διαστάσεων. Το γέννημα της Άννι, που παρήγαγε στον πατέρα, διαδόθηκε τελείως γι' αυτές κι' αφού περιτριβήθηκε τη μητέρα, έφυγε βέβαιος ότι δεν θα έφταναν ποτέ τα τέσσερα μέτρα. Το πρόγνιμα της ίδιας ημέρας που τις γεννήθηκε έλεγε ότι δεν θα έφταναν το βράδυ. Και μόνο από το πρωί της άλλης ημέρας, όταν τις βρήκε έμντας κόμμη, άρχισαν να ενδιαφέρονται γι' αυτές.

Οι πεντάδυμες, όμως, στον κόσμο έπαιτα από μια παιδιά. Η μητέρα τους, που είναι σήμερα 41 χρόνων, έκανε πρώτα τρία κορίτσια (το ένα απ' αυτά παντρεύτηκε πριν από λίγο καιρό). Έπειτα τρία αγόρια (το τελευταίο απ' αυτά έλαβε μόνο μερικές φανερές κι' ύστερα από δυο χρόνια γεννήσε τις πεντάδυμες, που ήρθαν στον κόσμο με διαφορετικό μόνο μερικών λεπτών ή... την άλλη.

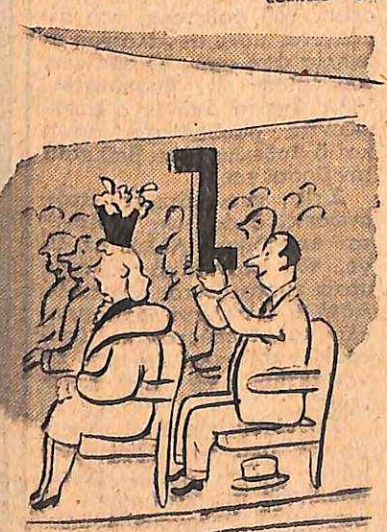

— Έσύ έκοψες το βαγόνι απ' το υπόλοιπο τρένο;

— Δεν βαστούσε η καρδιά μου να χωρίσω αυτούς τους δυο έρωτευμένους... «Id Paris»

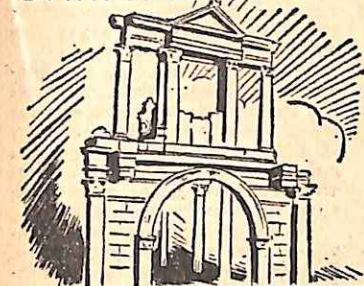

Προσαρμογές... «Samedl - Solis»

Ένας βολικός θεατής... «Samedl - Solis»

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Χειμωνιάτικες έσπερίδες ΣΤΗΝ ΠΛΑΚΑ ΣΤΑ 1834

Στη ζωή και στην κίνισι της πόλεως των Αθηνών, στα πρώτα χρόνια του ελευθέρου νεοελληνικού βίου, συνέβαλαν αρκετοί από τους νεοφερμένους, τότε, στην πόλι της Παλλάδος, απ' τους οποίους μάλιστα, μερικοί ήταν ένοιοι.

Αυτοί ώργάνωσαν τις πρώτες Αθηναϊκές έσπερίδες. Κι' έδωσαν έτσι το σπουδαιότερο τόνο στην κοινωνική ζωή. Μεταξύ των ήταν και ο τότε πρόεδρος της Ρωσικής Αυτοκρατορίας Κατακάκης που καθότανε στο σπίτι του Παπαρρηγόπουλου, στην Πλάκα.

Για να δώσουμε, λοιπόν, όσο το δυνατόν ακριβέστερη εικόνα των έσπερίδων αυτών που άρχισαν στην ελευθέρη Αθήνα απ' το χειμώνα του 1834, πρέπει ν' ανατρέξουμε στους συγχρόνους χρονικογράφους, μεταξύ των οποίων και ο Άλεξανδρος Ραγκαβής και ο περιηγητής Βλαδίμηρος Νταβίντωφ.

Ο πρώτος μάλιστα, τα διηγείται με το χιούμορ και τη χάρη που διακρίνουν τα έργα του. Και μάλιστα τα ζωντανεύει, με τη συγγραφική του τέχνη, γιατί, άλλωστε, τα έζησε και τίς είδε ο ίδιος, σαν νεοφερμένος, τότε, στην Αθήνα, και καλεσμένος στις περισσότερες έσπερίδες της εποχής εκείνης.

Ας τών παρακολουθήσουμε, λοιπόν, σε μία γοροεσπερίδα στο σπίτι του Κατακάκη, όπου οι καλεσμένοι υποχρεώθηκαν να πάνε ντυμένοι μασκαράδες.

Επρόκειτο δηλ. περί «χορού μετεμεισμένων» στον οποίο, κατά το πρόγραμμα, όλοι οι χορευταί έπρεπε να ντυθούν αρχαίες ελληνικές στολές, πλην του οικοδεσπότη που έκρινε ότι έπρεπε να κρατήσει... τη σοβαρότητα του, φορώντας τη διπλωματική του στολή.

Όσο για τη γυναίκα του, η κοσμηκωτάτη Κατακάκινα, ντύθηκε Δήμητρα. Και τα δυο κορίτσια του Ραγκαβή ντύθηκαν το ένα ως Άνθω και τ' άλλο ως Χάρις — δηλ. μία εκ των Χαρίτων.

Ο πατέρας τους στην αρχή δεν ήθελε να μασκαρευτεί. Δεν το έκρινε κι' αυτός πρόπον για τη θέσι του και για την ηλικία του. Άλλ' η τετραπέρατη Κατακάκινα επέμεινε και του έλεγε:

— Έλάτε, κύριε Ραγκαβή και μη μάς χαλάτε τη βραδιά! Για χάρη της νεολαίας, ντυθήτε και σεις... Ζέφυρε!

— Τί έκαμε λέει; είπε διαμαρτυρόμενος ο Έλλην διπλωμάτης. Αυτό δα μάς έλειψε, να βάλουμε και φτερά τώρα στα γεράματα!...

Ηθελε δεν ήθελε, όμως, ο Φαναριώτης συγγραφέυς υπέκυψε στην πίεσι της οικοδεσποίνας και γράφει σχετικώς:

«... Έπί τέλους ένεδωκα και ένεδύθην βραχύν χιτώνα, αιθερίως διαφανή και λευκά μεταξωτά πέδιλα αρχαϊκώς περιδεδέμενα και εις τα νύτα ποικιλόχρως υπερά εκ σύρματος και λεπτοφυούς υφάσματος χρωματισμένον, υπό του γαμβρού μου φιλοτεχνήντα. Και ούτως, προσείλκυσα, εις τον χορόν, πάντων την προσοχήν, ου μόνον διά της τοιαύτης αίσθησε, αλλά και διά των ζευφυρών θερμης τριδων, δι' ας ούδεις ήδύνατο πρὸς έμέ ν' αμιλλάται!...».

Και τώρα, στη μεγάλη αίθουσα των Κατακάκιδων: Φίσκα από κόσμο, μασκαρεμένοι αλλά και όλιγαν άμασκαρευτον.

Η έκπληξις του νεαρού, τότε, βασιλέως Όθωνα υπήρξε άπερίγραπτη, όταν αντίκρουσε το Ραγκαβή... ντυμένο Ζέφυρο.

Τὸν πλησίασε και με το νεανικό του χαμόγελο τον κυττώσε, καλά - καλά, από πάνω ως κάτω, σαν να του έλεγε:

— Μά δεν ντρεπόμαστε; Τί σύμβουλος του Κράτους είσαι του λόγου σου, με τέτοια μασκαράλίκια!...

Γέλασε, κατόπιν, ο Όθων και τον χαιρέτησε διά χειραψίας και τον συνεχάρη για την έπιτυχημένη μεταμφιεσί του.

Οι περισσότεροι, όμως, απ' τους καλεσμένους έπείραζαν το Ραγκαβή που σκόρπιζε ωστόσο κέφι πραγματικό και τους έκανε όλους να τον περιτριγυρίζουν και να χαριτολογούν μαζί του.

— Άχ... κύριε Ραγκαβή, τί ωραίος που είσατε! του φώναζαν οι κοπέλλες.

— Κουνήστε, λιγάκι τα φτερά σας!... του φώναζαν άλλες.

Σε μία στιγμή ο Ραγκαβής, γυρίζει και λέει στον παλιό του συμμαθητή και φίλο του υπασπιστή του Όθωνα Σκαρλάτο Σούτσο:

— Ξέρεις τί λέω;

— Τί; ρώτησε ο Σούτσος.

— Να μου κόψεις τα φτερά για να ησυχάσουμε κι' έγω κι' όλοι οι καλεσμένοι! Και να καθήσουμε κάπου, να τσιμπήσουμε τίποτε, σαν τίμιο άνθρωποι!...

Ο Σούτσος, τότε, χωρίς να χάσει καθόλου καιρό, τούκοψε τα φτερά λέγοντας:

— Όρίστε, λοιπόν, κύριε Ζέφυρε! Σε καθαρώ και κόπιασε, τώρα, στο καλό!...

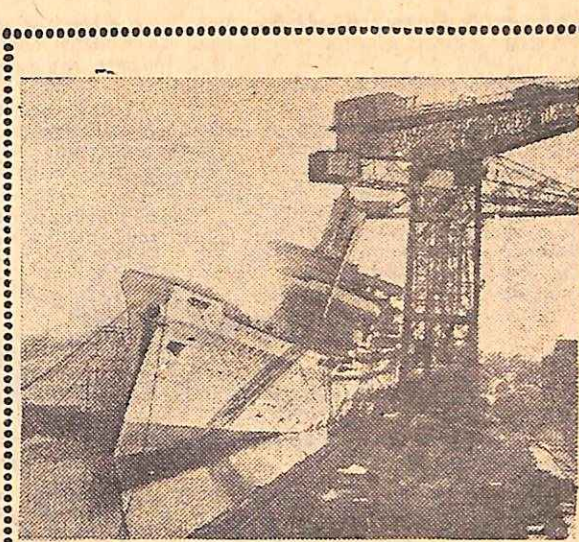
Χάλασε, κεινη τη στιγμή, ο κόσμος απ' τα ξεφωνητά και τις επιδοκίμασις των καλεσμένων. Κι' όταν σε λίγο, ο Όθων, είδε το Ραγκαβή - Ζέφυρο κουτσουρεμένο, τον ρώτησε «ελώντας με την καρδιά του:

— Μπά!... Κύριε Ραγκαβή, τί βλέπω; Τί έγιναν τα φτερά σας;

Και τότε, λογοπαίοντας ο Φαναριώτης λόγιος, απάντησε, χωρίς να τ' άχσει:

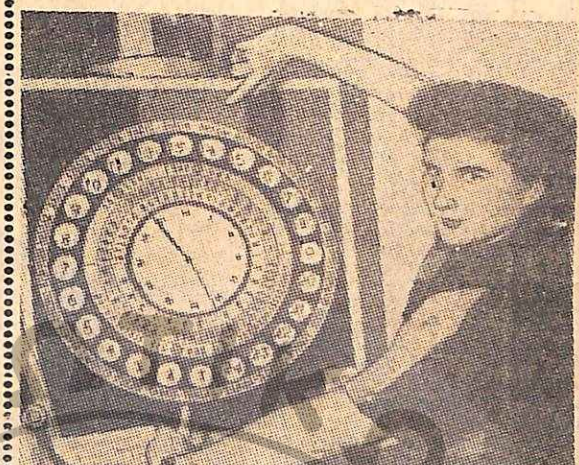
— Έλλειψε θυσιαστηρίου. Μεγαλειότατε, τα έθυσιασα στο υπασπιστήριον! Κι' έτσι κόπηκε και η τρυφή μου!

Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΝΑΛΩΜΑ ΤΟΥ ΠΥΡΟΣ

Στα άγγλικά νουτγεία του Μπάρρου - Ιν - Φάρνεζ το νέο υπερκάνειο «Όρωναίη», που προορίζεται για τη γραμμή της Αυστραλίας, καταστράφηκε από πυρκαϊά λίγες βδομάδες πρὸ της άποπερατώσεώς του. Μία ολοκληρω νύχτα η πυροσβεστική υπηρεσία άγωνίστηκε για να σώσει το σκάφος από την πλήρη καταστροφή. Το άσβον όμως νερό που έπεσε στ' άμπαρία έδωσε στο πλοίο μία επικίνδυνη κλίσι. Το «Όρωναίη» είχε στοιχίσει μέχρι σήμερα 4 εκατομμύρια λίρες και έπρεκει να κάνει το πρώτο ταξίδι του τον Μάρτιο του 1951.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ ΧΕΡΙΟΥ

Το ρολόι που δείχνει συγχρόνως τί ώρα είναι σ' όλες τις χώρες του κόσμου δεν είναι βέβαια καινούργιο. Η πρωτοτυπία έγκειται στο ότι κατασκευάστηκε ένα τέτοιο ρολόι του χειριού. Ο πίνakas που κρατάει ανωτέρω ή νέα, είναι μία μεγέθυνσις της πλάκας του ρολογιού του χειριού της. Οι εσωτερικοί δείκτες δείχνουν την τοπική ώρα, ενώ στον έξωτερικό κύκλο φαίνεται ή ώρα των διαφόρων χωρών.

ΓΙΑ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟΥ

Η μεταλλική αυτή θήκη για το κλειδί του αυτοκινήτου είναι πολύ πρακτική, γιατί με το πατήμα ενός κουμπιού της βγάζει έξω το κλειδί. Έπειτα όταν βγάλη κανείς το κλειδί από το διακόπτη του αυτοκινήτου, ένα ελατήριο το τραβάει άμέσως πρὸς τα μέσα. Η θήκη αυτή πουλιέται στην Αμερική ένα δολλάριο.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΚΑΙ ΜΕΤΗΤΟΙΣ

Ένοικια φορέματα Γυναίκεα και Άνδρικά καθώς και άπαντα τα είδη υφασμάτων εις πλουσιωτάτην συλλογήν θα τα βρήτε στο κατάστημα

ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ - ΛΕΛΟΣ & Σ'

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 60. Τηλ. 40-846, Πειραιεύς

ΚΟΠΤΙΚΗ - ΡΑΠΤΙΚΗ

Ο Πειραιεύς έπικουτήθη με το τελειότερον σύστημα Κοπτικής - Ραπτικής της πεπειραμένης Διπλωματούχου τής Παρισίων

ΝΑΣΙΑΣ ΤΣΙΑΝΤΗ

Αι μαθήτριαι του Οίκου μας διδάσκονται γραμμικώς από την καθηγήτριαν της Κοπτικής - Ραπτικής με το τελειότερον σύστημα των Παρισίων διχως ΠΡΟΒΕΣ. Έφαρμογή τελεία.

Ο Οίκος μας διατίθει υφάσματα δια την τελείαν εκμάθησιν των μαθητριών μας.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κωνσταντίνου 60. Τηλ. 40-846

ΑΘΗΝΑΙ: Δεκελείας 15 (Νέα Φιλαδέλφεια)

Η νύχτα ήταν σκοτεινή. Μία ψιλή βροχή ράντιζε την πόλη.

Δύο άντρες βάδιζαν μέσα στη νύχτα.

Ο ένας απ' αυτούς ήταν ο Πάτρικ Σουίνου, κοσμηματοπώλης, ειδικευμένος στα πολύτιμα πετράδια, υπηρέτωνε χρόνια, τριάντα περίπου χρονών, με μαύρα μαλλιά και παιδικό ροδοκόκκινο πρόσωπο. Ήταν γυιός ενός Ίρλανδού αστυνομικού, που είχε πεθάνει λίγα

μους πιά πλούσιος από κάθε άλλη φορά, αλλά τρομαγμένος. Η επίδραση της ηρώνης είχε περάσει.

Ήταν δολοφόνος! Είχε σκοτώσει έναν άνθρωπο που δεν τον είχε ενοχλήσει ποτέ. Θα τον κάθιζαν, σίγουρα, στην ηλεκτρική καρέκλα!

Εξαφνου πρόσεξε ότι τα βήματά του, τον είχαν φέρε

τόνο. Τον σκότωσαν σαν σκυλί! Και δεν υπάρχει κανένα ίχνος από το δολοφόνο!

Ο παπας αναστέναξε χωρίς να μιλήσει. Αυτό που του έλεγε ο αδελφός του δεν ήταν νέο, γι' αυτόν. Είχε μάθει το θάνατο του Πάτρικ πολλές φορές πριν, όταν ο ίδιος ο δολοφόνος είχε κάνει τη φοιτητική εξομολόγησή του. Μα το τρομερό μυστικό δεν μπορούσε να βγεί από τα χείλη του! Ήταν αντιπρόσωπος του Θεού και η εξομολόγησή του Μπέικον δεν είχε γίνει γι' αυτόν, αλλά για τον ίδιο το Θεό. Όχι, όχι, δεν μπορούσε να μιλήσει...

Ο ντετέκτιβ τον κυττάζε με άποια.

Με πολλή ηρεμία άκουσε το θάνατο του αδελφού μας, Ντέννις! είπε.

Τα μάτια του παπά βούρκωσαν.

Η τιμωρία του δολοφονού

χρόνια πριν, αφήνοντας πίσω τρεις γιουούς, τον Ντέννις που είχε γίνει παπάς, τον Ρότζερ που είχε ακολουθήσει το επάγγελμα του πατέρα του και ήταν τώρα ένας καλός ντετέκτιβ και τον Πάτρικ, που είχε γίνει κοσμηματοπώλης και είχε μεγάλη περιουσία.

Ο Πάτρικ, άφησε το αυτοκίνητό του λίγο πιο πέρα, και τραβούσε προς το γραφείο του για να κλείσει στο χρηματοκιβώτιό του μερικά σπάνια πετράδια, που είχε αγοράσει.

Πίσω του, βάδιζε ένας άνθρωπάκος, ο Μπένου Μπέικον. Η εμφάνισή του δεν ήταν επιβλητική. Μέσα του όμως έκαιγε μία κρυφή φωτιά. Ενοιώθε τον εαυτό του γενναίο και ξένοιαστο. Η δουλειά που είχε αναλάβει, ήταν επικίνδυνη. Μα αυτός δεν φοβόταν. Δεν φοβόταν τίποτα. Η ηρώνη, που κυκλοφορούσε στο αίμα του, εξαφάνιζε κάθε φόβο και κάθε δισταγμό.

Είδε τον Πάτρικ Σουίνου να μπαίνει στο κτίριο, όπου βρίσκονταν το γραφείο του και τον ακολουθούσε.

Παρακολουθούσε τον Πάτρικ τρεις μέρες τώρα. Είχε μάθει όλες τις συνήθειές του και είχε καταστρώσει τα σχέδιά του με έμπειρη προσοχή. Κι' όταν όλα ήταν έτοιμα, έδιωξε το φόβο αποφασισμένος για όλα.

Ο Μπένου Μπέικον δεν ήταν δολοφόνος. Οι μόνες του αδιόπτεινες πράξεις ως τότε ήταν μερικές μικροκλοπές και ένα μικροεμπόριο ναρκωτικών. Μα η ηρώνη δεν είχε διώξει μόνο το φόβο από την ψυχή του. Είχε νεκρώσει κάθε ανθρώπινη συνείδηση κι' είχε ξυπνήσει τα ένστικτα της σκληρότητας και της απληστίας.

Ακολουθούσε τον Πάτρικ ως το γραφείο του...

Κι' όταν, λίγα λεπτά αργότερα, βγήκε πάλι στη σκοτεινή και βροχερή νύχτα, οι σκέψεις του ήταν γεμάτες κομήματα. Κι' ο Πάτρικ Σουίνου, ο δυστυχισμένος κοσμηματοπώλης, ήταν νεκρός, σωριασμένος στο πάτωμα του γραφείου του, με δυο σφαίρες στο στήθος!...

Κόντευε να ξημερώσει όταν ο Μπέικον τελείωσε τις διαπραγματεύσεις του με τον κλεπτοπόδο του. Περιπατούσε τώρα μέσα στους έρημους δρό-

Στο αντίκρυσμα της στολής του αστυνομικού η καρδιά του Μπέικον πάγωσε...

μπροστά στο κτίριο όπου είχε δολοφονήσει τον Πάτρικ Σουίνου!

Απομακρύνθηκε τρέμοντας και σωριάστηκε στα σκαλοπάτια μιας εκκλησίας.

Ενας παπάς, ο αιδεσιμώτατος Ντέννις Σουίνου, ανέβαινε εκείνη τη στιγμή τα σκαλοπάτια, κυττάζοντας παράξενα τον Μπέικον. Ο δολοφόνος σπκώθηκε και τον ακολουθούσε μέσα στην εκκλησία. Ενοιώθε μιά ακατανίκητη ανάγκη να εξομολογήσει το έγκλημά του...

Ήταν προχωρημένο το πρωινό, όταν ο ντετέκτιβ Ρότζερ Σουίνου, φορώντας τη στολή του, μπήκε στην εκκλησία. Βρήκε εκεί τον παπά στο εξομολογητήριο, ένα μικρό δωμάτιο δίπλα στο ιερό, να προσεύχεται με το πρόσωπο κλυμό.

Ντέννις, είπε ο Ρότζερ γεμάτος πόνο κι' αγωνία, ο Πάτρικ είχε νεκρώσει!...

Ο παπάς σήκωσε το κεφάλι του χωρίς ν' απαντήσει.

Τον δολοφόνο! συνέχισε ο Ρότζερ Σουίνου στον ίδιο

μολόγησί του. Ήταν όμως ειλικρινής; Θα κρατούσε μυστική την εξομολόγησή ή θα πρόδιδε στην αστυνομία το φοιτητικό μυστικό που είχε μάθει;

Στην απόγνωσή του τόν έφεραν οι σκέψεις αυτές, ο Μπέικον ζήτησε και πάλι παρηγοριά και κουράγιο στην ηρώνη. Και τότε όλα του φάνηκαν εύκολα και απλά. Δεν φοβόταν τίποτα πιά, γιατί ήξερε πως θα έκανε τον παπά να σωπάσει.

Αγόρασε ένα δραστηκό δηλητήριο από το «φαρμακοποιό», έναν επαγγελματία που προμήθευε στον υπόκοσμο ναρκωτικά και δηλητήρια, και πήγε πάλι στην εκκλησία.

Ο Ντέννις Σουίνου δέχτηκε με έκπληξη το δολοφόνο του αδελφού του και τον ώδηγησε στο εξομολογητήριο.

Λοιπόν, τέκνον μου, είπε όταν ο επισκέπτης του κάθισε. Ο Μπέικον έριξε μία γοργή, λοξή ματιά σε μία κανάτα με νερό κι' ένα ποτήρι που βρισκόταν πλάι, σ' ένα τραπέζι και πήρε ταπεινό ύψος.

Πάτερ μου, είπε, νομίζω ότι πρέπει να πω στην αστυνομία αυτό που εξομολογήθηκα και σε εσάς.

Με γεμίζεις χαρά, τέκνον μου, είπε ο Σουίνου. Φαίνεται πως έχεις μετανοήσει ειλικρινώς.

Το τηλέφωνο κουδούνισε εκείνη τη στιγμή, πάνω στο χαμλο τραπέζι, πίσω από τον παπά, κι' αυτό διευκόλυνε τα σχέδια του Μπέικον. Ο Σουίνου γύρισε την περιστροφική πολυθρόνα του για να σπκώση το ακουστικό.

Ο Μπέικον ενέργησε γοργά. Έβγαλε ένα μπουκαλάκι από την τσέπη του, το ξεβούλωσε, σήκωσε το σκέπασμα της κανάτας κι' άδειασε μέσα στο νερό το περιεχόμενό του.

Όταν ο αιδεσιμώτατος Ντέννις Σουίνου γύρισε, έπειτα από μία σύντομη συνδιάλεξη, προς το μέρος του, ο Μπέικον καθόταν στην καρέκλα του με σκυμένο το κεφάλι και μία έκφραση βαθείας μετανοίας στο πρόσωπό του.

Θα σε βοηθήσω να... άρχισε να λέει ο Σουίνου.

Την ίδια στιγμή η πόρτα του εξομολογητηρίου ανοίξε απότομα κι' ο ντετέκτιβ Ρότζερ Σουίνου πρόβαλε στο ανοίγμά της. Βλέποντας τον Μπέικον έτοιμο στην να ζητήσει συγγνώμη και ν' αποσυρθεί. Δεν πρόφτασε όμως. Ο Μπέικον άφησε μία κραυγή τρόμου. Στο αντίκρυσμα της στολής του αστυνομικού η καρδιά του πάγωσε. Όστε ο παπάς τον είχε προδώσει στην αστυνομία!

Το πρόσωπό του χλώμιασε, πνίγισε σαν πρόσωπο νεκρού. Έχασε τις αισθήσεις του και γλύστρησε στο δάπεδο.

Ανίσχυος ο ντετέκτιβ βρέθηκε κοντά του, έσκυψε, έξετασε το σφυγμό του και είπε: — Λιποθύμησε απλά. Λίγο νερό θα τον συνεφέρει, Ντέννις. Δώσε μου ένα ποτήρι.

Ο Ντέννις Σουίνου γέμισε το ποτήρι από την κανάτα κι' ο Ρότζερ άδειασε σιγά - σιγά το νερό στο στόμα του Μπέικον...

Έτσι οι αδελφοί Σουίνου τιώρησαν το δολοφόνο του αδελφού τους, αν και δεν το έμαθαν αυτό παρά μερικές ώρες αργότερα. Όσο για τον ίδιο τον Μπένου Μπέικον, δεν το έμαθε αυτό ποτέ...

ΧΑΡΟΛΑΝΤ ΟΥ'Ι-ΝΣΤΟΝ

«ΔΙΚΗ» στα όμηρικά χρόνια σήμαινε «ήθος, τρόπος, συνήθεια, τάξις, έθιμον και ίδιωμα», γιατί την εποχή εκείνη νόμιζαν ως δικαιοσύνη, κατά το πλείστον, τις κοινές παραδεγμένες συνήθειες. Αυτό βεβαιώνει και η παροιμία «Τόπου συνήθεια — νόμου κεφάλαιον». Έπειδή μάλιστα οι βασιλείς ήταν κοιταί, φύλακες και απονομείς της δικαιοσύνης λεγοντούσαν και «δικαστοί».

Οι άρχαιοι Έλληνες είχαν προσωποποιήσει τη δική ως θεά της δικαιοσύνης και τη θεωρούσαν θυγατέρα του Δία και της Θέμιδος. Γι' αυτό και η λέξις δική, επί Ησιόδου, σήμαινε «δικαίον» και «δικαιοσύνη».

Ας παρακολουθήσουμε μία δική της όμηρικής εποχής (1200-800 π.Χ.). Ο λαός είχε αναβρασιμώσει στο υπαίθριο η στην πλατεία της αγοράς. Οι πρεσβύτεροι της πόλεως καθόνται σε λίθινα έδωλια. Παρουσιάζονται και μιλούν ο κατηγορούμενος και ο κατηγορούμενος.

Το ακροατήριο δεν σιωπούσε πάντα, όπως στις σημερινές δίκες. Είναι «χωρισμένο» σε δυο μέρη. Παρακολουθεί τη δική και κάποτε θορυβεί και με φωνές ενισχύει το διάδικο, που συμπαθεί και για τον όποιο ενδιαφέρεται.

Μέχρις ότου σηκωθεί ο δικαστής και κρίνη, έπρεπε να μην πηδούν την τάξη «έπρωται τις άγορας» ή αστυνομικοί. Έκείνος, που έκανε εμπρός στο δικαστήριο την καλύτερη άγώρευση και έπειθε για το δικαιο έπαιρνε χρυσούν βραδείον από τον ηγεμόνα της χώρας, που είχε την έννοια του δώρου για την ειλικρινή κατάθεσή του.

Ο βασιλιάς ο ίδιος ήταν σ' άλλη περίοδο αρχιδικαστής, με συνδικαστές τους ευγενείς. Η δική γινόταν δημοσία. Οι δικασταί, υπό την προεδρία του βασιλιά δικάζαν καθιστοί σε ξεστά λιθάρια τοποθετημένα σε κύκλο.

Κρατώντας το «σκήπτρον» στο χέρι ο διάδικος, που άγώρευε, στρεφόταν τότε προς τους δικαστάς και τότε προς το ακροατήριο. Ο λαός άκουγε με ευλάβεια τις καταθέσεις των μαρτύρων. Άλλοτε όμως, όπως είπαμε και παραπάνω, λάβαινε ζωηρά μέρος στη δική επιδοκιμάζοντας ή αποδοκιμάζοντας τους διαδίκους.

Όταν τελείωνε η διαδικασία ο καθένας απ' τους γέροντες έπαιρνε με τη σειρά του το σκήπτρο απ' τον κήρυκα και έλεγε τη γνώμη του.

Υστερα έδινε η απόφαση.

Κατά τα ιστορικά της Ελλάδος χρόνια οι δίκες διαιρούτο σε δημοσίας και ιδιωτικές, και η κάθε μία είχε ιδιαίτερο τύπο και διεξαγωγή. Στάς «Άθνας οι δημοσίες δίκες λεγοντούσαν και «άγώνες» και «γραφαί», ενώ οι ιδιωτικές απλά δίκες. Οι δημοσίες ονομάζοντο «γραφαί», γιατί γινόντουσαν ύστερα από γ ρ α π τ η μήνυση.

Ο «ένάγων», ο μηνυτής δηλαδή, έπαιρνε προ της δίκης δυο μάρτυρες, και πήγαινε να προσκαλέση τον εναγόμενο. Κατόπιν οι μάρτυρες αυτοί βεβαίωναν μπρός στον άρχοντα - δικαστή ότι έγινε η πρόσκλησις του κατηγορουμένου και έτσι αποφεύγονταν η έρημοδικία.

Οι «κλητήρες» ήταν «τακτικοί» και υπόγραφαν την έπίσημη κλήσι του δικαστηρίου, που έκοινοποιείτο στον μηνυόμενο. Κλήσι όμως μπορούσε να δώση όπως είπαμε και ο ίδιος ο μηνυτής με τη συνοδεία δυο μαρτύρων, που λεγοντούσαν και αυτοί «κλητήρες».

Η κλήσις ήταν ίσοδύναμη με τη σημερινή μήνυση ή άγωγή. Την επέδιδαν έγγραφως στον άγοντα, που είχε κατά το νόμο την ηγεμονία του δικαστηρίου στη δική. Έτσι γνωστοποιούσαν σ' αυτόν το όνομα του κατηγορουμένου και περιλήψη της υποθέσεως.

Ο διάδικος, πρού δεν έμφανι-

Οι δίκες ΑΠΟ ΤΟ 1200 Π.Χ.

ζώ σ ρ ι ν Άρχαία Έλλαδα

θούν κάτω απ' την ίδια στέγη με το «μολυσμένο» φονιά.

Κατά την εισαγωγή ιδιωτικής δίκης οι διάδικοι έπρεπε να καταθέσουν τα δικαστικά τέλη, τα «πρωταίεα». Αυτά ήταν 3 δραχμές για τις δίκες, που το διεκδικούμενο πασό ήταν 100—1000 δρχ. και 30 δραχμές για δική που το πασό αυτό έφτανε πάνω από 1000 δρχ. Έκείνος που κέρδιζε τη δική έπαιρνε και τα δικαστικά τέλη. Αν όμως η δική ήταν δημοσία, τότε πλήρωνε την «παράστασις», μόνον έκείνος που «έδωκε».

Η δική άρχιζε με θυσία. Αν τα σφαγία δεν παρουσιάζαν «καλά σημάδια», τότε η δική αναβάλλονταν. Άλλοιώς, έκλειναν το περίφραγμα και ο γραμματέας διάβαζε την κατηγορία, την κατάθεσι του κατηγορουμένου και τα κυριώτερα στοιχεία της ανακρίσεως. Υστερα έδιναν το λόγο στον εναγόντα και κατόπιν στον εναγόμενο.

Οι αντίδικοι καθόντουσαν σε αλάξευτα λιθάρια, που του μόν κατηγορουμένου λεγόταν «λίθος ύβρεως», δηλ. του έγκληματος, του δε κατηγορού «λίθος αναδείας», δηλ. ανεπιχειρίας.

Στην αρχή οι αντίδικοι όρκίζοντουσαν στέκοντας πάνω στα σφαγία καπρού, κριού και ταύρου, που είχαν θυσιαστεί γι' αυτό το λόγο. Έπεκαλοντο τις Σεμενές Θεές, τις Ευμενίδες, ζητώντας την καταστροφή του εαυτού τους και της γενιάς τους αν δεν είπουν την αλήθεια. Ο κατηγορούς όρκιζόταν πως η κατηγορούμενος διέπραξε πράγματι το έγκλημα, ενώ ο τελευταίος το άρνιόταν.

Ο άρχων δικαστής έπέτρεπε στους αντιδίκους να δευτερολογήσουν. Ο καθένας απ' τους αντιδίκους έπρεπε να μιλήσει μόνος του για τον εαυτό του και μόνον αν έδιναν την άδεια οι δικασταί μιλούσαν και συνηγορού.

Οι άκροσταί πολλές φορές έβλεπαν να ακολουθούν τον κατηγορούμενο στο δικαστήριο η γυναίκα του και τα παιδιά του, ντυμένοι φτωγικά και με δάκρυα στα μάτια, για να προκαλέσουν έτσι τη λύπη των δικαστών.

Τα δικαστήρια δικάζαν κάθε ημέρα, εκτός από τις γιορτές και τις «άποφάδες» ημέρες. Σε καιρό πολέμου δεν στακινόντουσαν δίκες, αν μάλιστα κινδύνεζε η πόλις. Κάθε δική διαρκούσε τρεις ημέρες. Την πρώτη μιλούσε ο κατηγορούς, κατέθεταν ενόρκως οι μάρτυρες και άπελογείτο ο κατηγορούμενος. Τη δεύτερη δευτερολογούσαν οι αντίδικοι.

Και την τρίτη, έδινε το δικαστήριο την απόφασή του. Οι δικασταί ψηφίζαν υπέρ της καταδίκης ή της αθώωσής του κατηγορουμένου. Σε περίπτωση ίσοψηφίας ο κατηγορούμενος αθώωνταν και θυσίαζε τα «χαριστήρια» στις Σεμενές Θεές. Οι πρώτες ήταν χρηματικές και σωμα-

Οι διάδικοι καθόνται πάνω στους λίθους. (Παράστασις σε άθηνάϊκό άγγείο).

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

53

Η αγάπη; είπε ο Ένσγουορθ, κάνον-
τας ένα μορμασμό. Είναι ίσως το
μόνο πάθος που εξευγενίζει τον άνθρωπο,
έτσι λένε οι ποιητές. Πολλές φορές, ωστό-
σο, αυτό το ροδωκόκκινο παιδάκι που λέγε-
ται έρωας εκτοξεύει δηλητηρίασμένα βέλη.

Υπάρχουν, βέβαια, δυστυχισμένες α-
γάπες, απάντησε. Αλλά κείνο που θέλω
να πω είναι το εξής: όταν ένας άντρας α-
γαπάει πραγματικά μία γυναίκα, που του
ανταποδίδει με τον ίδιο τρόπο την αγάπη
του, αυτόι οι δυο άνθρωποι φτάνουν στο α-
πόγειο της ζωής, στην ψηλότερη κορυφή
της.

Η κατακαυλόν μέσα στην απύθμενη
δυσσο, συμπλήρωσε ο φίλος μου.

— Τι θέλεις να πής; ρώτησα.

Τησε ο Μάκ Κλάρεν μ' ευγένεια. Νομίζαμε
πως ήταν το σπίτι του Τζόε Τζάκσον...

Αλλά φαίνεται πως κάμαμε λάθος.
— Καθόλου, κύριε; είπε η νέα. Ο Τζόε
Τζάκσον μένει εδώ. Είμαι η κόρη του
Σούζυ.

Ο Μάκ Κλάρεν τάχασε.

Είπατε ότι είσατε η κόρη του
Τζόε Τζάκσον; ρώτησε μ' αλλαγμένη φω-
νή. Είσατε, λοιπόν, μαύρη;

Ο Μάκ Κλάρεν, όπως κι' όλοι εμείς
που στέκαμε γύρω του, θα όρκιζόμαστε ότι
αυτή η υπέροχη νέα δεν μπορούσε να ήταν
κόρη μαύρου. Τόσο πολύ ακτινοβολούσε η
ομορφιά της.

Χρειάστηκαν μερικά λεπτά ως που ο
Μάκ Κλάρεν να μπορέσει να βρή τα λόγια
του.

— Ο πατέρας σου σκότωσε έναν αν-

θύγει πραγματικά μετά το έγκλημά του.

Αλλά ο Τζόε Τζάκσον και το έγκλημά
του δεν μας ενδιαφέρουν. Ας αναγυρίσω-

με στη Μαύρη Αφροδίτη. Η καλύτερα στη
Μαύρη Αφροδίτη και τον Κλάρκ Μάκ Κλά-
ρεν. Αγαπήθηκαν. Επρόκειτο για ένα αϊ-
σθημα παράφορο, όρμητικό, ασυγκράτητο.

Ημουν ο πρώτος ή τουλάχιστον ένας
από τους πρώτους, που μυρίστηκα τις σχέ-
σεις τους. Μίλησα καθαρά στον Κλάρκ.

Αυτός, ένας Μάκ Κλάρεν, να συνδεθώ με
μία μαύρη! Στην αρχή, μου το έκρυψε, λέ-
γοντάς μου πως της έδινε τάχα τα ρούχα

του για να τρώ τα πλένη. Αλλά έπειτα
από λίγο καιρό, μου το ομολόγησε ο ίδιος.

Αυτό έγινε την ημέρα που του ανήγγειλα
πως τον είχαμε εκλέξει άρχηγό της τάξεώς
μας.

Τα μάτια του ανοίχτηκαν διάπλατα,
σαν να του είχα αναγγείλει το φθερότερο
πράγμα του κόσμου.

— Δεν το αξίζω! μου φώναξε. Είμαι
ο χειρότερος από όλους σας! Δεν ταπει-
νώθηκα, λοιπόν, αρκετά ως σήμερα;

— Τι θέλεις να πής; τον ρώτησα.

— Τό ξέρεις! μου απάντησε. Ατίμα-

σα την οικογένειά μου και τον εαυτό μου.
Αλλά πρέπει να ξέρεις ακόμα ότι η Σούζυ
είναι ένας άγγελος κι' ότι την αγαπώ πιο

έξασφαλίστη τις συμπάθειες ενός μέρους
από τους συμφοιτητές μας. Αρνήθηκε κα-
τηγορηματικά.

— Δεν μπορώ να εμποδίσω τους συν-
οδέφους μας, μου απάντησε, να κάμουν
το καθήκον τους. Μην αμφιδάλεις ότι θα κά-
μω κι' εγώ το δικό μου.

— Θα κάμω ό,τι μπορώ, του είπα, για
να εμποδίσω να παρθή απόφασις που να
σε θίξη μ' οποιοδήποτε τρόπο.

Μούσφιξε με συγκίνηση τα χέρια κι'
είδα δυο δάκρυα να κυλούν στα μάγουλά
του.

Η συνέλευσις έγινε έπειτα από δυο μέ-
ρες. Η αντίδρασίς μου, όπως και δύο ή
τριών άλλων φοιτητών, δεν έφερε αποτέλε-

σμα. Η πρότασις για τη διαγραφή του
Μάκ Κλάρεν από το σύλλογό μας ψηφι-
στηκε με συντριπτική πλειοψηφία κι' ανε-
τέθη στον γραμματέα Φαίρχλντ να τον

ειδοποιήσει ότι έπρεπε να φύγη από το
πανεπιστήμιο Χάμιλτον και Τζέφερσον.

Ο Φαίρχλντ ανέδθηκε τότε στο βήμα
για να διαβάση το κείμενο της απόφα-
σεως. Η εγκρίσις του θα γινόταν διά βοής.

Κείνη τη στιγμή, ένας κλητήρας μπήκε
στην αίθουσα και του παράδωσε ένα γράμ-
μα που είχε φέρει ένας μικρός. Το πρόσω-

» Η Σούζυ είναι κιόλας νεκρή. Της έδω-
σα να πιη υδροκυάνιο, πού, όπως ξέρετε,
φέρνει έναν ήρεμο και ανώδυνο θάνατο. Έ-

χω ακόμη αρκετό για τον εαυτό μου και
θα το έπινα αν δεν υπήρχαν οι πρόγονοί
μου. Τους δυσαρέστησα και γι' αυτό... μου

έφεραν ένα σχοινί. Φαίνεται ότι, κατά τη
γνώμη τους, ο θάνατος με δηλητήριο είναι
πολύ ήπιος για έναν άνθρωπο, που αμάρ-
τησε όπως εγώ. Έχουν ίσως δίκιο.

Καλή αντάμωσι στον άλλο κόσμο.
ΚΛΑΡΚ ΜΑΚ ΚΛΑΡΕΝ

Μείναμε για μερικές στιγμές σιωπηλοί,
όπως ένα κοπάδι φοβισμένα πρόβατα. Κα-
τόπιν ξεχυθήκαμε στο δρόμο, νοικιάσαμε

δεν ξέρω πόσα αυτοκίνητα και τραδήσαμε
για το σπίτι όπου έμενε ο Κλάρεν.

Στο δρόμο δεν μιλούσε κανείς.

Η αγωνία μ'α έσφιγγε τις ψυχές, έ-

κανε τις καρδιές μας βαρείες, μολυβένιες.

Μόλις φτάσαμε μπρος στο σπίτι κατε-
θήκαμε άμιλητοι πάντα, διστακτικοί, τρο-

μαγμένοι.

— Θάρρος!... μ'ας φώναξε ο

Φαίρχλντ. Ας μ'ην χάνουμε στιγ-
μή. Ίσως να μ'ην είναι πολύ άργα

κρυζε δευσιχώντας ή ήταν το αποχαιρετι-
στήριο χαμόγελο στον αγαπημένο της;
Ποιάς το ξέρει;...

» Σηκώσαμε τα μάτια μας απ' τη νεκρή
και κυττάξαμε στο βάθος του δωματίου.

— Κλάρκ!... φώναξαν μερικοί.

» Αλλοίμονο... Αντικρύσαμε τον άτυ-
χο φίλο μας κρεμασμένο! Είχε απαγχονι-
σθή δένοντας το σχοινί με τη θηλειά σ' ένα

σιδερένιο κρικο του ταβανιού.

Το πρόσωπό του είχε μελανιάσει, τα
υαλίνα μάτια του μ'ας κυττάζαν τόσο άλ-
λόκοτα που ανατριχιάσαμε.

» Ο άτυχος Κλάρεν ήταν νεκρός.

Είχαμε φτάσει άργα, πολύ άργα, δυ-
στυχώς!...

» Ένα μεγάλο, λευκό χαρτί ήταν καρ-
φωμένο στο στήθος του. Όταν το βγά-
λαμε από κεί, είδαμε πως επρόκειτο για

ένα πιστοποιητικό γάμου, που έδεδείκνυ-
ε ότι ο Κλάρκ Μάκ Κλάρεν κι' η Σούζυ

Δραματικό διήγημα

Ο Ένσγουορθ άναψε με άργες κινήσεις
ένα τσιγάρο κι' έπειτα απάντησε:

— Θα σου αφηγηθώ μία ερωτική ιστο-
ρία Ντίκ. Μία και δεν μ' αφορά προσωπι-
κά, θα προσπαθήσω να είμαι όσο μπορώ
πιο πολύ αντικειμενικός... Όπως θα ξέ-
ρης, σπούδασα σ' ένα πανεπιστήμιο του
Νότου, στο Χάμιλτον και Τζέφερσον. Μοί-
ραζόμουν το ίδιο δωμάτιο με τον Κλάρκ
Μάκ Κλάρεν, που καταγόταν από την οί-
κογένεια των Μάκ Κλάρεν του Ρίτσμοντ.
Ανήκε, μ' άλλα λόγια, στην αμερικανική
αριστοκρατία όχι του χρήματος, αλλά των
παραδόσεων. Όλη του η εμφάνισις, άλλω-
στε, το έδειχνε. Είχε πάνω του κάτι που σ'
έκανε να τον ξεχωρίζεις ανάμεσα σε χί-
λιους. Ήταν οι τρόποι του, ή ομιλία του,
οι κινήσεις του; Δεν ξέρω.

Κείνο το φθινόπωρο, είχα καθυστερή-
σει κάπως κι' όταν έφυγα από τη Νέα
Υόρκη έστειλα στο Μάκ Κλάρεν ένα τη-
λεγράφημα για να του αναγγείλω την α-
φιζή μου.

Τον βρήκα να με περιμένει στο
σταθμό. Φαινόταν ανήσυχος και τα-
ραχμένος.

— Καλώς ήρθες, Ουώλτερ, μου
είπε, σφίγγοντάς μου το χέρι. Φτά-
νεις στην κατάλληλη στιγμή, για να
ενωθής μαζί μας. Δεν έχομε ούτε λε-
πτό να χάνωμε.

— Αλλά τί συμβαίνει;

— Ένας νέγρος, ο Τζόε Τζάκσον,
σκότωσε ένα συμφοιτητή μας. Πρέπει να
τον βρούμε, έστω κι' αν χρειαστή να κάνω-
με άνω - κάτω όλα τα σπίτια της πόλεως.
Κι' όταν τον βρούμε θα τον λυντσαρώμε.
στη στιγμή. Έχομε πάρει την απόφασί
μας.

Είμαι μαζί σας, φώναξα αγάνα-
κτισμένος γι' αυτό που είχα μάθει.

Τρέξαμε μαζί με τον Μάκ Κλά-
ρεν σ' ένα γειτονικό γήπεδο, όπου
βρήκαμε συγκεντρωμένους πολλούς
φοιτητές. Άλλοι κρατούσαν καραμ-
πίνες, άλλοι ρόπαλα κι' ένας είχε
περασμένη στον ώμο του μία κού-
λουρα σχοινι.

Ξεκινήσαμε άμέσως.

Αφού διασχίσαμε την πόλη με φωνές
έναντιον των μαύρων, φτάσαμε στο σπίτι
του Τζόε Τζάκσον, που βρισκόταν σ' έναν
έξοχικό δρόμο.

Ο Μάκ Κλάρεν προχώρησε μπροστά
και χτύπησε την πόρτα. Συνοδευόταν από
δυο άλλους, που κρατούσαν τις καραμπί-
νες τους στα χέρια.

Η πόρτα άνοιξε σ'ε λίγο και στο άνοιγ-
μα εμφανίστηκε μία νέα, ως δεκάξη χρό-
νων, που ήταν το υπεροχότερο πλάσμα που
είχαμε ιδεί ως τότε! Είχε ψηλόλιγνο κορμί,
υπέροχα μάτια και τη μελαφή χροιά μιάς
γνήσιας Ισπανίδας.

Ο Μάκ Κλάρεν, με μία ένστικτώδη κί-
νησι, έβγαλε το καπέλλο του.

— Τι έλεγε, κύριε; ρώτησε η νέα

— Μ'ας συγχωρείτε, δεσποινίς, απάν-

θρώπο, είπε τέλος, με αυστηρό τόνο! Το
καλύτερο που έχεις να κάμεις είναι να μ'α
τίγης που κρύβεται! Έμπρός, μίλησε!

— Σας όρκίζομαι πως δεν ξέρω
κύριε, απάντησε η νέα. Έχω δυο μέρες να
τον ιδώ.

Ένας άλλος φοιτητής, ο Σλάτσ, την έ-
πιασε από τους ώμους και την τράνταξε
με όρμη.

— Μίλησε, της φώναξε, αν δεν θέλεις
νύχτες και συ την ίδια τύχη με τον πατέρα
σου!

Αλλά ο Μάκ Κλάρεν τον παραιμέρισε.

— Δεν έχομε κανένα λόγο ν' αμφιδά-
λωμε για την ειλικρίνεια αυτής της νέας,
είπε.

Κι' έδωσε το σύνθημά της αναχωρήσεως.

Έξακριβώσαμε σε λίγο πως η Σούζυ
δεν έλεγε ψέμματα. Ο πατέρας της είχε

πολύ από τη ζωή μου, πιο πολύ από την
τιμή τη δική μου κι' όλων των Μάκ Κλά-
ρεν... Όταν βρισκόμυαι κοντά της, είμαι
ο εύτυχέστερος από τους ανθρώπους. Αλλά
όταν φεύγω, μισώ τον εαυτό μου και κα-
τάρίεμαι τη μοίρα μου!...

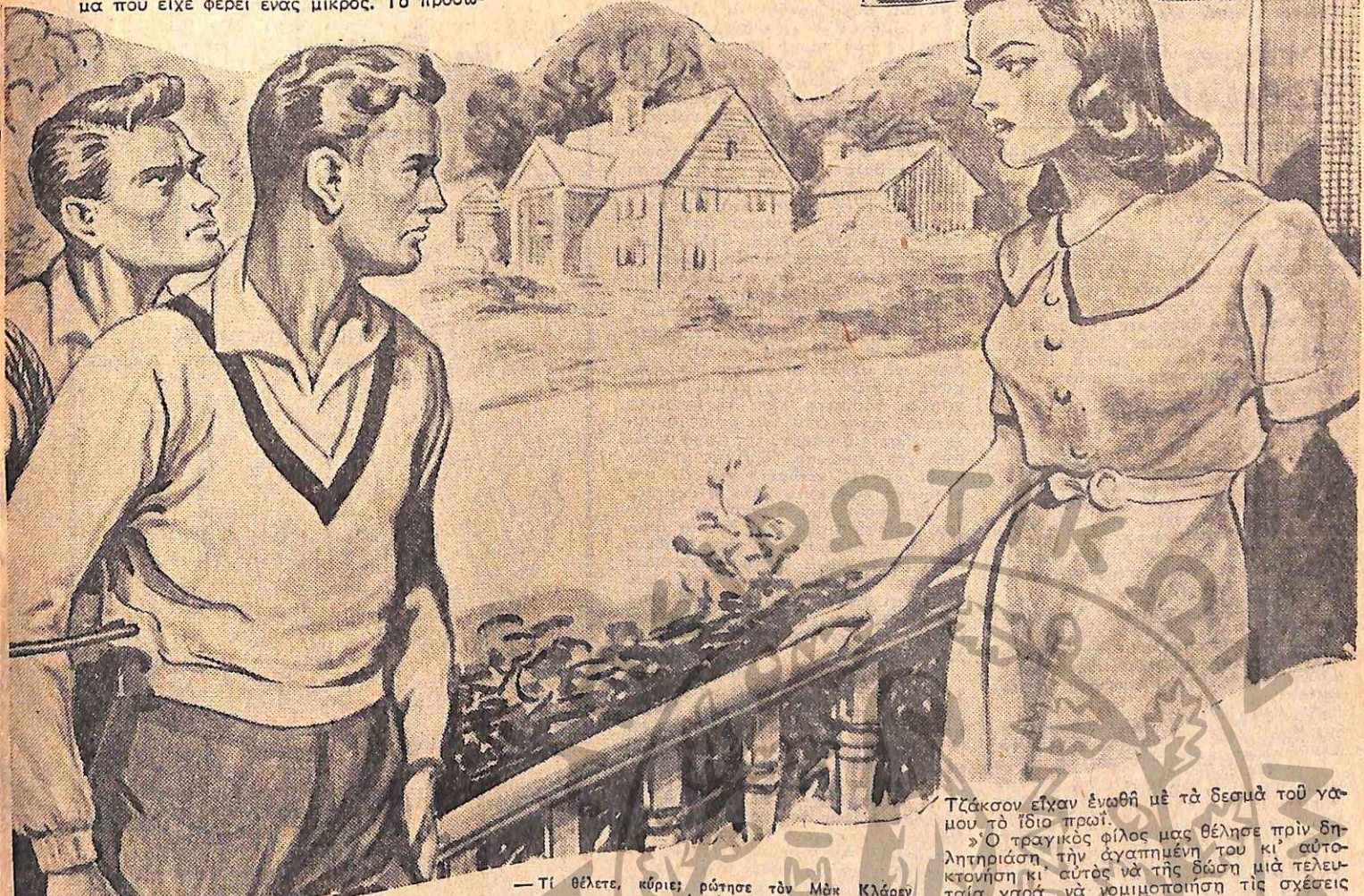
Η κατάσταση δεν άλλαξε κατά τους
επόμενους μήνες. Αλλά, μία μέρα, ο Μάκ
Κλάρεν πήρε κρυφά τα πράγματά του από
το δωμάτιο όπου μέναμε μαζί κι' έφυγε.

Σ'ε λίγο, κανείς από τους συμφοιτητές
μας δεν άγνοούσε ότι είχε νοικιάσει μία
μικρή έπαυλι σ'ε απόστασι μερικών χιλιομέ-
τρων από την πόλη. Κι' είχε εγκατασταθώ
σ' αυτήν μαζί με τη Σούζυ.

Έκαμα ό,τι μπορούσα για να διασκε-
δάσω την όδυνή εντύπωσι που αυτή ή
πράξις εδημιούργησε μεταξύ των φοιτητών.

Αλλά ή εξέγερσις δυνάμωσε από τη μία
μέρα στην άλλη. Ένα πρωί, τέλος, έλαβα
μία πρόσκλησι σ'ε έκτακτη γενική συνέλευ-
σι, με θέμα: «Συζήτησις επί της υποθέ-
σεως Μάκ Κλάρεν».

Ετρεξα να βρώ τον Κλάρκ και του σφί-
στησα να κάνει μερικές ενέργειες, για να

ρο του Φαίρχλντ έγι-
νε άμέσως κατακτιτρόνο
όταν το διάβασε κι' ή
φωνή του έτρεμε όταν
άρχισε να μιλά.

— Συνάδελφοι, είπε, προτού
έγκρινετε το κείμενο της ά-
ποφάσεως, πρέπει ν' άκούσε-
τε τί περιέχει αυτή ή έπιστο-
λή, που προέρχεται από τον
κρινόμενο συνάδελφό μας.

Να τί έγραφε ο Μάκ Κλά-
ρεν:

Είναι περιττό να χάνετε τον πολύτιμο
καιρό σας για μένα. Όταν θα διαβάσετε
αυτή την έπιστολή, θα είμαι νεκρός. Ο-
πως βλέπετε, σας πρόλαβα. Φεύγω από
δική μου πρωτοβουλία από το πανεπιστή-
μιο Χάμιλτον και Τζέφερσον.

— Τι θέλετε, κύριε; ρώτησε τον Μάκ Κλάρεν
η νέα.

Ακόμα, τουλάχιστον για τον Κλάρεν.

Ανεθήκαμε γρήγορα - γρήγορα τις
σκάλες. Η πόρτα δεν ήταν κλειδωμένη. Α-
νοίξαμε και μπήκαμε μέσα.

Το πρώτο φρικτό θέαμα που αντικρύσα-
με ήταν ή άμοιρη Σούζυ. Κοίτοταν νεκρή
πάνω σ' ένα ντιβάνι ή δυστυχισμένη νέα,
που δεν πρόφτασε να χαρή άπόλυτα την
αγάπη της.

Φαινόταν σαν να ήταν βυθισμένη σ'ε
ύπνο. Ο γρήγορος θάνατος του υδροκυαν-
ίου δεν είχε αλλοιώσει τα χαρακτηριστι-
κά της. Το πρόσωπό της διατηρούσε όλη
την όμορφιά, όλη του τη γλυκειά γοη-
τεία!...

Τα χείλη της ήσαν μισάνοιχτα σ' ένα
χαμόγελο, το τελευταίο της ζωής της χα-
μόγελόσε στον Άλλο Κόσμο που αντί-

Τζάκσον είχαν ενωθή με τα δεσμά του γά-
μου το ίδιο πρωί.

Ο πραγματός φίλος μας βέλησε πριν δη-
λητηριάση την αγαπημένη του κι' ατύ-
κτουνη κι' αυτός τον είχε δώσει μία τελευ-
ταία χαρά, να νομιμοποιήση τις σχέσεις
τους.

Φέρθηκε, μά την αλήθεια, πολύ τίμια
κι' ή χειρονομία του αυτή μ'ας έκανε να
νοιάσουμε πόσο τον είχαμε άδικήσει, πόσο
σκληρά του είχαμε φερθή.

Και, δεν το κρύβω, δάκρυα βούρκωσαν
τα μάτια όλων μας.

Ο Ένσγουορθ άναψε ένα δεύτερο τσι-
γάρο, τράβηξε μερικές ρουφηξιές κι' έπειτα
με ρώτησε:

Είχα άδικο, λοιπόν, όταν σου έλεγα
πως τα βέλη που έρωτες είναι πολλές φο-
ρές δηλητηρίασμένα κι' ότι ο μικρός φτε-
ρωτός θεός σπρώχνει εκείνους που άφροσιώ-
νται στη λατρεία του μέσα στην άδυσσο
του δλέθρου και της συμφοράς;

Είχα συγκινήθω τόσο πολύ από την Ι-
στορία που μου αφηγήθηκε, που δεν βρήκα
τίποτε να του απαντήσω.

ΤΟΝΤ ΡΟΜΠΙΝΣ

Ο ραδιοισθητικός με τη βοήθεια ενός χαρτί αναζητεί ένα χαμένο άτομο...

Οι νεώτερες πρόοδοι ΤΗΣ ΡΑΔΙΑΙΣΘΗΣΙΑΣ

Οι μυστηριώδεις ακτινοβολίες
εμφύχων και άψυχων

Ραδιοισθησία είναι το νεότερο κι' επιστημονικό όνομα της γνωστής «ραδιοσκοπίας». Καθιερώθηκε δὲ ἀπ' τοὺς Γάλλους ἀδελφούς, πού ἐργάστηκαν πολὺ κατὰ τὰ 30 τελευταία χρόνια πρὸς αὐτὴν κατεύθυνση. Στὸν ἴδιον ὀφείλεται ἡ μεγάλη σημερινὴ διάδοσις τῆς ραδιοισθησίας στὴ Γαλλία. Ὡστόσο, ἡ ραδιοσκοπία ἦταν γνωστὴ ἀκόμη καὶ στὴ μακρινότερη ἀρχαιότητα, ἀνακατεμένη ὅμως τότε μὲ μαγείες, προλήψεις καὶ δεισιδαιμονίες. Στὴν ἀρχαία Κίνα π.χ., πρὶν χτιστὴ ἕνα σπίτι, ἀνελάμβανε ἕνας ραδιοισθητικός νὰ ἐξεκρίνηται ἂν ὑπῆρχε ἐκεῖ τὸ «Δόντι τοῦ Δράκοντος». Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ἐπρόκειτο γιὰ τὴν βλαβερὴ ἀκτίνες, πού ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι ἐκπέμπονται ἀπὸ τὰ ὑπόγεια νερά καὶ πού εἶναι πολὺ δεισιδυτικές κι' ἐπιβλαβεῖς γιὰ τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ ζῷα.

Τὸ 1578, ὁ Μαρτίνος Λούθηρος καταδίκασε τὴ ραδιοσκοπία ὡς μιὰ μορφή μαύρης μαγείας. Τὴν ἴδια περίπου ἐποχὴ, ἀπαγορεύθηκε ἕνας ραδιοσκοπὸς στὴ Γερμανία, ὡς ἀπατεῶν.

Τὸ 1692, ἡ ραδιοσκοπία χρησιμοποιοῦντο γιὰ πρώτη φορὰ γιὰ τὴν διαλεύκανσι ἐνὸς ἐγκλήματος.

Ὡς τὶς ἀρχὲς τοῦ αἰῶνος μας, ἡ ραδιοσκοπία χρησίμευε σχεδὸν ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴν ἀναζήτησι νεροῦ καὶ ὀρυκτῶν μέσα στὴ γῆ. Τὸ «ἐργαλεῖο» τῶν ραδιοσκοπῶν ἦταν ἕνα δίχαλωτὸ ραβδί. Σήμερα ὅμως ἔχει ἀντικατασταθῇ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον μ' ἕνα ἐκκρεμές, πού εἶναι πρὸς εὐαίσθητο καὶ πρὸς εὐκόλομεταχείριστο. Σὲ μιὰ μόνο περίπτωση χρησιμοποιεῖται τὸ ραβδί: ὅταν ὁ ραδιοισθητικός βρίσκεται στὸ ὑπαιθρο, μὲ δυνατό ἀνεμο.

Ἡ ραδιοισθησία εἶναι μιὰ ἰδιότης πού ὑπάρχει στὸν πρὸ πολλοὺς ἀνθρώπους, σὲ μεγαλύτερο ἢ

ΠΕΡΙΤΤΕΣ ΤΡΙΧΕΣ, ΦΑΚΙΔΕΣ, ΑΚΜΗ, ΚΡΕΑΤΟΕΛΕΣ,
ΜΠΙΜΠΙΚΙΑ: Ριζική, ταχεία ἐξοφάνισι. Εἰδικὴ θεραπεία διὰ ξανθάνισμα προσώπων. Πανάδες, τριχόπτωσης, οὐτίδες, ἀγγειώματα, στίγματα, κύστες κλπ. Ἰατρός ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΕΛ, 65ος Βαλκανίου 12, ἀσθ. τηλεφώνου 33-039 ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

μικρότερο βαθμό. Μὲ λίγα λόγια, εἶναι ἡ ἱκανότης τοῦ νὰ δέχεται κανεὶς τὴν ἀκτινοβολία ἢ τὰ κύματα πού ἐκπέμπουν ὅλα τὰ ἀντικείμενα, ἐμφυχα καὶ ἄψυχα. Τὸ σῶμα δηλαδὴ τοῦ ραδιοισθητικοῦ γίνεται ἕνα εἶδος ραδιοφωνικοῦ δέκτου. Οἱ ἀκτινοβολίες αὐτὲς διαδίδονται ὑστερὰ μέσα ἀπ' τοὺς μῦς ὡς τὸ ραβδί ἢ τὸ ἐκκρεμές πού κρατᾷ ὁ ραδιοισθητικός (χωρὶς νὰ αἰσθάνεται τίποτε ὁ ἴδιος) καὶ προκαλοῦν ἀθέλητες κινήσεις του.

Εἶναι σχεδὸν βέβαιο σήμερα πιά ὅτι κάθε ὕλη ἐκπέμπει ἀκτινοβολίες ἰσχυρὲς ἢ ἀδύνατες. Κανεὶς ὅμως δὲν ξέρει ἀκόμη τὴ φύσι τους, οὔτε τὸ γιὰ τί τὲς δέχονται ὠρισμένα εὐαίσθητα ὄντα. Οἱ ἀκτινοβολίες αὐτὲς εἰμὶναι ἀγνωστὲς ἐπὶ αἰῶνες, γιὰ τὴν ἕξερσιν οἱ ἄνθρωποι πῶς νὰ τὲς συλλάβουν καὶ νὰ τὲς χρησιμοποιήσουν. Σήμερα τὲς μελετᾷ ἡ ραδιοισθησία συστηματικὰ.

Τὰ ἀντικείμενα πού βοηθοῦν τοὺς ραδιοισθητικοὺς στὲς διαφορὰς διαγνώσεις τους, ὀνομάζονται γενικῶς «δείγματα». Μπορεῖ νὰνὲ τὸ κάθε τι, ἀπὸ ἕνα αὐτὸ κόττας ὡς μιὰ σπαγὸνα αἵματος — ἀναλόγως τοῦ πειράματος πού πρόκειται νὰ γίνη.

Ὅταν π.χ. ἀναζητᾷται ἕνα χαμένο ἄτομο ἢ ἕνα πτώμα, χρησιμοποιεῖται ὡς δείγμα ἕνα ἀντικείμενο πού κρατοῦσε ἢ φοροῦσε προσφάτως. Γιὰ τὴν ἀποδείξει ὅτι οἱ ἀκτινοβολίες ἐνὸς ἀνθρώπου εἰσέρχονται σ' ὅτι βρίσκεται σὲ στενὴ ἐπαφὴ μαζί του, κι' ἐπειτα ἐκπέμπονται συνεχῶς, δείχνοντας μιὰ ἰδιαίτερη προτίμησι στὸ πρόσωπο ἀπ' τὸ ὁποῖο προήλθαν ἀρχικὰ. Τελευταίως π.χ. ἕνας ραδιοισθητικός, χρησιμοποιοῦντας ὡς δείγμα τὰ παπούτσια ἐνὸς δολοφονημένου παιδιοῦ, ἀνακάλυψε τὸ πτώμα του σ' ἕνα κανάλι.

Γιὰ ἱατρικὲς διαγνώσεις χρησιμοποιοῦν ὡς δείγματα τὸ αἷμα, τὰ οὖρα, τὸ σάλιο, οἱ τρίχες, ἀποκόμματα νυχιῶν, φωτογραφίες, χειρόγραφα, φάρμακα, κλπ. Τὸ ἐκκρεμές ἐκτελεῖ πάνω ἀπὸ ἕνα ὑγιὲς ὄργανο κινήσεις διαφορῶν κατὰ πᾶν ἀπὸ ἕνα ἄρρωστο. Ἐπίσης ὑποδεικνύει μὲ τὴν κίνησιν του ἂν ἕνα φάρμακο εἶναι κατὰλληλον ἢ ὄχι γιὰ τὴν θεραπεία τὰ πάσχοντος ὁράνου. Ὁ ραδιοισθητικός λοιπὸν μπορεῖ νὰ προσφέρῃ πολὺτιμη βοήθεια στὸν ἐπιστήμονα-γιατρὸ (ὅχι ὅμως νὰ τὸν ἀντικαταστήσῃ τελείως). Φαίνεται πράγματι ὅτι πολλοὶ Γάλλοι χειρουργοὶ ἐξελέγουν τὴν ἀκρίβεια τῆς διαγνώσεώς τους μὲ τὴ ραδιοισθησία.

Ἀγγίζοντας ἐξ ἄλλου ἕνα δόντι, ὁ ραδιοισθητικός μπορεῖ νὰ συμπεράνῃ ἀπ' τὴν κίνησιν τοῦ ἐκκρεμῆτος του ἂν εἶναι γερὸ ἢ χαλασμένο. Εἶναι δυνατόν μάλιστα νὰ ἐφαρμόσῃ καὶ στὸν αὐτὸ του αὐτὴ τὴ μέθοδο, μὲ ἀξιόλογα ἀποτελέσματα.

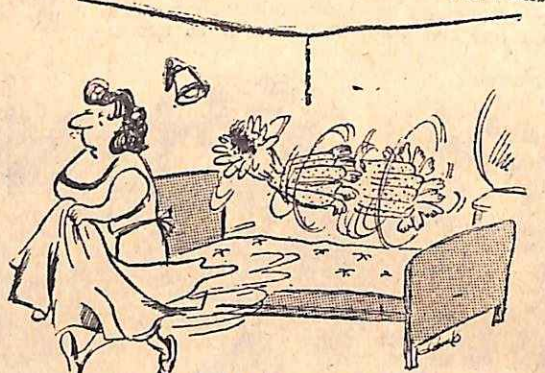
Ἡ αὐτοβόλῃ ἐξ ἄλλου εἶναι ὁ χειρότερος ἐχθρὸς τοῦ ραδιοισθητικοῦ. Εὐτυχῶς, ὑπάρχουν τρόποι νὰ ἐξουδετερωθῇ. Ἀν π.χ. οἱ κινήσεις τοῦ ἐκκρεμῆτος σταματῶσιν ὅταν κλείσῃ ὁ ραδιοισθητικὸς τὰ μάτια του, σημαίνει ὅτι τὲς προκαλοῦσε ἡ αὐτοβόλῃ.

Ὡς τὰ τελευταῖα ἀκόμη χρόνια, οἱ ἐπιστήμονες ἀρνοῦντο νὰ παραδεχθῶν κάθε τι πού δὲν ἀναφερόταν στὰ βιβλία του ἢ πού δὲν συνδεόταν μὲ τὴν χρῆσι πολυπλόκων μηχανημάτων. Δὲν ἐννοοῦσαν λοιπὸν νὰ πιστέψουν ὅτι ὑπάρχουν ἀκτινοβολίες πού συλλαμβάνονται ἀπ' τὴν εὐαίσθητοτάτη «ἀνθρωπίνην μηχανή».

Τώρα ὅμως τὰ πράγματα ἔχουν ἀρχίσει ν' ἀλλάζουν. Κι' ἡ ραδιοισθησία παίρνει ὁλοένα περισσότερον τὸν χαρακτήρισμό τῆς βετικῆς ἐπιστήμης. Ἐχουν μάλιστα ἐπινοηθῇ μηχανήματα πού λειτουργοῦν ἢ τὲς μυστηριώδεις αὐτὲς ἀκτινοβολίες, πάντοτε ὅμως μὲ τὴ μεσολάβησι ἑνὸς καλοῦ ραδιοισθητικοῦ.

Ἐκεῖνη: "Ελα, πάψε πιά νὰ κάνης τὸ θυμωμένο. Ἀς ξεχάσουμε τὸν καυγά μας!" «Idi Paris»

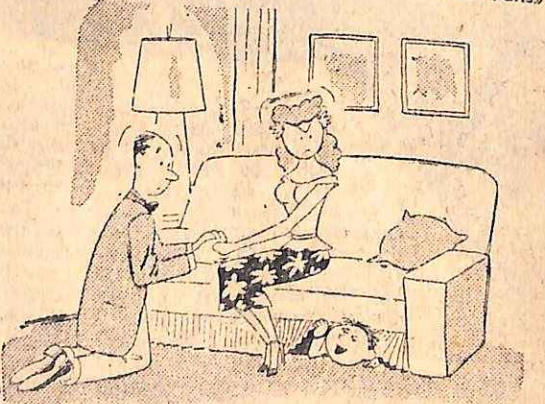

ΤΟΥ ΠΗΡΕ ΤΑ ΣΚΕΠΑΣΜΑΤΑ

— "Ἀν δὲν σὲ ξυπνήσω, ἔχεις σκοπὸ νὰ κοιμᾷσαι ὅλη τὴν ἡμέρα!..."

— Διαρκῶς γκρινιάζεις!... Ἀν ἔχης κανένα παράπονο ἀπ' τὸ νοικοκυριό μας νὰ μοῦ τὸ πῆς!... «Idi Paris»

— Ἐπιτρέψτε μου νὰ σὰς συγχαρῶ γιὰ τὴν ὑπόσχεσι πού δώσατε!...

ΤΙ ΕΙΝΑΙ ἡ «καταπληγία»;

Μιὰ ἐπικίνδυνη κατὰπτωσις
τοῦ ἐργασίμου

Ἡ ὀνομασία αὕτη δὲν εἶναι γνωστὴ στὸν πολὺ κόσμον. Κι' ὁ μὲν πρὸκειται γιὰ μιὰ πάθωσιν, γιὰ μιὰ κατὰστασι ἀρκετὰ συχνή, πού χαρακτηρίζεται ἀπὸ μεγάλην κατὰπτωσι δυνάμεως τῶν σωματικῶν λειτουργιῶν. Ἐμφανίζεται σχεδὸν πάντοτε ἐπὶ ἀπὸ σοβαροῦς τραυματισμοῦ. Ἀλλοτε πάλι ἀκολουθεῖ τὴν ἰσχυρὴν συγκινήσιν. Εὐτυχῶς, ἔχει συνήθως ἐλαφρὰ μορφή καὶ διαρκεῖ μόνο λίγα δευτερόλεπτα. Κάποτε ὅμως εἶναι πολὺ σοβαρὴ, μπορεῖ δὲ νὰ φέρῃ ἀκόμη καὶ τὸ θάνατον.

Στὲς παρακάτω ἐρωταποκρίσεις περιέχονται πολλὲς κι' ἐνδιαφέρουσες ἐπιστημονικὲς γνώσεις γιὰ τὴν καταπληγία:

1) Ἡ σοβαρότης τῆς καταπληγίας εἶναι πάντοτε ἀνάλογη πρὸς τὸν τραυματισμὸ πού τὴν προκαλεῖται.

2) Ὁ «ἐλαφρὸς» ἐλαφρὸς τραυματισμὸς μπορεῖ νὰ προκαλῇ μιὰ ἐλαφρὴν καταπληγία, ἂν εἶναι ἐντέλως ἐσφαλμένη, διότι καμμία προειδοποίησι.

3) Ἡ καταπληγία εἶναι σοβαρὴτερη στὸν νευρικοῦς ἢ στὸν φλεγματικὸς τύπου.

4) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη πολλοὶ χειρουργοὶ παρακολουθοῦν συνεχῶς τὴν πίεσι τοῦ αἵματος τοῦ ἄρρωστου.

5) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

6) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

7) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

8) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

9) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

10) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

11) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

12) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

13) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

14) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

15) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

16) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

17) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

18) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

19) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

20) Ἡ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

5) Σὲ ποιὲς ἀσθενεῖς ὁ παρὰ προδιάθεσις στὴν καταπληγία;
Στὲς νεφρικές παθήσεις, τὰ διαβήτη, τὰ χρόνια καρδιακά νοσήματα καὶ τὸν ἀλκοολισμό.
6) Ὁ φόβος συντελεῖ πολὺ στὴν καταπληγία;
Ναί.

7) Ποιοὶ σωματικοὶ τραυματισμοὶ προκαλοῦν συνήθως σοβαρὴ καταπληγία;
Τῶν νεύρων τοῦ ἐγκεφάλου, τῶν ὀργάνων τοῦ στήθους καὶ τοῦ στομάχου, τῆς οὐροδόχου καὶ τῶν γεννητικῶν ἀδένων.

8) Στὴν καταπληγία παρατηρεῖται ἐλάττωσις τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος;
Ναί.

9) Ἡ καταπληγία εἶναι σοβαρὴτερη στὲς γυναῖκες παρὰ τοὺς ἀνδρες;
Ναί.

10) Ἡ μετεγχειρητικὴ καταπληγία ὀφείλεται στὸν ἰσχυρὸν πόνον τῆς ἐγχειρήσεως;
Ναί.

11) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

12) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

13) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

14) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

15) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

16) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

17) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

18) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

19) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

20) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

21) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

22) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

23) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

24) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

25) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

26) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

27) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

28) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

29) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

30) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

31) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

32) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

33) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

34) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

35) Ὁ καταπληγία εἶναι ἐπικίνδυνη γιὰ τὸν ἀπὸ τοῦ πνέοντος ἀποτελεῖται πρὸς τὸν πνέοντα ἀπὸ τοῦ πνέοντος.

Ἡ «καλὴ τοποθέτησις»

Σὰς τὸν παρουσιάζουμε: Εὐτυχίος Εὐτυχιάδης! Φασούλι τὸ φασούλι, γεμίζει τὸ σακκούλι, λέει ἡ σοφὴ παροιμία κι' ὁ Εὐτυχίος τὴν ἐφήρμοσε συνετὰ καὶ συστηματικὰ. Γιαουρτάκι τὸ βράδυ, φασουλάδα τὸ μεσημέρι, μικρὰ πακέτο τσίγ' ἡ «δεύτερη» πού διαρκάζει βδομάδα ὁλόκληρη μὲ τὴν εὐφυστάτη μέθοδον τοῦ σελεμιστοῦ, καταφέρει στὰ δέκα χρόνια τῆς προπολεμικῆς ὑπαλληλίας του νὰ συγκεντρώσῃ τὸ μὴ εὐκατάφροντὸ ποσὸν τῶν τριακοσίων λίρῶν στερλινῶν Ἀγγλίας.

Ἄλλ' ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, δοκίμασε τὸ μαρτύριον τοῦ «κεφαλαιούχου»!

— Τί νὰ τὲς κάνω τὲς λίρες;
Ἐπενέδωσαν οἱ φίλοι:

— Πρόσεχε! Νὰ βρῇς ἀσφαλὴ τοποθέτησι!

— Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, δοκίμασε τὸ μαρτύριον τοῦ «κεφαλαιούχου»!

— Τί νὰ τὲς κάνω τὲς λίρες;
Ἐπενέδωσαν οἱ φίλοι:

— Πρόσεχε! Νὰ βρῇς ἀσφαλὴ τοποθέτησι!

— Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, δοκίμασε τὸ μαρτύριον τοῦ «κεφαλαιούχου»!

— Τί νὰ τὲς κάνω τὲς λίρες;
Ἐπενέδωσαν οἱ φίλοι:

— Πρόσεχε! Νὰ βρῇς ἀσφαλὴ τοποθέτησι!

— Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, δοκίμασε τὸ μαρτύριον τοῦ «κεφαλαιούχου»!

— Τί νὰ τὲς κάνω τὲς λίρες;
Ἐπενέδωσαν οἱ φίλοι:

— Πρόσεχε! Νὰ βρῇς ἀσφαλὴ τοποθέτησι!

— Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, δοκίμασε τὸ μαρτύριον τοῦ «κεφαλαιούχου»!

— Τί νὰ τὲς κάνω τὲς λίρες;
Ἐπενέδωσαν οἱ φίλοι:

— Πρόσεχε! Νὰ βρῇς ἀσφαλὴ τοποθέτησι!

— Ἀπὸ κεῖ καὶ πέρα, δοκίμασε τὸ μαρτύριον τοῦ «κεφαλαιούχου»!

— Τί νὰ τὲς κάνω τὲς λίρες;
Ἐπενέδωσαν οἱ φίλοι:

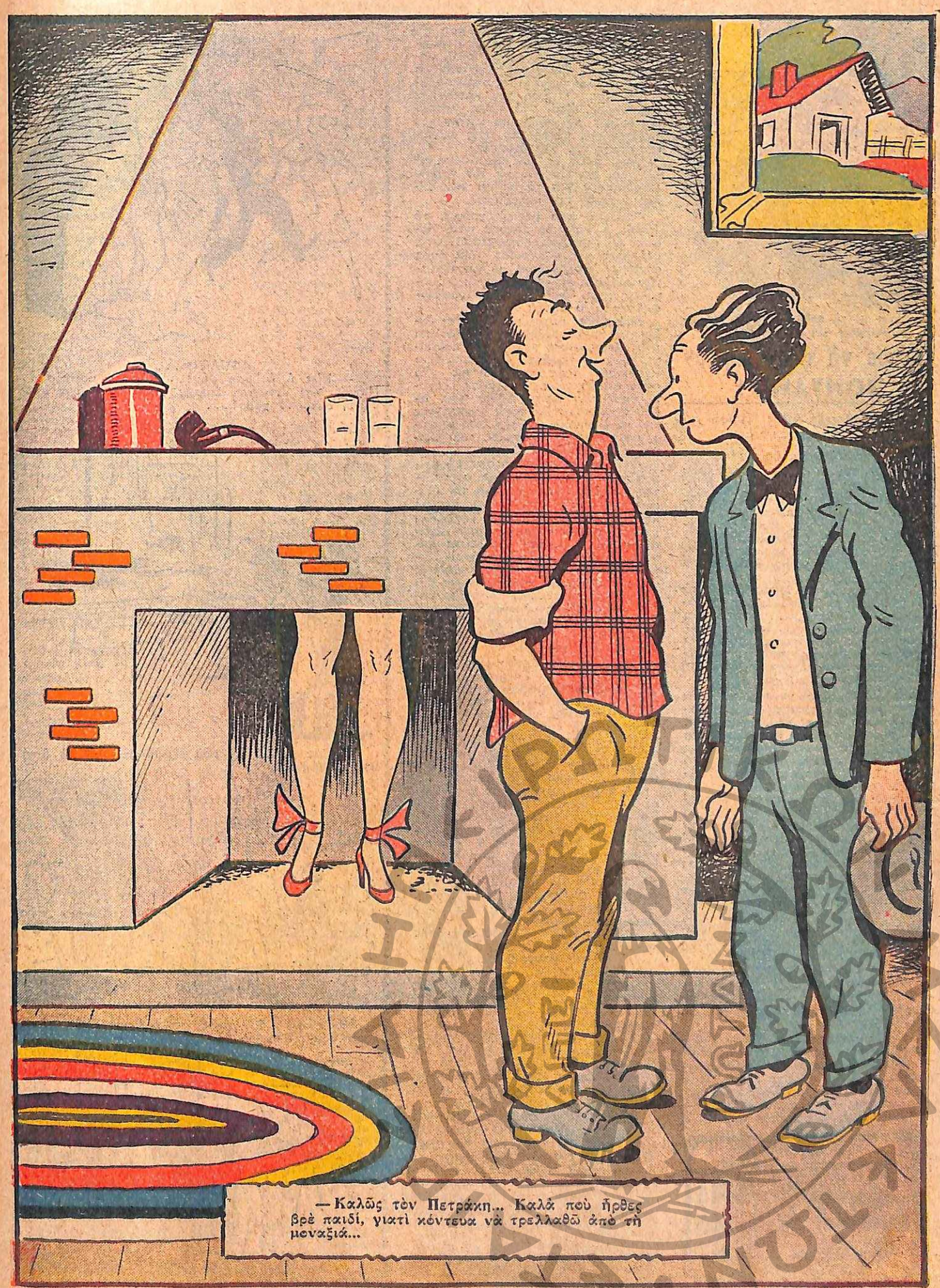
— Πρόσεχε! Νὰ βρῇς ἀσφαλὴ τοποθέτησι!

— Ἀ

κιά, παιδιά. Τί να τ' κάνω;
— Πρόσεξε! 'Ασφαλή τοπο-
θέτησι, γιατί θα σ'α φανε.
— Μή μου π'ητε «υποθήκη σε
άκίνητο»!
— Υποθήκη; Τρελλάθηκες;
— Άλλά;
— Απόδειξι «προς φύλα-
ξιν»!
— Προς φύλαξιν;
— Μάλιστα! 'Ο, τι ώρα θέ-
λεις π'ας στον Εισαγγελέα και
τονέ βάσεις μέσα!
Πήγε την επομένη στο δικη-
γόρο του και ρώτησε:
— Τον βάξω μέσα;
— Βέβαια. 'Αμα έχεις από-
δειξι ότι πήρε τα λεπτά προς
φύλαξιν, είς' εν τάξει!
Τώδωσε το παραδάκι σε κά-
ποιον που του σύστησε ο έχων
το γαλατάδικο. 'Ο άνθρωπος υ-
πέγραψε τιμώς: «'Ελαβον ο
υποφαινόμενος δραχμὰς τέσσε-
ρα εκατομμύρια προς φύλαξιν
κ.τ.λ. κ.τ.λ.».
'Ηρθε η προθεσμία να πλη-
ρώσῃ.
— Δεν ἔχω! ἐδήλωσε ἰτα-
μῶς.
— Θὰ σὲ πᾶω μέσα!
— Πήγαινε με!
Σὲ δυο μερες π'ηε ἡ ὑπόθε-
σις ἐνώπιον τοῦ κ. Εἰσαγγε-
λεως.
— Μὰς ἔλαβε τὰ χρηματὰ
μας π'ρος φύλαξιν καὶ τὰ ὑπε-
ξήρεσε! εἶπε ὁ δικηγόρος τοῦ
Εὐτυχίου, με πάθος.
'Ο δικηγόρος τοῦ ἄλλου ἐμει-
δίασε καὶ εἶπε γλυκύτατα:
— Κύριε Εἰσαγγελεῦ, ὁ ἀν-
τιδικὸς τυγχάνει εὐπορος καὶ
προσέτι τραπέζιτικός υπάλλη-
λος ἀνώτερος! Διὰ ποῖον λό-
γον θὰ ἐδίδοι χρηματὰ νὰ τοῦ
τὰ φυλάξῃ ὁ πελάτης μου, ὁ
πτωχὸς καὶ ἀπεργγυῖος; Εἶναι
προφανές, κ. Εἰσαγγελεῦ, ὅτι
πράκειται περὶ τοκογλυφικοῦ
δανείου!... Παρὰ τὴν τοκογλυ-
φίαν, ἀναγνωρίζομεν τὸ χρέος
καὶ θὰ πληρώσωμεν! 'Αλλὰ δὲν
ὕψίσταται ποινικὴ εὐθύνη, ὡς
ἀντιλαμβάνεσθε, κ. Εἰσαγγελεῦ,
διότι δὲν ἐπρόκειτο περὶ φ-
υ-
λ ἁ ἔ ξ ε ω ς!
Καὶ ὁ λαβὼν τὸ ἱερὸν παρα-
δάκι τοῦ Εὐτυχίου, ἀπῆλθε μει-
διῶν καὶ ἀξιοπρεπῆς, διότι ὁ
Εἰσαγγελεὺς ἀντέληθε ὅτι
πραγματικῶς δὲν ἐπρόκειτο περὶ
«φυλάξεως». Τοῦ ἔκαμε μά-
λιστα καὶ μιά σύστασι:
— Τὰ χρηματὰ σας πρέπει
νὰ τὰ λάβετε πίσω, βεβαίως!
'Αλλὰ δὲν μπορεῖτε νὰ ἐξαπα-
τᾶτε τὴ Δικαιοσύνη ὅτι τὰ ἐ-
δώσατε π'ρος φύλαξιν! Πηγαί-
νετε!
Ἐφυγε σὰ βρεγμένος γάτος
ὁ δυστυχὴς Εὐτυχίος.
★
Πᾶνε κι' αὐτὰ τὰ παραδά-
κια! Συνεχίσθηκε ὁμας ἀδια-
λείπτως καὶ συστηματικῶς τὸ
γιαυρτάκι καὶ ἡ φασουλάδα!
Κι' ἔτσι, ἐξοικονομήσαν νέες
«πτωχὲς ἀποταμιεύσεις». Κά-
που ὀκτὼ ἐκατομμύρια.
— 'Ασφαλὲς τοποθετήσις!
τοῦ εἶπαν παλὶ.
— 'Αμ' τώρα ἔχω πείρα!
Δὲν χρειάζομαι συμβουλές!
τοῦ ἐδήλωσε.
— Τί θὰ κάνης;
— 'Ενέχυρα! Χουσάφι καὶ
διαμάντια στὰ χέρια μου!
— Μπράβο! Αὐτὸ εἶναι!
— 'Αμ' τί; Αἰωνίως κορόιδο
θὰ εἶμαι;
Τὴν ἐπομένη πῆγε κάπου κα-
τὰ τὸ Χρηματιστήριον. Δήλωσε
σ' ἕνα γνωστὸ τοῦ «πλανόδιου»
πὺρ «ἀδιαθέτει» λεπτὰ καὶ σὲ
λίγῳ τοῦ ἦρθε μὲ μιά κοίφτα
χρυσῶν.
— Κάποτε ἐπ'ὶνὰ ἐκατομύ-

μύρια! 'Υπερκαλύπτεσαι!
Χαμογέλασε μὲ βαθύτατα πι-
κρὴ πείρα ὁ Εὐτυχίος:
— Πᾶμε νὰ τὰ δείξουμε.
Πήγανε σ' ἕνα μεγάλο χρυ-
σοχοεῖο.
— Πόσο κάνουν αὐτὰ, παρα-
καλῶ;
Μιστ' ὦρα τὰ ἐξέταξε ὁ σο-
βαρὸς κι' ἐμπειρὸς ἐκτιμητής.
— Περίπου εἰκοσιεῖς ἐκα-
τομμύρια! εἶπε.
— Μερσί!
Ἐξέλεξε τὰ χρυσὰ στὴν τσέπη
ὁ πλανόδιος. Καὶ στὴ γωνία
τοῦ δρόμου τὰ ξανάβγαλε.
— Πάρτα. Καὶ δὸς μου τὰ
λεφτά.
— Σὺμφωνοί.
'Η συναλλαγὴ ἔγινε. Καὶ ὁ
«πλανόδιος» δήλωσε πὺρ σ' ἕ-
να μῆνα — μὲ τόκο 4% — θὰ
πάρῃ πίσω τὰ λεπτὰ ὁ Εὐτύ-
χιος.
— Θὰ περάσης, τοῦ εἶπε,
ἀπὸ τὸ καφνεῖον «'Ωραία 'Η-
πειρος» πὺρ συχνάζω.
— 'Εν τάξει!... Γεῖά σου!
— Γεῖά σου!
★
Σ' ἕνα μῆνα στὸ καφνεῖο
«'Ωραία 'Ηπειρος» κατέπλευσε
ὁ Εὐτυχίος κι' ἔδωσε τὰ κο-
σμημὰτα. 'Ηταν ἐκεῖ καὶ ὁ κά-
τοχὸς τους. Μόλις τὰ εἶδε ἀ-
γρίεψε.
— Δεν εἶν' αὐτὰ! εἶπε.
— 'Εξάλλο, ὁ Εὐτυχίος.
— Νὰ τὰ δείξουμε στὸ χρυ-
σοχοεῖο! φώναξε.
— Νὰ τὰ δείξουμε.
Πήγανε.
— Αὐτὰ εἶναι ψεύτικα! δῆ-
λωσε ὁ χρυσοχόος.
— Δεν εἶν' αὐτὰ πὺρ σοῦ-
δεῖα; γκάριξε ὁ Εὐτυχίος.
— 'Οχι. Μοιάζουν βέβαια,
μὰ δὲν εἶν' αὐτὰ. Τούτα δὲν
πιάνουνε οὔτε 200 χιλιάδες!
Φωνή, καυγάς, ξύλο, ἀτυνο-
μία, αὐτόφωρο καὶ Εἰσαγγε-
λία, μὲ μανδλωδεμένο τὸν
Εὐτύχιον! Κατὰ σύμπτωσιν, ὁ ἴ-
διος Εἰσαγγελεὺς!
— Πάλι ἐδῶ εἴ;
— Μ' ἐξηπάτησα, κύριε Εἰ-
σαγγελεῖ!
Μειδιά ὁ δικηγόρος τῶν ἀν-
τιδικῶν.
— Κύριε Εἰσαγγελεῦ, πρό-
κειται περὶ γνωστοῦ τοκογλυ-
φου καὶ ἀπατεώνας! Μὰς ἄλ-
λαξε τὰ κοσμημὰτα καὶ ἔχει τὸ
θρᾶσος νὰ ζητήσῃ καὶ ρέστα!
Μάρτυρ ὁ νουσονόος:
— Τί κοσμημὰτα σας ἔδει-
ξαν;
— 'Αξίας εἰκοσιπέντε ἐκα-
τομμυρίων περίπου!
— Εἶναι τὰ ἴδια;
— 'Οχι. Αὐτὰ εἶναι ψεύτικα.
Γυρίζει ὁ Εἰσαγγελεὺς στὸν
Εὐτύχιον καὶ τοῦ λέει ἄγρια:
— 'Αν ξανάρθῃς ἐδῶ πέρα
θὰ σὲ στεῖλω μέσα δεμένο!
★
Σὲ λίγους μῆνες — τὴ βῆ-
θεια γιαουρτακίου καὶ φασου-
λάδας — μαζεύτηκαν πάλι τέσ-
σερα ἐκατομμύρια «κεφάλαιον».
'Ο Εὐτυχίος πῆγε σὲ γνωστὴ
ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα κι' ἔδωσε
τὴν ἐξῆς ἀγγελίαν:
«Διαθέτω 4.000.000 δι' οἰ-
κονομικὴ ἐπισημὴν τοποθετή-
σιν, ἀνευ ἀποδείξεως».
— Τρελλὸς εἶσθε; τοῦ εἶπε
ὁ διαχειριστής. Πετᾶτε τὰ λε-
πτά σας!
Τὰ πῆρε, κι' ἔφυγε, χωρὶς
νὰ δημοσιεύσῃ τὴν ἀγγελίαν.
Κι' ἔτσι ἐξηγεῖται τὸ πὺρ
εἶδα προχθὲς τὸ βράδυ τὸν Εὐ-
τύχιον νὰ τὰ σπᾶν σ' ἕνα νυ-
κτερινὸ κέντρο καὶ νὰ φωνάζῃ:
— Ζήτω ἡ Ζωή! Φέρετε νὰ
πιοῦμε!

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ
'Ελευθερία Βαλσάμη, Παγκράτι: Τὸ ἐνὰ τὸ γράφει ὁ κ.
Δεμέντας καὶ τὸ ἄλλο ὁ κ. Χαϊρόπουλος. Περὶ κ. λ. η. ν. Δ. α. ρ. α. ἔ-
ξ. η. ν. 'Ενταῦθα: Στὸ φιλμ «Σ' ἕνα νησί μαζί σου» ἐπαίξαν οἱ ἐξῆς ἡθο-
ποιοί: 'Εστερ Οὐίλλιαμς, Πητερ Λάφορντ, Τζίμμι Ντιούραντ, Σὺντ Τσά-
ρις, Ρικάρντο Μονταλμπάν, Σαίρι Κουγκατ, κ. α. Τὸ χερειτικὸ ζευγάρι
ἀποτελοῦσαν ἡ Σὺντ Τσάρις καὶ ὁ Ρικάρντο Μονταλμπάν. Κ. ρ. ο. σ. ο. β. ἰ-
τ. η. ν. Μπέλες: Τὰ ποιήματά σας ἔχουν μερικὸς πετυχημένους στίχους, ἄλ-
λὰ στὸ σύνολό τους ἔχῃ τέλεια. 'Ἰδου ἕνα τετράστιχο:
»Καὶ χάρισαμ' ἐμεῖς τότε τὴ μεγάλη πρώτη νίκη,
»πῆραν θάρρος ὅλ' οἱ φίλοι, μὰς τρομάξαν οἱ ἐχθροί,
»ὅμως τώρα πὺρ κρατᾶμε, ἀντὶ λόγῃς, δεκανίκι,
»μὰς ξεχάσαν, ὅπως πάντα λησμονοῦνται οἱ μικροί.
Κι' ἕνα τετράστιχο ἀπὸ τὸ «Κάποιο βράδυ»:
»Κι' ἐοῦ σιγὰ ξεχάστηκες στὴς θύμισις τὰ πλάτεια
»κι' ἀπογείρες ἐτοῖς γλυκὰ σου ἔντονον τὴν ἀγκαλιά
»κι' ὡς εἶδα ἐγὼ πὺρ ἐκλείσεις τὰ φλογερὰ σου μάτια,
»σκεῦφα καὶ σ' ἀπῖθωσα στὸ στόμα δυὸ φιλιὰς.
Σ. Β. Ζουρνατζήν, Χαλάνδρι: Εἶναι ἀδύνατον νὰ σὰς περιγράψω-
με ἀπὸ τὴς στήλης αὐτῆς πὺρ ἀφίεται ἡ παράλειψις. 'Αλλωστε κι' ἂν τὸ
κάνουμε αὐτὸ, ἴσως νὰ μὴ μὰς πιστευάτε. Λυπούμεθα μόνο πὺρ ἡ παράλει-
ψις αὐτὴ ἔγινε ἀφορμὴ νὰ δυσχερευθῇ ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους φίλους
μας. 'Εχομε σήμερα στὰ χέρια μὰς 7 δικά σας μεγάλα σταυρόλεξα, ἐξ
αὐτῶν ὅμως λίγα εἶναι ἐκεῖνα πὺρ περιέχουν μεγάλης κ. π. πρωτότυπες λέ-
ξεις. Κι' ὅμως φαίνεται καθαρὰ πὺρ δὲν θὰ δυσκολευόσαστε νὰ τὰ ἐπιτύ-
χετε αὐτὸ, διαλεγόντας ἕνα σχέδιο πὺρ νὰ σὰς ἐπῆρπε τὴ χρησιμοποίησι
λέξεων, 6, 7 καὶ 8 γραμμάτων καὶ πὺρ λίγων μικρῶν. Δυὸ ἀπὸ τὰ σταυ-
ρόλεξα σας θὰ δημοσιεύωμεν ὁπωσδήποτε. Φ. τ. ω. χ. η. Π. ρ. ο. σ. φ. υ. ο. π. ο. ὡ-
λ. α. Καβάλλα: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ τόσο καλακαυτικὰ λόγια σας.
Θὰ ἔπρεπε ὅμως νὰ εἶχατε προσέξει, μὰ καὶ εἰσθε τόσο φανατικὴ φίλη τοῦ
περιοδικοῦ μὰς, πὺρ δὲν δημοσιεύομε ποτὲ τὸ ἐξωφύλλο φωτογραφίης παι-
διῶν. 'Αλλωστε καὶ γιὰ τεχνικοὺς λόγους θὰ ἦταν ἀδύνατον νὰ δημοσιεύ-
σουμε στὸ ἐξωφύλλο μὰς τὴ μικρὴ φωτογραφία ἀπὸ μὰς στείλατε. 'Οταν ἡ
κορούλα σας γίνῃ κοπέλλα, τότε τὰ ξαναλέμε. Δ. ι. α. γ. ο. ν. Ράδον: Τὸ
γράμμα σας, δυστυχῶς, ἐλήθη πολὺ ἀργά. Γ. ι. α. ρ. γ. ο. ν. Πύρρον, 'Αλι-
βεριον: 'Η διευθύνσις τῆς Σμαρούλας Γιούλη εἶναι: Φίλος, Κινημα-
τογρ. 'Επιχειρήσεις, Στουρνάρα 27, 'Αθήνα καὶ τῆς Σοφίας Βέμπο: 'Αρα-
χωδὴς 61, 'Αθήναι. 'Εχετε πάντας ὑπ' ὄψιν σας πὺρ ἡ τελευταία βρίσκε-
ται σὲ θεατρικὴ τourné στὸ ἐξωτερικόν. Γ. σ. κ. ο. ρ. δ. α. ν. Θεσσαλονικῆν: 'Η
παρατήρησις σας πολὺ σωστὴ. 'Ελήθη ὑπ' ὄψιν. Γ. ο. σ. φ. ι. λ. ἰ. δ. η. ν.
Παλαίον Φέλλων. Τὰ σκίτσα σας δείχνουν πὺρ ἔχετε ὅχι μόνο ζωγραφικὸ
ταλέντο, ἀλλὰ καὶ ἀντίληψιν τοῦ χιούμορ. Πάντως σὰς χρειάζεται ἐξάσκη-
σις γιὰ νὰ γίνῃ ἐλευθερὴ ἡ κάπως διδακτικὴ ἐγγραμμὴ σας καὶ τὸ σχέ-
διο σας περισσότερο γελοιογραφικόν. 'Η λ. ἰ. σ. γ. ο. ν. Γ. ε. ὡ. ρ. γ. α. κ. α. ρ. α. κ. ο. ν.
'Αρτέμιον: Μὰς στέλνετε ἕνα ποιῆμα «'Ο πτωχὸς» καὶ μὰς ζητᾶτε στήν
ἀπάντησιν νὰ βάλωμε ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσερα δίστιχα (δυστυχῶς τὰ γράφετε)
πὺρ τὸ ἀποτελοῦν. Γιὰ νὰ μὴ σὰς χαλάσωμε τὸ χατήρι, τὸ μεταφέρομε ἐξ
ὀλοκλήρου:
— Τί έχεις πῦρ μου καλὸ καὶ εἶσαι μαρμαρέν;
Μέρα καὶ νύχτα τὸ νερὸ οἱ ρίζες σου ρουφῶνε.
— Παιδιά, ἂν μὲ ρωτήσετε, θὰ σὰς ὁμολογήσω,
'Ο Περκεξὲς ἔπαρε με ὅλο του τ' ἄσπερι.
'Ολοὶ στὸν ἴσκιον κάθισαν, ὅλοι καὶ στὴ δροσιά μου
καὶ σὸ σημάδι μ' ἔβαλαν ὅλοι με τὸ τσεκούρι.
'Αλλοὶ στοὺς κλώνους μὲ βραῦν, ἄλλοι αὖτὰ παρακλάδια
καὶ ὁ κακὸς ὁ Περκεξὲς κατὰκαρδὰ μὲ βάνει.
Σὰς λέμε, ὅμως συγχρόνως ὅτι τὸ τραγοῦδι αὐτὸ εἶναι πολὺ γνωστὸ δη-
μῶδες. Μάκην Κωνσταντῆτον καὶ Γεράσιμον Φωκᾶν.
Β. Σ. Τ. 903: Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Δυστυχῶς ὅμως
δὲν θὰ μπορέσωμε νὰ σὰς ἐξυπηρετήσωμε γιὰτὶ δὲν δημοσιεύομε παρόμοιες
ἀγγελίης. Π. 'Ερωτῆ δ. η. ν.: Μιὰ καὶ μὰς ζητᾶτε νὰ φανώμε ἐλκρινεῖς,
σὰς λέμε πὺρ δὲν μὰς ἔρεσαν καθόλου τὰ ποιήματά σας. Α. Γ. Σ., Σα-
νατόριον Μελισσιῶν: 'Ο «Τιτανικός» ἦταν ἀγγλικὸ ὑπερκαρνεῖο. 'Εκτε-
λούσε τὸ πρῶτο του ταξίδι καὶ πῆγαινε στὴ Νέα 'Υόρκη. Τὰ σ. ο. ν. Β. α. μ. β. ρ. α. κ. η. ν. Αἰγάλοι: 'Ελπίζομε νὰ συμφωνήσωμε μὲς σας ὅσον ἀφορᾷ
τὸ σταυρόλεξο πὺρ ἐτοιμάζετε νὰ μὰς στείλετε. 'Η διευθύνσις τῆς Lapa
Tamer εἶναι: Metro - Goldwyn - Mayer Studios, 10202 W. Washington Blvd.
Culver City Calif. U.S.A., τῆς δὲ Yvonne de Carlo: Universal - International
Pictures Co Inc. Universal City, Calif. U. S. A., τὴν τρίτην διευθύνσις τὴν
ἀγνοοῦμε πρὸς τὸ παρόν. Αἴνον, 'Αργυροτόλιον - Κεφαλληνίαν. 'Η διευ-
θύνσις τῆς Wanda Hendrix εἶναι: Brooklawn Drive 668, Bel Air - Hamby
Hill, Los Angeles Calif. U. S. A. Δὲν ἔχομε τὴν σημερινὴν διευθύνσις τῆς
Ζοζὲτ Ντέυ. Ι. Τ. σ. α. μ. η. ν. 'Ενταῦθα: Φυσικὰ δὲν εἶνε δυνατόν ὁ νόμος
νὰ προβλεψῇ περιπτώσεις σὰν τὴ δική σας, ἡ ὁποία ἄλλωστε εἶνε ἀπὸ
τῆς πὺρ σπάνιες. Δὲν νομίζομε ὅμως, ὅσο δυσάρεστος κι' ἂν εἶνε οἱ συ-
νέπειες, πὺρ θὰ ἔπρεπε νὰ σὰς δηγῇσιν στὸ σημεῖο νὰ χωρίσετε μιὰ
γυναῖκα μὲ τὴν ὁποία ἐνυθῆκατε μὲ τὴν ἀπόφασιν ν' ἀντιμετωπίζετε τὰ
δυσάρεστα καὶ τὰ εὐχάριστα γεγονότα τῆς ζωῆς. Δ. Κ. α. λ. α. ν. Εὐλο-
καστρον: Δυστυχῶς, δὲν δημοσιεύομε ἀγγελίης αὐτοῦ τοῦ εἶδους. Εὐά γ.
Φ. ρ. α. γ. ι. α. δ. α. κ. η. ν. 'Αρκαδοχώρι, Κρήτης: 'Η ἀθλητικὴ μὰς σελί-
δα περιέχει μόνο ἄρθρα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος κι' ἔτσι δὲν εἶνε δυνατόν
νὰ δημοσιεύῃ αὐτὸ πὺρ μὰς ζητᾶτε. Π. Ε. 48, Πειραιᾶ: Δὲν γνωρίζομε
τὴ σημερινὴν διευθύνσις τῆς Ρίτας Χαίγγωνοβ. Σ. π. ὡ. ρ. ο. ν. Θ. ε. σ. τ. ρ. ο.
φ. ι. λ. ο. ν. 16, 'Ενταῦθα: Καταβάλλονται ἀπὸ καιρὸ προσπάθειες καὶ ἐλ-
πίζομε σύντομα νὰ ἴδῃτε τὴν ἐπιθυμία σας πραγματοποιημένη. Μ. α. θ. η. ν.
τ. η. ν. Κ. Τ. Κ., Κοζάνη: Δὲν δημοσιεύομε συνεργασίαν ἀναγνωστῶν. Γ. ε.
ὡ. ρ. γ. ι. ο. ν. Π. α. π. α. δ. α. κ. η. ν. 'Ενταῦθα: Λίγο ἄτεχνες οἱ μαντινάδες
σας. Οἱ ἴδιες πὺρ ἐκφράζουν εἶνε πολὺ καλές, οἱ στίχοι ὅμως δὲν εἶνε
καθόλου πετυχημένοι. Κ. Γ. α. ν. ω. τ. η. ν. Βόλον: Τὸ ποιῆμα σας «Προ-
δομένη ἀγάπη» πρωτόλειο, ἀπαρχὴ πολὺ καλῇ. 'Εκείνη σὰς ἔδωσε ραν-
τεβὸν καὶ δὲν ἤρθε... Νὰ τώρα δυὸ τετράστιχα:
'Ὅταν ἀντίλαος γλυκὸς
ἀκούσῃ μιὰ λέξι
κάτω ἀπ' τὸ πῦρ τὸ μικρὸ,
μεθυσίον στίς ἔξῃ.
Καὶ συχτιζὰ πύργους φωτεινοὺς
μὲ τὴν ὡραία σκέψιν
πὺρ δὲν εὐρίσκατε
κανέναν νὰ σὲ κληψῇ.
Φ. Π. Α., 'Ενταῦθα: Δὲν γνωρίζομε τὴ διευθύνσις πὺρ μὰς ζητᾶτε.

— Καλὸς τὸν Πετράκη... Καλὰ πὺρ ἦρθε
βρέ παιδί, γιατί κόντευε νὰ τρελλαθῇ ἀπὸ τὴ
μεναζιά...

Ο Ζαράκ με το φοβερό μαχαίρι του ξεπάστρεψε εξή Γιανωνέζους.

Ζήτησε να τον γδάρουν ΖΩΝΤΑΝΟ!

Ο ηρωϊσμός ενός Ίνδου
γιγαντες

Στά τόσα άγνωστα δραματικά περιστατικά του τελευταίου πολέμου έρχεται τώρα να προστεθή κι' ο άπιαστευτος ηρωϊσμός ενός Ίνδου. Ο πρωταγωνιστής αυτού του έπους ένας άγριος Ιθαγενής τών Ινδών - αφανικών συνόρων, διάλεξε με τη θέλησή του ένα θάνατο φρικτό, άνατριχιαστικό, για το χατήρι ενός πρώην εχθρού του...

Ο Ζαράκ έγινε ληστής άπ' τα 15 χρόνια του, αφού έκαμε το άσυγχώρητο άμαρτήμα... να κλέψη τη νεώτερη σύζυγο του πατέρα του! Γιέντε χρόνια άρόγχοτος, είχε γίνει ο τρόμος όλόκληρης της όρεινής έκείνης περιοχής. Συνέχισε δέ αυτή τη δράση του επί 20 χρόνια.

Μιά μέρα, οι άνιχνευταί του τον είδοποίησαν ότι πλησίαζε ένα μεγάλο καραβάκι, όχι καλά έξωπλισμένο. Ο Ζαράκ πήγε να κατασκοπεύσει την κατασκήνωσή του. Μιά άπ' όλες τις σκηνές τράβηξε ιδιαιτέρως την προσοχή του. Σίγουρα θάμνε σ' αυτήν κάποιος πλούσιος...

Δίχως να χάσει καιρό, ο λήσταρχος έπετέθη την ίδια νύχτα, με τη συμμορία του. Οι λίγοι συνοδοί του καραβανιού θερίστηκαν γρήγορα άπ' τις σφαίρες τών ληστών. Πάνω στην παραζάλη, ο Ζαράκ δέν άντελήθη ότι ένας άπ' τους σκοτωμένους κρατούσε ακόμη μία πρόσβλη σημαία με ήμισέληνο. "Αν την έδλεπε, θάφυγε άμέσως γιά τα βουνά του. Γιατί ή σημαία αυτή έδειχνε ότι βρισκόταν στο καραβάκι ένας «μολάς», ένας άντιπρόσωπος του Άλλάχ...

Όταν ο Ζαράκ ώρμησε μέσα στη μεγάλη σκηνή, είδε ένα γέρο, μ' ένα κορίτσι στο πλευρό του. Πήδησε πάνω του και τον χτύπησε με το μαχαίρι του.

— Σκότωσε ένα «μολά!»... ούθλιασε τότε το κορίτσι. Καταραμένε! Ο Ζαράκ κατάλαβε άμέσως — πολύ άργά — τι είχε κάνει. Σκότωσε λοιπόν την κόρη, που ήξερε το μυστικό, έβαλε φωτιά στη σκηνή, κι' έφυγε με τους άνδρες του.

ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ
Ν ΚΑΛΑΤΖΟΠΗΛΑ
ΑΙΟΛΩ 59, ΒΥΣΣΗΣ
ΜΕ ΓΕΡΟΝ ΠΑΥΛΙΔΗ
ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ

Η πράξη του όμως δέν άργησε να γίνει γνωστή και να προκαλέσει την εξέγερση τών θρησκολήπτων Μουσουλμάνων της περιοχής. "Έτσι, μαζί με τους Άγγλους, άρχισαν να τον κυνηγάνε τώρα κι' οι πρώην σύμμαχοί του. Η ζωή του κατάνησε άνυπόφορη. Και, στο τέλος, κουράστηκε άπ' το αδιάκοπο κυνήγι και παραδόθηκε μόνος του στις άγγλικές άρχες του Βελουχιστάν.

Αντί όμως να τον κρεμάσουν, οι Άγγλοι πράτιμψαν να τον χρησιμοποιήσουν για το κυνήγι τών άλλων ληστών και κακούργων.

Έπειτα από μερικά χρόνια, το 1943, ο πόλεμος έφτασε στις Ίνδιες. Οι Γιανωνέζοι προήλασαν στις ζούγκλες της Βιρμανίας. Μιά όμάς ατάκτων Άφγανών κι' άλλων Ιθαγενών ανέλαβε να κατασκοπεύει τις κινήσεις τους. Άνάμεσα σ' αυτούς βρισκόταν κι' ο Ζαράκ Χάν.

Μιά μέρα, αυτός και 5 άλλοι άνδρες παρακολούθησαν τη σύλληψη μίας βρετανικής περιπόλου, που είχε πέσει σ' ένα ένεδρο. Οι Γιανωνέζοι μετέφεραν τους αιχμαλώτους στο στρατόπεδό τους. Ο Ζαράκ εξακολούθησε την κατασκοπεία του, αφού πρώτα έστειλε τρεις συντρόφους του να ζητήσουν βοήθεια από μία όμάδα Ιθαγενών Γκούρκας που βρισκόνταν εκεί κοντά.

Οι Γιανωνέζοι σκότωσαν με φρικτό τρόπο τους Άγγλους στρατιώτες, άφησαν όμως ζωντανό τον αξιωματικό τους, υποβάλλοντάς τον σε κάθε είδους έξευτελισμό. Την άλλη μέρα, φάνηκαν άνήσυχοι, σαν νάχαν άντιληφθή ότι τους άπειλούσε κάποιος κίνδυνος. Έτοιμάστηκαν λοιπόν να φύγουν. Ο Ζαράκ κατάλαβε ότι θά σκότωναν προηγουμένως τον αιχμάλωτό τους... Άποφάσισε λοιπόν να τον σώσει με κάθε τρόπο, και συγχρόνως να καθυστερήσει την άναχώρησή τών Γιανωνέζων ως ότου φτάσουν οι Γκούρκας.

Έστειλε τους υπόλοιπους άνδρες του να βρούν τους Γκούρκας — που δέν άπείχαν περισσότερο από μία ώρα — και σε λίγο άφησε ο ίδιος την κρύπτη του και παρουσιάστηκε στην έχθρική κατασκήνωσή. Οι Γιανωνέζοι σάστισαν στην άρχή, βλέποντας τον πανύψηλο αυτό βουνησίτο με τα μαύρα γένεια... "Υστερα συνήλθαν κι' ώρμησαν άπάνω του.

Το φοβερό μαχαίρι του ξεπάστρεψε άπ' αυτούς. Οι υπόλοιποι τον έρριξαν κάτω, τον άσώπλισαν, τον έδεσαν και τον τράβηξαν ως το δέντρο όπου ήταν δεμένος ο Άγγλος αξιωματικός. Διέταξαν τότε τον τελευταίο να πη στο «δούλο τών Έγγλέζων» ότι θά πέθανε γιατί είχε σκοτώσει στρατιώτες του Μικάδου. Ο Άγγλος αξιωματικός τó είπε στο Ζαράκ, και πρόσθεσε:

— Ένοια σου, δέν θά ύποφέρης πολύ... Θά σου κόψουν το κεφάλι. Μά έκείνος χαμογέλασε κι' άπάντησε:

— Πές σ' αυτούς τους κίτρινους σκύλους ότι δέν άφήνω να μου κόψουν το κεφάλι. Άς με γδάρουν ζωντανό!

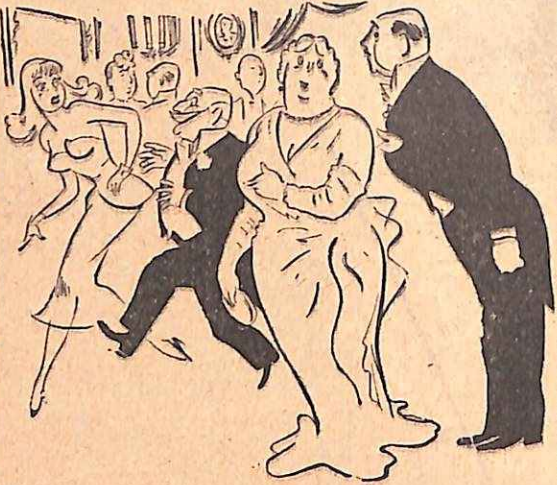
— Μά αυτό είναι τρέλλο! φώναξε ο αξιωματικός. Για τó Θεό, λογιέσαι!

Μά ο Ζαράκ έμεινε άμετάπειστος. Οι Γιανωνέζοι δέν έφεραν άντίρρηση στήν άλλοκοτή επίθυμία του...

Τό φοβερό μαρτύριο του κράτησε μία όλόκληρη ώρα. Τό ύπέμεινε όμως δίχως τó παραμικρό βογγητό, Μόνο, πρίν ξεψύχησει, ψιθύρισε:

— Άλλάχ!... Κισμέτ!...

Την ίδια στιγμή, άντήχησαν οι πολεμικές κρουσές τών Γκούρκας και τó κροτάλισμα τών πολυβόλων τους... Σε λίγη ώρα, οι Γιανωνέζοι είχαν έξοντωθή. "Έτσι πέθανε ο Ζαράκ, για να σώσει έναν Άγγλο, ένα θηλαστή άπ' τους άθώρητους που υπήρξαν εχθροί του επί τόσα χρόνια.

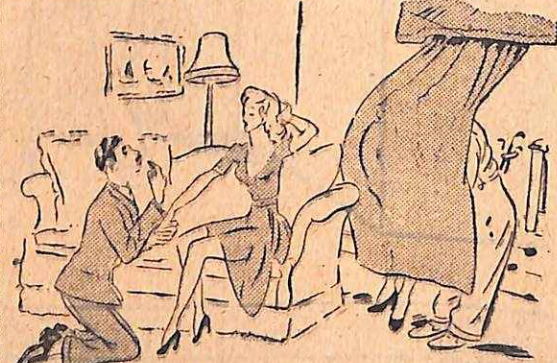

ΑΦΕΛΕΙΑ...

— Είπε ο άνδρας μου!... "Έχει μυωπία... Νομίζει ότι κυνηγεί έμένα, γιατί τού είχα ύποσχεθί αυτό τó χορό!...

— Πάω να δώ άν μου έξωράϊσαν και τó δικό μου κρεβάτι!...

— Εκείνη; Θά χαρούν πολύ ο μπαμπάς κι' ή μαμά όταν τó μάθουν!...

— Και τώρα θά σου τά ψάλλω μαζεμένα!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΓΚΑΝΓΣΤΕΡΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΖΑΙΗΜΣ ΤΣΕ'ΙΖ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο "Έντι άναγνωρίζει την Κάρολ, μπαινει στο δωμάτιό της, βλέπει τους δυο χαρτοφύλακες με τά χρέματα τών Σουλλιάδων και θέλει να την έκδίσει. Η Κάρολ τού επιτίθεται. "Έτσι ακολουθεί μία άγρια πάλη. Ο "Έντι κινδυνεύοντας να τυφλωθή από την έξαλλη νέα την χτυπά με μία καρέκλα στο κεφάλι και τή ρίχνει κάτω άναίσθητη. Αυτή τη στιγμή μπαινει στο δωμάτιο ένας καμαριέρης, ο Γκούς. Έξετάζει την Κάρολ και δηλώνει ότι είναι σπασμένη ή βάση τού κρανίου της και ότι της μένουν λίγες ώρες ζωής.

Ο "Έντι άνατρίχιασε.

— Μά θά με σκότωναν, Γκούς! βόγγυσε. Άναγκάστηκα να τή χτυπήσω... Σ' όρκίζομαι πως θά με σκότωναν... Κύτταξε πώς μ' έχει κάνει!...

— Αυτά να τά πής στην άστυνομία, δέικοψε ο Γκούς. Μά, άν δέν βρής καμιά καλλίτερη δικαιολογία, σε βλέπω κι' όδλας με τó σκρινί της κρεμάλας στο λαιμό!

— Όχι, όχι... Θά σου πώ! φώναξε ο "Έντι.

— Μην κάνης τόν κόπο να μου πής τίποτε... Άκουσε! Δέν σκέπτομαι έσένα, αλλά τó ξενοδοχείο μας, που μπορεί να τó κλείση ή άστυνομία έπειτα από ένα τέτοιο σκάνδαλο... Δέν μπορείς τώρα να σταματήσεις αυτό τó αίμα, πρίν μας καταστρέψη τó χαλί;

Ο "Έντι πήγε να φέρη μία πετσέτα άπ' τó λουτρό και σκούπισε τó πρόσωπό του.

— Πρέπει να τή βγάλουμε άπό δώ πρίν τά κακαρώσει, είπε μ' άπελπισμό. Κανείς δέν ξέρει πως βρίσκεται στο Σάντο Ρίο... Για τ' όνομα τού Θεού, Γκούς, δόθηκε να τήν κουβαλήσουμε κάπου άλλο!

— Έγώ; φώναξε ο Γκούς. Για να με χώσουν 20 χρόνια μέσα; Όχι δά! Δέν έχω τέτοια όρεξη!

Ο "Έντι τόν άρπάξε άπ' τó χέρι και τόν έκέτεψε:

— Έσύ μπορείς να τά κάμνεις, Γκούς. Με τó αζημί-

ωτο, βέβαια!... Νά, πάρε όλ' αυτά τά λεφτά!...

Ο Γκούς προσποιήθηκε πως έδλεπε για πρώτη φορά τά σκορπισμένα χαρτονομίσματα.

— Καμιά τράπεζα ληστέψατε, σείς οι δυο; ρώτησε.

— Δικά μου είνε τά λεφτά... Στα δίνω όλα, άν τή βγάλης άπό δώ. Κανόνισέ τα, Γκούς, πρós Θεού!

Ο Γκούς χάιδεψε με τήν παλάμη του τά άραιά μαλλιά του.

— "Ισως μπορεί να γίνει κάτι... είπε άργά. Θά μου δώσης λοιπόν τά λεφτά, άν σε βοηθήσω;

— Ναί... αλλά κάνε γρήγορα!

Ο Γκούς έσκυψε για να μαζέψη τά χαρτονομίσματα, σπρώχνοντας την Κάρολ με τó πόδι του, για να πάρη όσα βρίσκονταν άπό κάτω.

— Πάρ' την πρώτη άπό δώ! φώναξε ο "Έντι άπελπισμένα.

— Μην έκνευρίζεις! Θά τήν κατεβάσω με τó άσανέρ της ύπηρεσίας. Θά τή φορτώσω σ' αυτοκίνητό της, που δρίσκειται στο γκαράζ, και θά τήν παρατήσω μπροστά στο δωμάτιό μου, σε μία στιγμή που δέν θά με βλέπη κανείς... Έσύ θά κάνης καλά να φύγης άπ' τó Σάντο Ρίο. Άν σε δούν οι άστυνομικοί με τέτοια μούτρα, θά ύποψιαστούν και θά σε γρ-πώσουν.

— Ναί, θά φύγω! Εύ'αριστώ, Γκούς, είσαι αληθινός φίλος!

— Μπά, τίποτα... άπάντησε ο Γκούς κλείνοντας τó χαρτοφύλακα όπου είχε φυλάξει τά σκορπισμένα χαρτονομίσματα. Μου είνε πάντα συμπληθητικοί κατι τύποι σαν καί σένα.

Ο "Έντι διέσχισε τρεκλίζοντας τó δωμάτιο, για να πάρη τήν άλλη τσάντα, μισοκρυμμένη πίσω από μία άναποδογυρισμένη πολυθρόνα. Μά ο Γκούς πήγε γρήγορα κοντά του και τού είπε ξερά:

— Σταμάτα, άγόρι μου. Δικά μου είνε κι' αυτά!

Ο "Έντι έσφιξε τó δόντια του.

— Είπε δικά μου λεφτά! φώναξε. Τάχε κλέψει, αυτή!...

— Μή μου τó λες και συγκινούμαι! πρόφερε σαρκαστικά ο Γκούς. Φέρ' τα δώ, κι' άσε τά πολλά λόγια.

— Μά είνε δικά μου, σου λέω!... όδες μου οι οικονομίες! Θέλεις να μ' άφισες τήν ψάθα, Γκούς; Χρειάζομαι άλλα στε λεφτά για να φύγω.

— Τώρα θά με κάνης να κλάψω!... Δώσε μου τήν τσάντα, άλλοίως είδοποιώ τήν άστυνομία.

Ο "Έντι πέταξε κάτω τó δεύτερο χαρτοφύλακα.

— Βραμιάρη! φώναξε. Πάρ' τα και πήγαινε στο διάολο!

— Ωρεβούαρ, "Έντι, και κα-

λο ταξείδι! άπάντησε ο άλλος, γελώντας. Φρόντισε να μ' έ ξαναδώ ποτέ. Συχάθηκα τά μούτρα σου, έτσι πούχουν καταντήσε σαν πατάες!

Τρέμοντας από άνίσχυρη μανία, ο "Έντι βγήκε άπ' τó δωμάτιο.

Όταν έγινε άπόλυτη ήσυχία ο Γκούς φρόντισε πρώτα πρώτα να μαζέψη τά χαρτονομίσματα που είχαν σκορπιστή κάτω, να κλείση τούς δυο χαρτοφύλακες και να τούς κρυφή κάτω άπ' τó στρώμα τού κρεβάτιού.

Γύρισε ύστερα και κύτταξε τήν Κάρολ.

Ήταν χλωμή σαν πεθαμένη. Τό αίμα είχε βάψει τά χρυσά μεταξένια μαλλιά της και τó πάτωμα γύρω στο κεφάλι της.

— Πρέπει να τελειώνω, μουρμούρισε Νεκρή ή ζωντανή πρέπει να τήν μεταφέρω αυτή τη διαβολοκοπέλλα κάπου.

Στην άρχή σκέφθηκε να τήν φορτώσει στο αυτοκίνητό της, και να τήν πάη έξω άπό τήν πόλη. Εκεί θάριχνε τó αυτοκίνητο σ' ένα χαντάκι, άφού προφτανε προηγουμένως να πηδήσει έξω από αυτό.

Αυτός ήταν ο καλλίτερος τρόπος για να μ'ην έχη υπερέματα με τήν ιστορία που άνοιξε ο "Έντι και για να μ'η-πρέση να χαρή με τήν ήσυχία του τά χρημάτα, που είχαν πέσει, θαρρείς, από τόν ουρανό.

Με τήν άπόφασί αυτή έσκυψε πάνω άπό τήν Κάρολ για να τήν σηκώσει, να τήν φορτώ-θι στον ώμο του και να τήν κατεβάσει κάτω.

Τη στιγμή αυτή όμως ή κοπέλλα άφησε ένα βογγητό πόνου.

Ο Γκούς σταμάτησε για μία στιγμή και τήν κύτταξε. Η ύπεροχη όμορφιά της, ο πόνος που ζωγραφίζονταν στο πρόσωπό της, τόν έκαναν ν' αλλάξη γνώμη.

— Όχι, μουρμούρισε, δέν πρέπει... Θά ήταν ένα δεύτερο έγκλημα... Είπε κρύα!...

— Άνασκήθηκε, έδγαλε ένα τσιγάρο, τó άναψε κι' άρχισε να κόβη δόλτες μέσα στο δωμάτιο μιλώντας μόνος του:

— Τι τρέλλα πήγαινα να κάνω. Έχουν δίκη που λένε, πως οι πρώτες σκέψεις μας είνε πάντα ήλίθιες. Θά πάω τή νέα στο νοσοκομείο και θά τήν παρατήσω έξω από τήν πόρτα... Έτσι, άν τó θέλη ο Θεός, θά βοηθήσω να τήν σώσουν... Δέν πρόκειται άλλωστε να ύποψιαστούν τίποτε... Πολύ λιγώτερο θά ύποψιαστούν έμένα.

— Βλέπεις, όμορφούλα μου, κάνω για σένα ό,τι μπορώ... Μακάρι να τή γλυτώσης και να χαρής τή ζωή σου... Είνε κρίμα να χαρισιστή στο χόμα τέτοια όμορφιά!...

Χαμογέλασε και συνέχισε τó μακάριο χιούμορ του:

— Διάβολο! πρέπει να φραγτώ για σένα. Τό δόρο που μου έκανες είνε άρκετά γενναίο. Δύο χαρτοφύλακες γεμάτοι δολάρια! Πρέπει δίχως άλλο να σε γλυτώσω άπ' τά νυχια τού Χάρου...

Απόλυτη ήσυχία βασιλευσε άπ' έξω.

Ο Γκούς φορτώθηκε τήν Κάρολ στους ώμους του και προχώρησε πρós τήν πόρτα. Τήν άνοιξε σιγά και κύτταξε στο διάδρομο. Κανένας δέν δρισκόταν εκεί.

— Όρα! πάμε! ψιθύρισε. Και γρήγορα — γρήγορα, χωρίς να κανη θόρυβος, έτρεξε πρós τή σκάλα της ύπηρεσίας κι' άρχισε να τήν κατεβαίνει.

Η τύχη τόν βοήθησε. Δέν συνάντησε κανένα.

Όταν έφτασε κάτω έρριξε μία ματιά στο δρόμο. Δέν περνούσε κανείς...

Εύτυχώς ή Κάρολ ήταν άναίσθητη και δέν είχε κουρασθή. Τρέχοντας σαν δαιμονισμένος έφτασε στο αυτοκίνητο, έρριξε μέσα τή νέα, όσο πιο άπαλά μπορούσε, μπήκε κι' αυτός κι' έβαλε μπρός.

Μόλις απομακρύνθηκε λίγο ένας στεναγμός άνακουφίσως φούσκωσε τó στήθος του:

— Ο Διάβολος είνε συνεταίρος μου! Καλά πηγαίνουμε. Μόλις έφτασε έμπρός στο νοσοκομείο κατέβηκε από τó αυτοκίνητο, χωρίς να τόν προσέχη κανείς, απομακρύνθηκε με γοργό βήμα, τρώπωσε σ' ένα στενό και τράβηξε ήσυχος και...

.....

Προκομμένος άντρας

Σε κάποιο κοσμικό κέντρο. Δύο κομψές κυρίες, πολύ χαριτωμένες, πολύ καλοντυμένες, πολύ μακιγιαρισμένες, πολύ παρφουμαρισμένες, συζητούν.

— Καίτη μου, τί κάνεις, χρυσό μου; λείπει ή μία στην άλλη.

Καιρό έχω να σε δώ.

— Τρέ μπιέν, Έσύ!... Τί κάνει ο άντρας σου;

— Δόξα σοι ο Θεός! Στή φυλακή είνε... Καταχραστής!

— Μπά; Δέν τώξερα! Συγχαρητήρια θερμά! Μπράβο!...

— Μερσί!...

— Πόσα κατεχράστη;

— Έξή δισεκατομμύρια!

— Α, μπράβο... μπράβο!... Θαυμάσια! Τώξερα έχω πώς ο άντρας σου είνε προοδευτικός τύπος, προκομμένος άν-

θρωπος και πως θάκανε λαμπρή καριέρα στη ζωή του.

— Ο δικός σου;

— Άσασχ! Άσασ, χρυσό μου! Φρίκη!...

— Μή μου τó λες!...

— Ναί, ναί, εξακολουθεί να είνε τίμιος! Κατάνησε πια να μ'η μάς χαιρετάνε στη γειτονιά! "Ός κι' ο θυραρός της πολυκατοικίας με πολύ κόπο μάς λείπει τήν «καλημέρα» του. Τί κατάπτωσι!... Τί ντροπή!...

— Ε, κουράγιο, καύμενη! Μή χάνης τó θάρρος σου.

— Αυτό λέω κι' εγώ! Υπομονή!...

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

Γιατί το μυοτικό της ομορφιάς

MENTIΟΥΜ
Κα Δόφνη

Δραβείον 'Εταιρίας Ψυχικών 'Ερευνών, 68ος Κυψέλης 34β. 'Ωραι επίσκεψες 9 - 6, τηλέφ. 82-529.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΗΓΓΥΗΜΕΝΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Κ. ΣΚΟΤΙΔΗΣ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 20-ΤΗΛ. 30-909
ΓΡΟΦΟΦΩΝΟΔΟΣ ΜΕ ΑΣΙΑΝΣΕΡ

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ
Ριζική αποτρίχωση του προσώπου κλπ. άνευ οδυνημίας βλάβης του δέρματος, επιτυγχάνεται δια τελευταίου τύπου ειδικού μηχανήματος υπό του ειδικού ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ Ιατρού κ. ΤΑΣΣΟΥ ΣΚΑΠΕΡΑΧΗ, 'Ιατρείον: 'Οδός Γερανίου 33. Τηλ. 55-539 2-7 κ. μ.

ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ RICHET
Μην Παναγίου
Κρέμα ΚΑΛΙΟΝ από Χρυμύτα Ελαιοειδή φυτών
Σταδίου 56 ΤΗΛ. 34-418

Ανών. ΠΡΑΚΤΟΡΕΙΟΥ Ο ΦΑΡΟΣ

Ικανοποιημένος για το ξενοδοχείο. Δεν περπατούσε πιά! Πετούσε. Του φαινόταν πως το κορμί του ήταν φτιαγμένο από πούπουλα. Είχε ένα κέφι διαβολικό. Μέσα σε λίγες ώρες βρέθηκε πλούσιος. Δεν ήταν άναγκασμένος πιά να διαπαλαί, να κάνει υποκλίσεις στους πελάτες του βρωμοξενοδοχείου, στο οποίο δούλευε, να εκτελεί τις παράλογες διαταγές κάθε ιδιότροπου ξένου πουφτανε εκεί.

Τώρα όμως χρειαζόταν φρονιμάδα, χρειαζόταν πονηρία. Δεν έπρεπε να καταλάβει κανείς τίποτα. Θ' άφηνε να περάσουν λίγες μέρες και θα φέυγε απ' το ξενοδοχείο λέγοντας πως θα πήγαινε να εργαστεί με καλλίτερος όρους σε μία άλλη πολιτεία.

Κι' ο Γκούς, ήταν βέβαιος, πως ο όμορφος "Έντι" δεν θα τον λούσε να ξαναπαρουσιαστή κοντά του.

Μπα! είπε μονολογώντας, ο χαρμόγερος αυτός βρίσκεται κιόλας στο δρόμο τραβώντας για τα σύνορα... 'Η ώρα του ή καλή!... Δεν πρέπει να χάσω την ευκαιρία να τον γλύτωσω απ' την ηλεκτρική καρέκλα! 'Ασφαλώς μ' αυτό που κανει δεν θα την γλύτωνε την καταδίκη σε θάνατο...

Σώπασε για μια στιγμή, χαμογέλασε ικανοποιημένος και πρόσθεσε:

— Βέβαια, έχασε το παραδάκι. Μά δεν μπορεί να τάχη κανείς όλα...

Όταν έφτασε στο ξενοδοχείο ο Γκούς κατάλαβε πως δεν είχαν αντίληψη την απουσία του.

Γρήγορα - γρήγορα ανέβηκε επάνω και τράβηξε για το δωμάτιο της Κάρολ.

Το είχε κλειδώσει φεύγοντας. Και καθώς έβγαζε τώρα το κλειδί από την τσέπη του μιά σκέψη, που γεννήθηκε στο μυαλό του, έκανε τα γόνατά του να λυγίσουν και την καρδιά του ν' αρχίσει να χτυπάει δυνατά: "Αν ο 'Έντι δεν είχε φύγει από την πόλη αυτή, όπως νόμιζε, αν είχε κρυφτεί κάπου γύρω και παραφύλαγε; 'Αν τον είδε να φεύγει μεταφέροντας την Κάρολ στο νοσοκομείο; Κι' αν ανέβηκε άπάντα κι' έβαλε χέρι στα χρήματα;...

Το κόλπο αυτό ήταν εύκολότατο.

Ο Γκούς στηρίχτηκε, πιάνοντας σφιχτά το πόμολο, για να μη πέση κάτω. Το χέρι του έτρεμε καθώς ξεκλείδωνε...

Ανοίξε τέλος και μπήκε μέσα. Ανησυχος, λαχταρισμένος, έτρεξε στο κρεβάτι. Άνασπασε το στρώμα και κύτταξε από κάτω. Οι χαρτοφύλακες με τα χρήματα ήταν εκεί.

Ο Γκούς αναστέναξε μ' ανακούφιση και σωριάστηκε στο κρεβάτι. Ποτέ στη ζωή του δεν είχε νοιώσει τέτοια ανάγνωση, τέτοιο χτυπητό.

Έβγαλε το μαγνητή του και σφύγγισε τον ιδρώτα που έτρεχε άφθονος στο μέτωπό του. Έπειτα ένα χαμόγελο άγχαλίας άσπασε φώτισε το πρόσωπό του.

— Πόσο φοβήθηκα!... μουρούισε.

Και πρόσθεσε με ασοκασιά: — Αυτός ο 'Έντι είναι ένας βλάκας... ένας βλάκας με λοφέιο!... 'Εγώ στη θέοι του...

Και νέλασε άγρια χωρίς να συμπληρώσει τη φράση του.

Σηκώθηκε κατόπιν έβγαλε το σακκάκι του, ανασκουμπώθηκε

και φρόντισε να καθαρίση τα αίματα απ' το πάτωμα και να κρύψη τη σπασμένη καρέκλα.

Αν τον ρωτούσαν για τη νέα βλάβη πως την είχε δη να ξεπορτίσει με τον 'Έντι.

Ο διευθυντής του ξενοδοχείου δεν θ' ανησυχούσε ασφαλώς και πολύ για την πελάτισσά του, γιατί η Κάρολ είχε προπληρώσει.

Όλα πήγαιναν καλά.

Ο Γκούς έριξε μιά ματιά στο διάδρομο, βεβαιώθηκε πως ήταν έρημος και χωρίς να χάνει καιρό μεταφέρει τους χαρτοφύλακες με τα χρήματα στην κούρα του. Τους έριξε στο βάθος ενός μπαούλου, το κλειδωσε καλά, κλείδωσε και την πόρτα του και κατέβηκε στη δουλειά του, μουρμουρίζοντας ευχαριστήμένους:

— Όλα πάνε καλά!... "Ολα πάνε καλά!... *

Παρασμένα μεσάνυχτα.

Ο Γκούς καθέται στο κρεβάτι του μπροστά σ' ένα σωρό χρημάτων. Έχει βγάλει τα δολάρια απ' τους χαρτοφύλακες και τα μετράει.

Τα μάτια του λάμπουν. Το πρόσωπό του έχει μιά έκφραση απληστίας και άγριας χαράς.

Είπε πλούσιος!... Μπορεί τώρα να ικανοποίηση κάθε του επιθυμία, να χαρή τη ζωή, να χη υπέρτερος, να δίνει διαταγές.

Από πού προέρχεται όλος αυτός ο θησαυρός;

Ο Γκούς δεν ενδιαφέρεται. Ούτε υποπεύεται καν πως τα χαρτονομίσματα αυτά είναι καταραμένα, είνε βουτηγμένα στο αίμα, είνε χρήματα ολέθρου και συμφοράς.

Όλα αυτά λίγο θα ενδιέφεραν αυτόν... κι' αν ακόμα ήξερε με κάθε λεπτομέρεια πόσο αίμα είχε κυλή για κάθε δολάριο, πόσες ζωές αφανίστηκαν για κάθε χρηματόδεμα.

Τα λεφτά δεν έχουν όσμη, όπως είπε κάποιος Ρωμικός αυτοκράτορας.

Αυτό θα μπορούσε να το επαναλάβει κι' ο Γκούς με απόλυτη βεβαιότητα, γιατί τα χαρτονομίσματα πουχε μπρος του κάθε άλλο παρά αίμα ανθρώπινο μυρίζουν.

Και τα μετράει και τα ξαναμετράει ο Γκούς και τα μάτια του λάμπουν και τα χέρια του τρέμουν.

Είνε τόσο άπασχολημένος, τόσο απορροφημένος, που δεν καταλαβαίνει τί γίνεται γύρω του...

Δεν ακούει ένα κλειδί που γυρίζει άργα - άργα, με προφύλαξη στην κλειδαριά της πόρτας του δωματίου του.

Δεν άκουγε τίποτα. Το μυαλό του ήταν απορροφημένο με το μέτρημα του άφθονου χρηματος που είχε μπροστά του.

Ετσι η πόρτα ανοίξε χωρίς να το αντιληφθεί. Ένας άνθρωπος προχώρησε στο δωμάτιο πατώντας στις μύτες των ποδιών.

Ήταν ο "Έντι! Ο "Έντι με το πρόσωπο κλωμό, με τα μάτια, βολά σαν να είχε πυρετό.

Όταν έφτασε κοντά στον Γκούς στάθηκε κι' έτοιμάστηκε να βγάλει κάποιο όπλο απ' την τσέπη του. Μά δεν πρόλαβε.

Ο Γκούς κατάλαβε απότομα ότι κάποιος είχε μπή στο δωμάτιό του, κάποιος στεκόταν πλάι του και πετάχτηκε άπάνω ανήσυχος με το πρόσωπο σκοτεινισμένο.

Αυτό και μονον αυτό είνε το ξακουστό σαπουνί Μπουγάδας «ΣΑΝΤΕ» που μεταχειρίζεται κάθε νοικοκυρά.

ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ ΩΡΟΛΟΓΙΑ
ΕΛΒΕΤΙΚΑ ΚΑΙ ΚΟΣΜΗΜΑΤΑ
ΑΡΙΣΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ Δ. ΓΑΒΡΙΛΑΚΗΣ, Πανασιτηίου 61.
Τος όμορφος παραπλήρους κινηματογράφου «Μοντιό»
Τηλ. 28-407

Μαντάρισμα

Από σκάρων, σχίσμο, κόψιμο κλπ., πολυετής εργασία εις Γαλλίαν, ΓΥ. ΡΙΖΟΝΤΑΙ έδωσαν, Καρπατίνες, Παλτά, Πολύ έπιμελημένο ράψιμο. Ραφείον το «ΑΛΛΙΚΟΝ» Δ. Η. Μ. ΧΑΤΟΥΠΗ
Πλατεία Ομονοίας 9, α' όροφο (παραπλεύρως Καφενείου «ΑΘΗΝΑΙΟΝ»). Τηλέφωνον 54 - 744.

Ο ΑΝΔΡΑΣ ΜΟΥ ΔΕΝ ΠΙΣΤΕΥΕ ΣΤΑ ΜΑΤΙΑ ΤΟΥ

Μου είπε πως φαινομα, κατά 10 χρόνια νεώτερο.

ΚΑΙ ΝΑ ΠΩΣ ΤΟ ΕΠΕΤΥΧΑ

«Αυτό είναι αληθινό δαύμα! Μου έλεγε θαυμάσιος με.

Πριν από δύο μήνες, είχα ρυτίδες και γραμμές στο μέτωπό μου, γύρω από τα μάτια μου και το στόμα. Και φυσικά το απέδωσα στην ηλικία μου. Και όμως, σήμερα, όλες οι φιλές μου θαυμάζουν την καθαρή και λεία επιδερμίδα μου, που δεν διαφέρει από εκείνη ενός νεαρού κοριτσιού.

Αυτό, το όφελω στη κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ που περιέχει ένα πολύτιμο έλαιο έριον του όπιδερματος, ανασκουμπώνος δόσης δισαίου δερματολόγου.

Μεταχειρίζεστε την ημέρα την λευκή κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ και τη νύχτα την κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ ΡΟΖ, που είναι τροφή του δέρματος.

Μόλις αντίκρυσε τον "Έντι ή όψη του πήρε μιά έκφραση άγριου θυμού, μιά έκφραση λύσσα. Έριξε μιά γρήγορη ματιά στην πόρτα, την είδε ανοιχτή και ούρλιαξε:

— Λωποδύτη! Κάβαρμα! που σε τρέφουν οι γυναίκες, τί θες εδώ; Γιατί γύρισες; Σε τράβηξε ή μυρωδιά των χρημάτων; Μά δεν θα τα χαρίεις, κανάγια! Είναι δικά μου. Μ' άκουσε: Είναι δικά μου!

Ο "Έντι, τον άκουγε χωρίς να μιλιά λοξοκοιτάζοντας τα χαρτονομίσματα και σφίγγοντας κάποιο όπλο στην τσέπη του.

Ο Γκούς μάντεψε τις διαθέσεις του.

— Άκουσε καλά, του είπε. 'Αν δεν φύγης τώρα άμέσως, αν δεν χάθης άμέσως από μπροστά μου, θα σε παραδώσω στην άστυνομία. Είσαι ένας ξεψυχός άνθρωπος, γιά να μη σ' αρπάξω απ' τα γιάκα και σε παραδώσω στην άστυνομία, φύλακα που θα συναντήσω.

Ο "Έντι δεν κουνήθηκε απ' τη θέσι του. Το φέμμα που του είπε ο Γκούς, ότι η Κάρολ πέθανε δεν τον έκανε καμμία έντύπωση.

Ο Γκούς σκύλλισε. Τον άρπαξε απ' το στήθος, τον τράνταξε δυνατά και μούγκρισε:

— Έννοείς να φύγης, ναι ή όχι;

Δεν θα φύγω αν δεν μου δώσης τόν ένα χαρτοφύλακα με τα χρήματα, άποκριθηκε άπλά και κατηγορηματικά ο "Έντι.

Συγχρόνως έφευγε από τα χέρια του Γκούς, έτρεξε στην πόρτα, την έκλεισε και απηφιζάντας σ' αυτή τις πλάτες του, είπε:

— Άκουσέ με, Γκούς, κι' άφες τις φοβέρες. 'Απ' τη στιγμή που ανακατεύτηκες σ' αυτή τη βρωμοδουλειά είμαστε συνένεχοι. Πως θ' άποδείξης στην άστυνομία πως έγω σκότωσα τη νέα, άφου αυτή πέθανε, όπως είπες, και δεν μπορεί να μιλήσει;

Ο Γκούς δάγκωσε τα χείλη του με λύσσα. Το φέμμα που είχες ξερουνίσει στρεφόταν έναντίον του.

— Σού είπα φέμματα! Ξεφώνισε. 'Η κοπέλλα ζή.

Ο "Έντι γέλασε αδιάφορα. — Ζωντανή ή πεθαμένη το ίδιο μου κάνει, άπάντησε. 'Εκείνο που θέλω να καταλάβω, εκείνο που με ενδιαφέρει είναι τα χρήματα. Γι' αυτά γύρισα πίσω, γι' αυτά σε παραφύλαξα και μπήκα δώ μέσα χωρίς να με δει κανείς.

— Έκανες άδικα τόν κόπο αυτό, παλληκάρη μου, του είπε ο Γκούς. Δεν θα πάρης ούτε μισό δολάριο. Κι' αν δεν φύγης άμέσως θα σε πετάξω απ' το παράθυρο.

— Μή λες βλακείες, Γκούς. 'Ελα να μοιράσουμε τα λεφτά. Φτάνουν και γιά τους δύο μας. Μην είσαι τόσο άπληστος.

— Σού είπα πως δεν θα πάρης ούτε μισό δολάριο! Γκρεμίσου από δώ, το καλό που σου θέλω.

— Τότε θα πάρω μόνος μου το μεριδίό μου, είπε αποφασιστικά ο "Έντι.

Και τράβώντας ένα μαχαίρι άρπασε πρσς το κρεβάτι που βρισκότουσαν τα χρήματα.

Ο Γκούς δεν ήταν γενναίος. Ήταν όμως ένας άπληστος, έβρισε με κανένα τρόπο να του

εσφύγη ο θησαυρός που είχε άρπάξει. Πριν προλάβει ο "Έντι να τον χτυπήσει άρπασε μιά καρέκλα και έβγαλε να του καταφέρη ένα δυνατό χτύπημα στο κεφάλι.

Ο "Έντι, το άπέφυγε και σκύβοντας έμπρος προσπάθησε να βυθίση το μαχαίρι του στην κοιλιά του αντίπαλου του. Εκείνος όμως υποχώρησε, πήδησε λοξά κι' έτσι το μαχαίρι του τσαγκρούισε άπλάς τα πλευρά.

Ο πόνος που αισθάνθηκε και το αίμα που έδαψε το πουκαμισμό του εξαγρίωσαν περισσότερο τόν Γκούς. Πέταξε την καρέκλα έναντίον του "Έντι και συγχρόνως πήδησε έμπρος και του άρπασε το χέρι που κρατούσε το όπλο.

Άρχισε τότε μιά λυσσασμένη πάλη μεταξύ τους.

Ο "Έντι προσπαθούσε ν' άπελευθερώση το χέρι του και να χτυπήση τόν αντίπαλό του. Μά ο Γκούς τόν κρατούσε γερά.

Σε λίγο κύλησαν στο πάτωμα και ή πάλη τους συνεχίσθηκε βουθή. Δεν άκούγονταν παρά τα τριζύματα τών δοντιών τους και ή λαχανιασμένη ανάσα τους.

Το δωμάτιο του Γκούς βρισκόταν σε μιά άπομονη γωνιά του ξενοδοχείου, πλάι στα λουτρά κι' έτσι δεν υπήρχε έλπίδα ή φόβος να τους άκούσουν.

Σε μιά στιγμή ο Γκούς κατάφερε να δαγκώση με μανία το χέρι του αντίπαλου του.

Ο "Έντι άφισε μιά κραυγή πόνου. Το μαχαίρι του ξεφύγε.

ΑΠΟ ΑΘΗΝΑΣ ΔΙΑ

ΡΩΜΗΝ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

7 πτήρες εβδομαδιαίως

Δια περισσότερες πληροφορίες και έξασφάλισον θέσεων Τηλ. 20.661, 26.125 ή στο Γραφείον ταξιδίων σας.

TWA

TRANS WORLD AIRLINES

ΑΜΕΡΙΚΗ • ΕΥΡΩΠΗ • ΑΦΡΙΚΗ • ΑΣΙΑ

ΠΟΝΟΚΕ-ΦΑΛΟΙ

ανακουφίζονται άμέσως με το ΚΑΛΜΟΛ

το ΚΑΛΜΟΛ δεν είναι σκέτη άσπιρίνη αλλά συνδυασμός 5 παυσπογών, άντινευραλγικών και καρδιοτονωτικών αλκάλων. Ένεργει ταχέως χωρίς νά-πειράξη το στομάχι και την καρδιά. Καταρρίπτει τόν πυρετό και δημιουργεί ένα άισθημα εύελλας. Έπιμένετε στο ΚΑΛΜΟΛ και άρνηθήτε να δεχθήτε άλλα παυσπονα με άμφιβλο άποτέλεσμα. Μή κόμειτε δοκιμές εις βάρος της υγείας σας. Γι' αυτό ζητείτε ΚΑΛΜΟΛ και μόνον ΚΑΛΜΟΛ

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ τόν πράσινο κουτάκι νά γράφη καθαρά τόν όνομα ΚΑΛΜΟΛ

Συγκέντρωσαν τώρα κι' οι δύο όλες τους τίς δυνάμεις και κατέβησαν μιά και μόνη προσπάθεια: Ν' άρπάξουν το όπλο. Χρησιμοποιούσαν τα νύχια τους, τα δόντια τους, έδιναν δυνατές κλωτσιές ο ένας στον άλλον. Ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι απ' τα μέτωπά τους και τους τυφλώνε.

Ο "Έντι κατάλαβε ότι άρχισε να κουράζεται.

Αν ο Γκούς πρόφτανε ν' άρπάξη το μαχαίρι ήταν χαμένος! Έβλεπε στα μάτια του να λάμψη ή άντρια άπόφασις του φόνου. Μόνον αν εσφώνιζε και χητούσε βοήθεια θα μπορούσε ίσως νά γλυτώσει.

Παρ' όλο τόν κίνδυνο που διέτρεχε όμως δίσταζε να τόν κινή αυτό γιαντί φοβόταν τίς συνέπειες.

Σαν να μάντεψε τίς σκέψεις του ο Γκούς μούγκρισε κοντά σ' αυτό του:

— Κάνε την προσευχή σου, σκύλε!... Θα σε σκοτώσω!

Την ίδια στιγμή συγκεντρώοντας όλες του τίς δυνάμεις, έδωσε μιά γερή γροθιά στο πρόσωπο του "Έντι και πριν εκείνος συνέλθη, πρόφτασε κι' άρπαξε το μαχαίρι.

Ο "Έντι κατάλαβε πως έφτασε ή τελευταία του στιγμή και θέλησε νά φωνάξη ζητώντας βοήθεια.

Μά δεν πρόλαβε παρά ν' άνοιξη μόνον το στόμα του. Γρήγορος σαν άστραπή ο Γκούς κάρωσε το μαχαίρι στο λαιμό του.

Ο Γκούς δεν άντεχε πλέον. "Εκρυψε το πρόσωπό του άναμεσα στα χέρια του κι' άρχισε νά τραυλίζει:

— Τί έκανα!... Τί έκανα!... Είμαι χαμένος, θα με καθίσουν στην ηλεκτρική καρέκλα!...

Σιγά - σιγά ή άγανία κι' ή άπελπισία του κόπασαν. Άρχισε νά τόν πιάνη ένας άγριος θυμός έναντίον του "Έντι.

— Τόν άντρείο!... ούρλιαξε. Τόν τυχοδιώκτη! Αυτός σφαίει γιά όλα...

Κύτταζε ύστερα τόν ρολόι του.

Η ώρα ήταν παρασμένη. Δεν υπήρχε κίνδυνος να τόν ένοχλήση κανείς στο δωμάτιό του. Σηκώθηκε άμέσως, άμπάρωσε καλά την πόρτα κι' έπειτα έπλυνε με άφθονο νερό το πρόσωπό του, πώνω στο όπο: είναν ξεροθή τα αίματα του θυματος του.

Το πλύσιμο του έκανε καλά. Φρεσκάρισε κάπως, έπαψε νά τρέμη. Πήρε μιά καρέκλα, καθίσε με την πλάτη γυρισμένη πρσς τόν "Έντι, γιά να μη τόν βλέπη και άρχισε νά σκέφτεται...

Στο δωμάτιό του δεν έμπαίνε άπολύτως κανείς. Θα ήταν λοιπόν πολύ άνοητος ν' άφήση νά τόν πιάσουν. Όπως μετέφερε την Κάρολ στο νοσοκομείο μπορούσε νά μεταφέρει και τόν "Έντι σ' ένα ένοχικό μένος, νά τόν πετάξη και να φύγη.

Ποιος θα υπακούεταν πρσς τόν σκότωσε αυτός; Κανείς άσφαλώς. Θ' άπέδιδαν τόν θάνατο νεαρού δόν Ζουάν σε καμιά έλατοδουλειά κι' έτσι όλα θα τελείωναν καλά.

Όσο γιά τόν πάτωμα του δωματίου του που είχε πλημμυρίσει στο αίμα θα τόν καθάριζε με την ήσυχία του, τίς ώρες που δεν είχε έργασια.

Οι σκέψεις αυτές τόν άνακούφισαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Ο κομψός νέος, ο γοητευτικός χορευτής που είχε πληγώσει τόσες και τόσες γυναίκες καρδιές άπόμεινε με το στόμα ανοιχτό. Ένας κόκκινος άφρός έδαψε τα χείλη του.

Ο Γκούς καταφέρναντας τόν τρομερό εκείνο χτύπημα του είχε κόψει την καρδιά. Κι' όταν τράβηξε το μαχαίρι απ' την πληγή, ένα κύμα αίματος πετάχτηκε και τόν έβαψε το πρόσωπο.

Ταραγμένος, άνασαιώντας βαθεία με το πρόσωπο κόκκινο απ' το αίμα σαν να φορούσε προσωπίδα ο Γκούς σηκώθηκε άρβιος κι' έκυτταξε τόν θύμα του που δεν είχε ξεψυχήσει ακόμα και σπάρανε κάτω στο πάτωμα.

Άφθονο αίμα εξακαλούδωσε ν' άναπνδση απ' τόν κομμένο λαιμό του και νά πλημμυρίση το πάτωμα.

Τρικλίζοντας ο Γκούς πήγε και σωριάστηκε στο κρεβάτι πάνω στους σωρούς τών καταραμένων εκείνων χαρτονομισμάτων του αίματος και της φρίκης.

Με γουρλωμένα μάτια, άκούγοντας τους δυνατούς χτύπους της καρδιάς του μέσα στο στήθος του κύτταζε τόν αντίπαλό του που σιγά - σιγά έπαψε νά σπαράζει.

Ένα τελευταίο τίναγμα έκανε τόν κορμί του "Έντι νά τεγνθώ και νά μείνη άκίνητο. Μόνον το αίμα γουρνούριζε παράξενα στην πληγή του λαιμού του.

Ο Γκούς δεν άντεχε πλέον. "Εκρυψε το πρόσωπό του άναμεσα στα χέρια του κι' άρχισε νά τραυλίζει:

— Τί έκανα!... Τί έκανα!... Είμαι χαμένος, θα με καθίσουν στην ηλεκτρική καρέκλα!...

Σιγά - σιγά ή άγανία κι' ή άπελπισία του κόπασαν. Άρχισε νά τόν πιάνη ένας άγριος θυμός έναντίον του "Έντι.

— Τόν άντρείο!... ούρλιαξε. Τόν τυχοδιώκτη! Αυτός σφαίει γιά όλα...

Κύτταζε ύστερα τόν ρολόι του.

Η ώρα ήταν παρασμένη. Δεν υπήρχε κίνδυνος να τόν ένοχλήση κανείς στο δωμάτιό του. Σηκώθηκε άμέσως, άμπάρωσε καλά την πόρτα κι' έπειτα έπλυνε με άφθονο νερό το πρόσωπό του, πώνω στο όπο: είναν ξεροθή τα αίματα του θυματος του.

Το πλύσιμο του έκανε καλά. Φρεσκάρισε κάπως, έπαψε νά τρέμη. Πήρε μιά καρέκλα, καθίσε με την πλάτη γυρισμένη πρσς τόν "Έντι, γιά να μη τόν βλέπη και άρχισε νά σκέφτεται...

Στο δωμάτιό του δεν έμπαίνε άπολύτως κανείς. Θα ήταν λοιπόν πολύ άνοητος ν' άφήση νά τόν πιάσουν. Όπως μετέφερε την Κάρολ στο νοσοκομείο μπορούσε νά μεταφέρει και τόν "Έντι σ' ένα ένοχικό μένος, νά τόν πετάξη και να φύγη.

Ποιος θα υπακούεταν πρσς τόν σκότωσε αυτός; Κανείς άσφαλώς. Θ' άπέδιδαν τόν θάνατο νεαρού δόν Ζουάν σε καμιά έλατοδουλειά κι' έτσι όλα θα τελείωναν καλά.

Όσο γιά τόν πάτωμα του δωματίου του που είχε πλημμυρίσει στο αίμα θα τόν καθάριζε με την ήσυχία του, τίς ώρες που δεν είχε έργασια.

Οι σκέψεις αυτές τόν άνακούφισαν.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

Οι ηρωίδες της Εφταλίας

Τα διαζύγια

— "Αχ, 'Εφταλία μου, έλεγε η καρσι- νή τση, γιατί, καλέ, τώρα τελευταία για φύλλου πήδημα τ' αντρώγουνα ζητάνε δι- αζύγιο;

— Γιατί χάλασε πιά ο κόσμος! Σή- μερα η 'Αθήνα είναι σεπαρέ χωρίς κουρ- τίνα, η κάθε λαλοκουρλέντα απ' το παρ- θεναγωγείο πάει στο γραφείο, απ' το γραφείο, στο χοροδιδασκαλείο, ύστερα στην ταβέρνα κι' αρχίζουν με το κέρας και ξανακέρνα, τα έρω- τικά καλέσματα, και... βγαίνουνε στο 'Ελε- νας τ' αποτελέσματα!

— Εκείνη τη στιγμή α- ριθάρισε μία κουντουρι- σμένη μικροπαντρε- μένη γειτονπούλα τση.

— 'Ηβοι, καλέ, δεν ήβαλες πάλι κουμπια- ζόν; τη ρώτησε η 'Ε- φταλία στο κοινονα- μέντο.

— "Οχι, 'Εφταλία μου, γιατί, έρεεις, είνε μπελός! Κι' έπειτα οι άντρωι βλέπουνε δυο κορδέλ- λες πάνω στο' ώμο μου και θαρρύν- νε πως φορώ σουτιέν.

— Καί θα λένε: 'Ηβοι! "Αλλη γε- λάδα έτούτη!"

— Φέμματα;

— Άκου, κερά Φταλία μου, το' εί- πε έμπιστευτικά, να το κλειδί τση πόρτας μου και δώσε το στο φίλο μου το Μιμή.

— 'Ηρθε χωρίς να τον περιμέ- νω. "Αν λοιπόν έρθη κι' ο φίλος μου ο Στάθης, του λες πως βήκη έξω, και δεν θα γυρίσω παρά άργα το βρά-δυ. Μά αν είνε ο Παντελής θέλω να τον δω, γιατί θα μου φέρη κανένα δω-ράκι. Λοιπόν αν έρθη ο Παντελής, ο-σο είνε εδώ ο Μιμή, του λες να πάη καμμία βόλτα εδώ γύρω και να ξα-νάρθη σε μισή ώριστα, γιατί βήκη, μά τον περιμένω και θα γυρίσω. Σ' αυτό το διάστημα εσύ με είδοποιείς.

— Όταν φύγη ο Μιμής άφινεις το Στάθη ν' ανέβη. "Αν όμως ο Στάθης δεν έρ-θη μπορείς ν' αφήσης το Φώτη. Κατά-λαδες;

— Καλέ, μά για τόσο μπουνταλού με πήρες; Κατάλαδα. Τώρα όμως, το καλό που σου θέλω, τράβα μην ξεπρο-βάλλη ο άντρας σου.

— Πραγματικά, σε' λίγα λεπτά, κατ'ά τη φωνή ήρθε σαν άγριεμένο θηρίο ο συζυγός της κι' άρούτι μπαρούτι ρώτη-σε την 'Εφταλία:

— 'Ηφυγε πάλι αυτή; Μά δεν είνε ζωή. Θα τη χωρίσω!...

— Άκου, αγόρι μου, τούπε η 'Ε-φταλία, γλυκομαλώνοντάς τον. Κρίμα είνε!...

— 'Ηδλεπα τώρα τα χεράκια τση κι' ούτε ένα μπιζούιό δεν της έχεις άγο-ράσει. "Άσε την, λοιπόν. "Όπου γυ-ρίζε μύσχο μυρίζε". Κι' έπειτα μέσα σ' αυτό το μεγάλο τσουλοστασιο έχει κι' αυτή τον κύκλο το' εργασίας της!...

— Σώπα, κερά Φταλία μου, μη με πειράζεις πάνω στο φιλότιμο!

— Την αλήθεια του Θεού σου λέω.

— Άλήθεια - εαλήθεια θα γίνη μεγά-λος σαματάς. Θα την κουρέψω, θα της κάνω το κεφάλι σαν σύγιο!...

— 'Η τιμή δεν έχει, λέει η παροιμία, και χα-ρά στον που την έχει!...

— Μά τώρα εσύ νάχης τέτοιες σκου-ρισμένες ιδέες; Ντροπή σου! Τα ί-δια γίνονται και στους Παρίσιους και στα Λονδίνα, τα Σικάγα και τις 'Α-μέρικες.

— Κι' η καυμένη η 'Εφταλία υπεζέρισε, ώστε να τον καυμάρη, πούτανε άγρια θάλασσα. Κι' ευχαριστημένη ήλεγε σε λίγο στην καρσινή τση:

— Αχ, ήπρεπε ναμουνε εγώ το γκουβέρνο, για η Μετρόπολι και τότε δεν θ' άκουγες ποτέ άσυμφωνία χαρ-ακτήρος και διαζύγια.

— ΣΩΚΡ. ΡΩΝΑΣ

Κι' η καυμένη η 'Εφταλία υπεζέρισε, ώστε να τον καυμάρη, πούτανε άγρια θάλασσα. Κι' ευχαριστημένη ήλεγε σε λίγο στην καρσινή τση:

— Αχ, ήπρεπε ναμουνε εγώ το γκουβέρνο, για η Μετρόπολι και τότε δεν θ' άκουγες ποτέ άσυμφωνία χαρ-ακτήρος και διαζύγια.

Ια βάσανα του Καραμπέτ

ΤΟ ΘΕΑΜΑ

Σουρπουίτσα μου θεάτιρο ήβλε, θεάτιρο έπή- με. 'Ιπιθώρησις πολύ μου ήρесе, πιρόα - μι-ρόα χίτες, μπέ. Κοποπούλη ππαίνω, σαλαμάρα βιλέπω. Κατερίνα ππαίνω, σαλαμάρα βιλέπω. Βα-σιλικός - μασιλικός χίτες, γούστο ντέν ικάνω, ύναίκες ισκηνη βγαίνουνε, ντυμένους ένονται.

— Άμμμα ίπιθώρησις άραίο πιράμα είναι. 'Υ-ναίκες γδυμένους βγαίνουνε, χορεύουνε, ώραία πι-ράματα χάσι έκάνεις. Μπαλλαρίνες - μαλλαρίνες, πολύ μου ήρσουν. Όλα τους ώραία - ώραία κου-νημένους έκανουνε, γάμπες - μάμπες ψηλά σηκα-μενος, βάι - βάι, καρντία μου χοπλά - χόπλα κά-νουνε!...

— Άμμμα παράστασι κυττάζαμε, κάτι ισκέφτη-κα. Εισετήρια φίλος μου Περικλάκης μου έδωσε, φίλος μου Περικλάκης στο θεάτιρο 'Αρμένη 'Αγ-κόπ έκανε. Κόλπα του από μένα ίπαίρνει, κο-δέντες φελιάν φιστίκ, έγω άρμένικα διδαγμένους τον έκάνω, έκείνος στο σκηνη άνεδοσμένους ένεττει, άρμένικα μιλάει, χεροκροτήματα ίπαίρνει.

— Σουρπουίτσα, λέω, παρντόν ειλέ, έγω μία ιστιγιμή φίλο μου Περικλάκης ππαίνω να ιδώ.

— Στα παρασκηνία;

— Παρασκηνία - μαρασκηνία ντέν ήκσέρω άμμμα Περικλάκης ήκσέρω, 'Αγκόπ κάνει, π-παίνω να ιδώ.

— Σουρπουίτσα μου θυμωμένους ένεττει.

— Τόν κουτό κανείς;

— Γιατί, κούζουμ;

— Βρέ δεν τ' άφινεις αυτά; Θέλεις ν' άνέ-δης στα παρασκηνία να δης τις χορεύτριες από κοντά.

— Βάι κεπόγλου κεπέκ, αυτό το Σουρπουίτσα μου, διάβολος ένεττει. Όλα καταλαβαίνει άμμμα Καραμπέτ κοροϊδο κάνει:

— Σούς, μπέ, λέω. Μυαλός σου, κούζουμ, όλα πονηρός ένεττει. Μία στιγμή, Σουρπουίτσα μου, κι' έφτασα.

— Παρασκηνία ππαίνω, φίλος μου Περικλάκης ζη-τάω. 'Ισκάλες μου δείχνου άμμμα ισκάλες ντέν βιλέπω. Βάι - βάι - βάι τί ιδλέπω! Όλο ύναί-κες, κορίτσια, παχουλά, στρουμπουλά, μυαλός μου φεύγει, σάλια μου τρέχουν, μάτια μου γουρ-λωμένους ένονται. Περικλάκης έχασμένους έκάνω, κορίτσος κυττάζω, πανεύρι έχω, από πίσω τις παίρνω. Καμαρίνια τους ππαίνου. Καμαρίνια ήκσέρεις, κούζουμ; Μικρά - μικρά δωμάτια ένο-νται, μέσα ήδοποιές μπαίνου, όλα τα ιδγάζου, φουστάνια - μουστάνια αλλάζουν. Κόσμος πολύς ένεττει, φασαρία - μασαρία, ένας ρωτημένο με κάνει:

— Τί θέλετε, κύριε;

— Περικλάκης ήθέλω.

— Τόν 'Αγκόπ;

— Νάι, μπέ. 'Αγκόπ στο θεάτρο λέτε άμα το όνομά του Περικλάκης ένεττει.

— Αντιρωπο φεύγει άμμμα έγω καμαρίνι ίσια τираδάω, μάτι μου κλειδαρότρυπας καρφωμένους έκάνω. Βάι - βάι - βάι τί διλέπω! Τι βιλέπω, κού-ζουμ! Θησαυρός, γιάδρουμ! 'Αμάν - αμάν, τί είναι τούτα, ώραία πιράματα, ώραία πιράματα!

— Άμα κάποιος με τираδέι:

— Έεεε! Μπανιστήρι κανείς, βρέ; Ποιός ει-σαι; ρωτημένο με κάνου.

— Άσε με, κούζουμ, λέω, εισιτήριο ίπλήρωσα, θεάτιρο βιλέπω!

— Έκείνος τираδού άμα έγω ντέν ξεκολλάω. Και άλλος έρχεται, τираδάνε, τираδάνε, άμμμα έγω ίπόρτα κολλημένους είνω, χίτες, μάτι μου ντέν ξε-κολλάει, γαντζωμένους ένομαι. Και βάι - βάι - βάι αρχίζει ικαύλο να ίπέφτη. Κι' έγω ικαύλο τираώ, φωνή βάζω:

— Βαρατέ, άμα μη τираδέτε!...

— Έκείνοι κεπόγλου κιοπεκέρ, τираδάνε - тира-δάνε, από το κλειδαρότρυπα με ξεκολλάνε. "Άλ-λο ικαύλο μου δίνου, πανιστηριχτή με λένε, γο-ροβιές δίνου, κολατσιές δίνου, έξω από το θεάτιρο με πετάνε. Σουρπουίτσα μου γυρίζω.

— Είδες τόν Περικλή; ρωτημένο με κάνει.

— Είδα! Είδα.

— Γιατί είσαι έτσι; Γρατσουνισμένος φαί-νεσαι.

— 'Ισκάλες έπεσα, Σουρπουίτσα μου!...

— Φέμματα λές, τζαναμπέτη!

— Νά σε θάψω, Σουρπουίτσα μου, αληθινός ένομαι.

— Μούτρα μου μαύρορ είναι από το ικαύλο άμα πολύ νύχριστημένος είναι. Όραία πιράματα ει-δα. Χαλάλι, κούζουμ!...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

Οι ιδιοτροπίες του Πελοπίδα

Ο ευγενής

Κόφτες πιά! Κόφτες να μη στίς κό-ψω, κόφτες αυτές τις ψευτοευγένειες που μου δίνου στα νεύρα, κατάργησέ τις για να μη σε κατάργησω και μία σαν άγθρωπος. Μ' έχεις πρήξει πιά. Κι' έ-μένα και τους άλλους εδώ μέσα, που να πρηστής και να γίνης τούμπανο.

— Πώς; Να γίνης άγενής; "Οχι, πουλά-κι μου, δεν σου ζήτησε κανείς να γίνης άγενής. Έγω δεν είμαι φανατικός έχθρος

της άγενειας καθώς όφείλεις να γνωρί-ζης. Άλλα μεταξύ της άγενειας και της υπερευγενειας υπάρχει ο μέσος δρόμος. 'Η δική σου ευγένεια όμως υπερ-βαίνει τα όρια και φθάνει στο βαθμό της ενοχλήσεως του ένκευρισμού και της άγανακτήσεως.

— Όρίστε, παρα-δείγματος χάριν. Αυτή τη δόσι, έρχεσαι να μου ζητήσεις την έφημερίδα μου. Δεν σου λέω να την αρπάξεις χωρίς να ζη-τήσεις την άδεια. Έκείνο που πρέπει να πης, είνε το έξης:

— Κύριε Πελοπίδα, μπορώ νάχω για λίγο την έφημερίδα σας;

— Κι' έγω ή θα σου πώ «πάρ' τη» ή θα σου πώ «δεν στη δίνω και τράβα ν' ά-γοράσης». Μάλλον όμως θα σου τη δώ-σω, για να μην έχω έξηγήσεις και πα-ρεξηγήσεις. Άλλά του λόγου σου δεν παρακαλείς άπλως να σου δώσω την έφημερίδα. Έσύ προβαίνεις σε έπίση-μο διπλωματικό διάδημα, με πρόλογο και έπίλογο. Έσύ έρχεσαι και μου λες:

— Άγαπητέ μου, κύριε Πελοπίδα, θα μου κάνετε την ευχарιστήσι να μου έ-πιτρέψετε να σας παρακαλέσω να μου δανείσετε για πέντε ή δέκα λεπτά της ώρας την έφημερίδα σας, εάν βεβαίως την έχετε διαθέσιμη και δεν σας ενοχλή ή παρακλήσις μου;

— Κι' έγω σου λέω «πάρ' τη». Κι' έσύ συνεχίζεις:

— Ένωθείται εάν την έχετε διαβάσει. Δεν θέλω να σας την στερήσω, εάν... και τα λοιπά.

— Και ούτω καθεξής. Τι τις θέλεις, παι-δάκι μου, αυτές τις κινέζικες ευγένειες, αυτές τις μακάρωνοιειδείς φράσεις για τόσο άπληα ζητήματα; Τι θές να παρα-στήσης; Τόν κομητή; Τι είπες; Θέλεις να είσαι ευγενής; Τόν κακό σου τόν καιρό! Αυτές δεν είνε ευγένειες. Είνε σάχλες, άηδίες και γελοιώτητες. Με ένα «παρακαλώ» οι προυποθέσεις της ευγ-ενειας έκπληρώνονται και με το παραπά-νω. Τα άλλα φέρουν στομαχικές άνακα-τωσούρες. Κι' επί πλέον αυτή η υπερ-βολική ευγένεια, καταντά στο τέλος ά-γένεια. Γιατί, για ένα άπλο ζήτημα ο-πως είνε η χορήγηση μιας έφημερίδας ή η γνωστοποίησης της ώρας, υποχρεώ-νεις τόν άλλο να στέκεται ένα τέταρτο της ώρας και ν' άκούη τις σάχλες σου, ως που να πληροφορηθί τί διάλοο θέ-λεις. Και ο χρόνος είνε χρήμα. Είνε χρήμα, κύριε σαχλακία!

— Και δεν είνε μόνο αυτό. Είνε κατόπιν και οι ρεβερέντσες και οι ύποκλισεις και τα μακροσκελή ευχαριστήρια «Σας ευ-χαριστώ θερμότατα, με υποχρεώσατε, μου προσφέρατε μία έξαιρετική έκδού-λευσι» και άλλες σάχλες.

— Λοιπόν, κόφτες! Μίλα σαν άνθρωπος, βάλε ένα «παρακαλώ» στην άσχη κι' έ-να «ευχαριστώ» στο τέλος και έοφλάς με την ευγένεια. Γιατί, άλλωστε, θα λάβω τόν ευγενή κόπο να σηκώσω την ευγενεστάτη μαγγούρα μου και να σου άνοιξω την ευγενεστάτη κεφαλα σου, κύριε σαχλαμάρα!

— ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Πώς διχειμάζουν μέσα στις φωλιές τους

Ε να από τα πιο περίεργα φυσικά φαι- νομενα είναι η χειμερία νάρκη, ο χει- μερινός λήθαργος πολλών ζώων. Το αξιο- σημειώται είναι ότι σ' αυτή τη νάρκη δεν βυθίζονται μόνον εκείνα τα ζώα που ζουν στις παγωμένες περιοχές, κοντά στον πό- λο, αλλά και πολλά άλλα που ζουν στα δικά μας εύκρατα κλίματα. Ο ύπνος των αυτών διαρκεί όχι λιγώτερο από έξη μήνες κι' έχει όλα τα εξωτερικά γνωρίσματα του θανάτου.

Τα ζώα που λύνουν με τόν ύπνο το πρό- βλημα της διαβίωσης κατά το χειμώνα δεν είναι λίγα. Μεταξύ των πιο γνωστών συγκαταλέγονται ο άρκτός, ο σκαντζό- χοιρος, η νυχτερίδα, η φαία άρ- κτος, ο σκίουρος, ο άσδος, ο τυφλοπόντικας κτλ. Πολλά έρ- πετά και άμφίβια, όπως η σαύ- ρα, ή έχιδνα κι' ο βάτραχος βυθίζονται έπίσης σε ύπνο κα- τά το μεγαλύτερο μέρος του χειμώνα.

Η χειμερία νάρκη τών ζώων ποικίλλει στα διάφορα είδη. Μερικά απ' αυτά κοιμούνται άδιάκοπα καθ' όλη τη διάρκεια του χειμώνα. Άλλα μεταφέρουν στη φωλιά τους ένα απόθεμα τροφής και ξυπνούν από καιρό σε καιρό για να φάνε.

Άλλα, τέλος, κοιμούνται έπί έβδομάδες, διακόπτουν για λίγο τόν ύπνο τους, για να τρέξουν από τη φω- λιά τους και να φάνε κάτι και κατόπιν ξαναγυρίζουν σ' αυτή για να βυθιστούν και πάλι στο λήθαργό τους.

Κατά τη διάρκεια του λήθαργου, οι διάφορες φυσιολογικές λειτουργίες αυ- των τών ζώων περιορίζονται στο έλα- χιστο. 'Η άναπνοή - η ο ρυθμός της κυκλοφορίας επιβραδύνονται στο 1/90 του κανονικού και η θερμοκρασία τους κατέρχεται τόσο πολύ, ώστε τα μέλη τους γίνονται κατάψυχρα και αλύ- γιστα. Πέφτουν, δηλαδή, σ' ένα είδος νεκροφανείας. Αν, κατά τη διάρκεια του ληθαργικού ύπνου, άνασκησώμε- τα βλέφαρα του ζώου, θα ίδουμε ότι τα μάτια του είναι διευγη όπως ενός έξυπνου ζώου. Όταν τ' άφήσωμε, ο- μως, τα βλέφαρα πέφτουν άμέσως. "Αν, έξ άλλου, πάρωμε το ζώο ενώ κοιμάται από αυτές τις τροφές. Παρα- πλέυρωσι: Έτσι κοιμούνται κα- τά τη διάρκεια της χειμερινής νάρ- κης οι νυχτερίδες. 'Η θερμοκρασία του σώματός τους κατεβαίνει από τους 40 στους 5 βαθμούς.

Όταν, κατά τη διάρκεια του χειμώ- νος, ο καιρός ζεσταίη ξαφνικά, όπως συμβαίνει μερικές ημέρες του Δεκεμ- βρίου ή του 'Ιανουαρίου, το ζώο ξυ- πνάει, κινείται, τρώει κάτι από τα απόθεμα που έχει στη φωλιά του και κατόπιν ξαναβυθίζεται στον ύπνο του. Ο άφυπνισθ ή όριστικά την άνοιξη και θ' άφήση τότε τη φωλιά του, για ν' άρχισή τις περιπλανήσεις του στην έσοχη.

Άλλά πώς κατορθώνει να διατηρήται τόσο καιρό χω- ρίς να τρώει;

Ο σκαντζόχοιρος βυθισμένος σε νάρκη στη φωλιά του.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

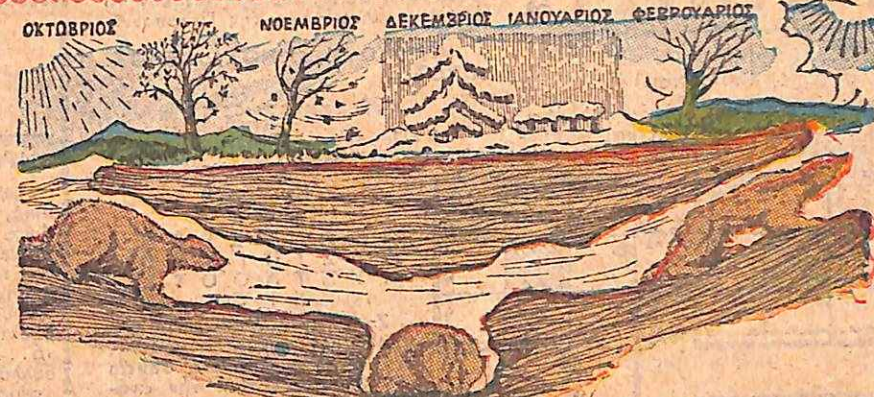
Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Κατά τόν Αύγουστο, ο άρκτός μαζεύει χόρτα και τ' άρίζει να ξεραθούν. Έπειτα, τ' άνα- πθηκεύει σε μία ειδική κρύπη και προτού άρχισή τόν ύπνο του, κλείνει όλες τις έξόδους της φωλιάς του με πέτρες και ξερά χόρτα. Τα ζώα αυτά κοιμούνται άμεσικά έπί έξη μήνες.

Ο άσδος είνε καθοδρεμένος και πα- χουλός όταν μπαίνει στη φωλιά του για ν' άρχισή το χειμερινό ύπνο του. Όταν ξαναβγαίη όμως την άνοιξη είνε αδύνατος.

ρίς να τρώη; Δεν πρόκειται για κανένα μυστήριο. Τρέφεται άπλουστα με το άφθονο λί- πος που αποταμίευσε μέσα στο σώμα του κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού και ιδίως του φθι- νοπώρου. Γι' αυτό, ενώ είναι παχύ, κατά την έναρσί της χει- μερίας νάρκης, βγαίνει την άνοι- ξη από τη φωλιά του ισχνό και αδύνατο, πράγμα που δείχνει ότι σ' όλο το διάστημα που μεσο- λάβησε τράφηκε από το λίπος του. Μία φαία άρκτος π. χ., χά- νει κατά τη διάρκεια της χειμε- ρίας νάρκης άνω τών 100 κιλών από το άρχικό βάρος της.

Μερικά ζώα κοιμούνται μόνα μέσα στη φωλιά τους σαν έρη- μιτες. Άλλα, όμως, όπως οι νυ- χτερίδες κι' οι σαλαμάνδρες, κοι- μούνται κατά σμήνη.

Ένα από τα πιο περίεργα με- ταξύ τών ζώων, που βυθίζονται σε νάρκη κατά το χειμώνα είναι ο τυφλοπόντικας. Προτού απο- τραχηθί στη φωλιά του, συγκεντρώνει μέσα σ' αυτήν διάφορα τρόφιμα, ιδίως σπό- ρους δημητριακών, πατάτες και γογγυλία βάρους άνω τών 40 κιλών. Ο άρκτός, έξ άλλου, φτιαίνει μία λαβυρινθώδη φωλιά και κλείνει όλες τις έξο- δους της, όταν καταλάβη ότι ήρ- θε ο καιρός για να βυθισθί στη χειμερία νάρκη του.

Κατά την περίοδο της νάρκης των τών φιδία μένου κουλου- ρισμένα στη φωλιά τους. Στην περίπτωση αυτή οι χωρικοί στις διάφορες χώρες και στην 'Ελλά-δα, τ' άσκοτώνουν εκ του άσφα- λους, χωρίς δυστυχώς, να κάνουν διάκρισι μεταξύ δηλητηριωδών, δεδομένου ότι τ' ά δεύτερα και ακίνδυνα είνε και τούς άγρους άπαλλάσσου από τους άρουραίους που απο- δεκατίζουν τα σιτηρά.

Σε χειμερία νάρκη πέφτουν κι' ένα εί-δος ψαριών: οι «κυπρινίδες». Επίσης οι βδέλλες, διάφορα σκουλήκια και πολυά-ριθμα έντομα.

Υπάρχει έξ άλλου, έκτός της χειμερίας και βερνι νάρκη. Το φαινόμενο αυτό πα- ρατηρείται στις θερμές ζώνες. Έκεί όταν η θερμοκρασία άνέβη πολύ, πέφτουν σε νάρκη οι κοχλίες και άλλα χερσαία ελα- στοδοράχια. Στη βερνι νάρκη πέφτουν τέλος μερικά είδη έρπετων κτλ. λόγω χα- λάρωσης τών λειτουργιών της καρδιάς και της άναπνοής.

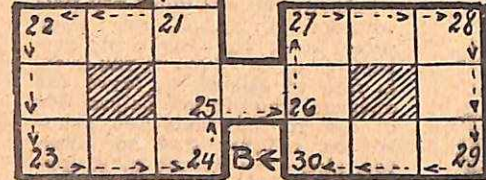
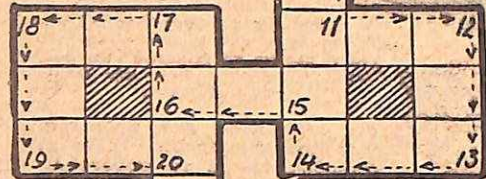
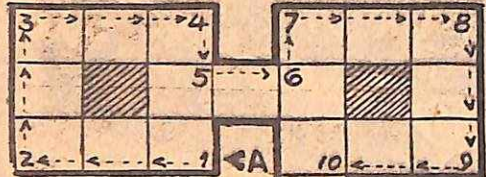
Κατά τη βερνι νάρκη, τα ζώα που πέ- φτουν σ' αυτή άφυπνίζονται έπίσης, όταν η θερμοκρασία κατέβη. Φροντίζουν τότε, όπως συμβαίνει και με τα ζώα της χειμε- ρίας νάρκης, για την τροφή τους και ξα- ναβυθίζονται στο βαθύ λήθαργό τους, μέ- χρις ότου παρέλθη η πολλή ζέστη.

<

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Συλλαβικό σταυρόλεξο
(νέου τύπου)

Στο σταυρόλεξο αυτό, που από τελευτά από δισύνταξες και τρισύνταξες λέξεις, οι λέξεις αυτές είναι:

συνεχόμενες, κατά τρόπον ώστε η τελευταία συλλαβή της μίας να είναι η πρώτη της επόμενης. Η τοποθέτηση των συλλαβών ακολουθεί τη σειρά που καθορίζουν οι αριθμοί και δείχνει η διάστιγμιον γραμμή.

Ίδου τώρα οι εξηγήσεις των λέξεων, ξεκινώντας από το σημείο «Α» για να φτάσουμε στο «Β»:

- 1-2) Πρόσκλησις.
- 2-3) Ζεσταίνει τα φτωχόπαιτα.
- 3-4) Άρωμα των εκκλησιών.
- 4-5) Μωρό στη γλώσσα των παιδιών.

- 5-6) Τέτοιοι γυρίζουν πάντα οι φαντάροι μας.
- 6-7) Το ήμισυ ενός ζευγαριού.
- 7-8) Μαίρα.
- 8-9) Κάτοικοι της Ν. Α. Ρωσίας.

- 9-10) Μέρος του κορμού μας.
- 10-11) Άλλοτε κινούσε πλοία.
- 11-12) Το μικρό της αγελάδας.
- 12-13) Ντουφεκία.
- 13-14) Άρχαία θεά.
- 14-15) Έκκλησιες.
- 15-16) Κατοικία.
- 16-17) Όργανο αίσθησης.
- 17-18) Κοσμήματα.
- 18-19) Καθιστό κάτι γνωστό, κάνοντάς του ρεκλάμα.

- 19-20) Ενεργητικός.
- 20-21) Δύσκολα κάνει σήμερα κανείς καινούργιο.
- 21-22) Μουσικός όρος: έλασσον.
- 22-23) Κάθε αυτόκινητο πρέπει να ένη μιά.
- 23-24) Ένας σιδηρόδρομος έχει πολλά, εδώ μονάχα ένα.

- 24-25) Γυναικείο όνομα.
- 25-26) Η φλόγα του σβύνει εύκολα (καθ.).
- 26-27) Ζούν και κινούνται.
- 27-28) Ψυχική ανησυχία.
- 28-29) Εργαστήριο όπου γίνονται αναλύσεις και διάφορες άλλες μελέτες.
- 29-30) Ατομικός, προσωπική αξία.

Με νέο κεφάλι

Αν στις παρακάτω λέξεις προσθέσετε ένα νέο γράμμα ως κεφαλή, θα σχηματίσετε τότε πέντε νέες λέξεις τα άσχημα των οποίων διαβάζω

ΜΕΝΑ στη σειρά θα σας οωσουν το όνομα μίας πόλεως της Πελοποννήσου: **ΥΛΗ, ΟΥΣ, ΟΝΟΣ, ΒΕΛΟΣ, ΟΡΟΣ.**

Μεταμορφώσεις

Η «Πάρος» με 4 μεταμορφώσεις να γίνει «Νήσος».

Επιγραφή

ΠΙ ΟΝ ΕΑ ΡΕΝ
Λ Σ Σ Ι Ο Ι Κ Μ Ο Σ
Ο Υ Ε Τ Λ Ο Ο Υ Σ
Σ Ι Γ

Ζητείται η ανάγνωση της παραξενής αυτής επιγραφής. Ο, αρχίσετε από ένα σημείο και θα συνεχίσετε την ανάγνωση ακολουθώντας έναν ώριμο δρόμο.

Δημιόδες αίνιγμα

Βασιλιάς δεν είμαι
κορώνα φορά.
Ρολόι δεν έχω,
τις ώρες μετρώ.

Λεξιγράφος

Κάποια θεά στολίστηκε
μ' ανθάκι που μυρίζει
κι εν' ακρωτήρι φάνηκε
που ο λυγρός το γνωρίζει.

Αίνιγμα

Άσπριδερό έχω θωριά,
μ' έτσι λίγο μένω,
γιατί μαυρίζω στη φωτιά.
Τί βάσανα υπομένω!
Σκόνη, με ψήνουνε ξανά,
και τότε πια... πεθαίνω.

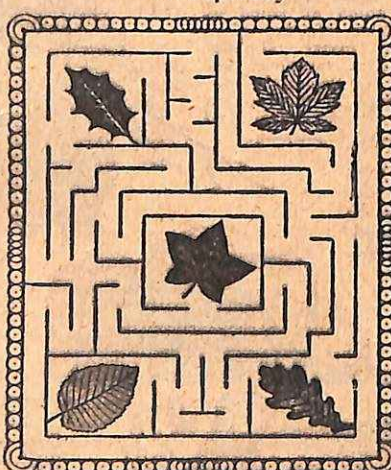
Στοιχειόγραφος

— Πά, πά, σκόνη και σκουπίδια!
— Έννοια σου, τα καθαρίζω.
Κι' αν μου κόψης το κεφάλι,
εύωδια παντού σκορπίζω.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

— Κώστα, Παύλε, Λάκη, έλατε.
— Ηρθε!...
— Ποιά;
— Μά σας είπα.

Λαβύρινθος

Ξεκινώντας από το φύλλο του κέντρου προσπαθήστε να περάσετε από τα τέσσερα άλλα και να τα εγγύσετε, χωρίς όμως ο δρόμος που ακολουθήσετε να διασταυρωθεί ποτέ με τον δρόμο που ακολουθείτε. Η λύση είναι η ακόλουθη.

Αίνιγμα

Άρσενικό δεν έχω.
Το θηλυκό είναι ήσος.
Περιφνη στο Αιγαίο.
Κι' αν πής για το ουδέτερο,
μπροστά σου τόχεις ίσως.
Ανθος κοινό μ' άρωμα.
Οι λύσεις στη σελ. 76

ΓΡΑΦΟΜΗΧΑΝΕΣ για 150 γλώσσες

Για χημικούς, μουσικούς και άναπηρεύς

Αν θέλετε μία γραφομηχανή που να γράφει ρωσικά, κορεατικά, σανσκριτικά, ινδικά, εβραϊκά, αραβικά, ή οποιαδήποτε άλλη ασυνήθιστη γλώσσα, ν' αποταθήτε στο Μάρτιν Τάυτελ, στη Νέα Υόρκη.

Στο εργαστήριο του Τάυτελ υπάρχουν ψηφία γραφομηχανής για 150 γλώσσες και διαλέκτους. Αποτέλουν ένα σόκ συνολικό βάρους 2½ τόννων. Κι' ο ιδιοκτήτης τους ξέρει τον τρόπο να μεταβάλλει αυτά τα... σιδηρικά σε ώραία και άφθονα αμερικανικά δολάρια! Πράγματι, κερδίζει με την πρωτότυπη εργασία του 250 χιλιάδες δολάρια το χρόνο.

Ος ιδιοκτήτης και αρχιμηχανικός της «Εταιρείας Ξενογλωσσών Γραφομηχανών Τάυτελ», έχει δημιουργήσει μία επιχείρηση δίχως ανταγωνιστές και με πελατεία σ' όλοκληρο τον κόσμο.

Τα αμερικανικά εργοστάσια κατασκευάζουν γραφομηχανές για όλες τις κοινές γλώσσες. Ο Τάυτελ είναι όμως ο μόνος ειδικός στη μετατροπή των συνηθισμένων γραφομηχανών, καινούργιων ή μεταχειρισμένων, έτσι ώστε να γράφουν τις πιο άπαιθνες γλώσσες. Έχει πελάτες του καθηγητές, γλωσσολόγους, αντιπροσώπους του Ο.Η.Ε., ξένες αμνημονεύσιμες εταιρείες, κινηματογραφικά στούντιο του Χόλλυγουντ... Τελευταίως, πήρε μία παραγγελία απ' το Βατικανό.

Έχει εφεύρει ο ίδιος τις μεθόδους που μεταχειρίζεται για την εφαρμογή των εξωτικών αλφαβητών στις κοινές γραφομηχανές. Όταν πρόκειται για αραβικά, ινδικά, εβραϊκά, κλπ., έχει ν' αντιμετωπίσει και μία άλλη τεχνική δυσκολία: Οι γλώσσες αυτές γράφονται ανάποδα, δηλαδή απ' τα δεξιά προς τα αριστερά. Χρειάζεται λοιπόν μία ώριμη μετατροπή της γραφομηχανής, ώστε ο κύλις της να κινείται στην αντίθετη κατεύθυνση.

Ο Τάυτελ αναλαμβάνει οποιαδήποτε παραγγελία, γιατί είναι βέβαιος πως θα μπορέσει να την εκτελέσει. Πιο έτιον, του ανέθεσαν να μετατρέψει επείγοντως μία γραφομηχανή σε περσική. Στη γλώσσα αυτή, όλα τα γράμματα πρέπει να ενώνονται μεταξύ τους, κι' η προφορά του καθενός εξαρτάται απ' τη θέση του. Για την περίπτωση αυτή, ο Τάυτελ πήρε ένα Πέρση συνεργάτη. Μελέτησαν μαζί διάφορα περσικά κείμενα, για να εξακριβώσουν ποιά είναι τα περισσότερα χρησιμοποιούμενα γράμματα, που έπρεπε συνεπώς να έχουν τις κατάλληλες θέσεις στα πληκτρα. «Υστερα, μη διαθέτοντας αρκετό καιρό για την κατασκευή περσικών ψηφίων, χρησιμοποίησε ψηφία άλλων γλωσσών, που τα μετέτρεπε λίγο για να γίνουν σαν τα περσικά. Σε 10 μέρες είχε τελειώσει.

Ο Τάυτελ εφοδιάζει επίσης τις γραφομηχανές με σύμβολα για χημικούς, ηλεκτρομηχανικούς και μετεωρολόγους, ώστε να μπορούν να δακτυλογραφήσουν κείμενα σχετικά με τη δουλειά τους. Για έναν αστρονόμο έφτιασε κάποτε μία γραφομηχανή που αποτύπωνε κομήτες, άστρα και πλανήτες. Κάποιος περίφημος συγγραφέας αστυνομικών μυθιστορημάτων ήθελε στη γραφομηχανή του ένα πληκτρο με μία νεκροκεφαλή και δυό κόκκαλα σταυρωτά. Και πολλοί συνθέτες προμηθεύθηκαν απ' τον Τάυτελ γραφομηχανές που γράφουν μουσικές νότες.

Στον τελευταίο πόλεμο, ο Τάυτελ κατασκεύασε πολυάριθμες γραφομηχανές ενός νέου τύπου, που μπορούσαν να γράφουν 16 διάφορες γλώσσες και που ριχτηκαν με αλεξίπτωτα στις κατεχόμενες χώρες, για τους μυστικούς πράκτορες.

Ο ίδιος εξυμνήθηκε κι' ένα ειδικό του μπρίτζ, το γνωστό «Αλμπερτ Μάρκεντ», εφοδιάζοντάς τον με μία γραφομηχανή που αποτυπώνει κούπες, καρύ, κλπ.

Τελευταίως, ο Τάυτελ άσχολήθηκε ειδικά με τους αναπηρεύς κι' επένευσσε μία γραφομηχανή, με την οποία μπορεί να γράφει κανείς μόνο με το ένα χέρι, με ταχύτητα 54 λέξεων στο λεπτό (αρκετά ικανοποιητική ακόμη και για συνηθισμένους δακτυλογράφους με δυό χέρια). Άλλες εφευρέσεις του προορίζονται για ανθρώπους με παράλυτα σχεδόν χέρια.

Χάρη στον Τάυτελ δηλαδή η γραφομηχανή έγινε ένα «εργαλείο γραφής» για όλο τον κόσμο. «Όσοσο παρ' όλες τις τόσες ασυνήθιστες παραγγελίες που έχει εκτελέσει ως σήμερα, δοκιμάζει κάπου-κάπου εκπληγείς. Έτσι, προ αλίγου καιρού, μία νέα γυναίκα του ζήτησε να προσθέσει στη γραφομηχανή της δυό σύμβολα... του αρσενικού και του θηλυκού φύλου! Στην αρχή, ο Τάυτελ νόμιζε ότι άστειευόταν. Εκείνη όμως του εξήγησε ότι ήταν ειδική βοτανολόγος του Μουσείου Φυσικής Ιστορίας κι' ότι τα σύμβολα που ζητούσε χρησίμευαν για το βιολογικό λεξιλόγιο.

Το γαλάζιο καναρίνι

Το παρχμυθάκι σας

Μία φορά κι' έναν καιρό σε μία μακρινή πολιτεία ζούσε ένας βασιλιάς που είχε δυό παιδιά. Την ξακουσμένη για την ωμορφιά της Άνθη και το ωμορφο παλληκάρι τον Αύγερινό.

Ο βασιλιάς, που ήταν γέρος πια πάντρεψε γρήγορα τον Αύγερινο που θα γινόταν διάδοχος του θρόνου.

Για την ωμορφή Άνθη, που το είχε κρυφό καύμο, να την καλοπαντρεύσει, ζήτησε να βρή έναν άντρα αντίξιο της.

Τότε παρουσιάστηκε στο παλάτι πολλά βασιλοπούλα και πριγκηπόπουλα. Ο βασιλιάς όμως τους είπε: «Εκείνος που θα μου φέρη ένα γαλάζιο καναρίνι κείνος θα γίνει και γαμπρός μου». Τα βασιλοπούλα απέλτιστηκαν και γύρισαν στον τόπο τους. Πού θα βρισκαν το γαλάζιο καναρίνι;

Μέσα στην πολιτεία αυτή ζούσε κάποιος πούχε πλούτη άμέτρητα. Νόμιζε, λοιπόν, πως με το χρήμα του θα κατόρθωνε να βρή ένα γαλάζιο καναρίνι.

Τρέχει τότε σ' έναν έμπορο πουλιών και του λέει:

— Δώσε μου ένα γαλάζιο καναρίνι και σου πληρώνω δσα λεφτά θέλεις!

— Αφέντη μου, που να βρω τέτοιο πράγμα; το αποκρίθηκε εκείνος.

— Φρόντισε να μου βρης, του είπε ο πλούσιος άπειληκτά.

Όταν έφυγε ο πλούσιος πάει ο έμπορος στη γυναίκα του και της λέει:

— Γυναίκα, ναθόκαμε! Κάποιος πανίχυρος πελάτης μου ζητάει να του βρω ένα γαλάζιο καναρίνι!

— Και γι' αυτό κάθεται και στενοχωρείται; του αποκρίθηκε εκείνη. Χρωμάτισε ένα άσπρο και δός του το.

— Έτσι έγινε. Και την άλλη μέρα ο πλούσιος με το γαλάζιο καναρίνι στο χέρι πήγε ίσια στο παλάτι.

Ο βασιλιάς φώναξε την κόρη του.

— Άνθούλα, της είπε, ο πλούσιος αυτός έμπορος, έφερε ένα γαλάζιο καναρίνι. Κύταξέ το κι' έσύ κόρη μου.

Η Άνθη, πήρε στο χέρι της το καναρίνι. — Μπα! είπε, αυτό δεν είναι το φυσικό του χρώμα. Είναι βαμμένο!

Ο πλούσιος πήρε λυπημένος το καναρίνι κι' έφυγε.

Σε λίγες μέρες παρουσιάστηκε στο παλάτι ένας σπουδαίος καλλιτέχνης. Έφερε στο βασιλιά ένα πιάτο από πορσελάνη που στη μέση ήταν ζωγραφισμένο ένα χαριτωμένο γαλάζιο καναρίνι.

Ο βασιλιάς, σαν το είδε ευχαριστήθηκε πολύ. Φώναξε πάλι την κόρη του και της είπε:

— Άνθούλα, ο περίφημος αυτός καλλιτέχνης, σου έφερε αυτό το γαλάζιο καναρίνι. Σου άρεσει;

— Ποτέ μου δεν είδα, αποκρίθηκε η Άνθη, τέτοια ώραία πορσελάνη και τόσο ωραίο γαλάζιο καναρίνι! Μά εγώ το θέλω ζωτανό!

— Έτσι έφυγε κι' ο καλλιτέχνης λυπημένος και στενοχωρημένος.

Πέρασε καιρός και κανένας δεν έρχότα να φέρη το γαλάζιο καναρίνι.

Τότε ένας πολεμιστής, ωμορφο και άξιο παλληκάρι έτρεξε στο μεγάλο δάσος, όπου ζούσε χρόνια ένας νάνος.

— Δώσε μου άμείως, του είπε, ένα γαλάζιο καναρίνι. Γιατί άλλωστε θα βάλω φωτιά να κάψω το δάσος και σένα μαζί!

Ο νάνος, που φοβήθηκε τον πολεμιστή

Η άριθμητική της Ποθούλας

Το ποιηματάκι σας

Ένα φιλάκι του μπαμπά μου
κι' ένα που μουδωσε ή μαμά μου
κάνουν δυό!

Ένα πήρα απ' τον Κωστάκη,
το μικρό μου αδερφάκι.
Άλλο ένα του παππούλη
κι' άλλο ένα της γιαγιάς
κι' άλλο ένα της νονάς
μας κάνουν δσα έξη!

Έξη φιλάκια έδωσα,
έξη φιλάκια πήρα.
Έξη κι' έξη κάνουν...
δώδεκα φιλάκια!

Δώδεκα γλυκά φιλάκια,
κάθε χρόνο τέτοια μέρα, δοκιμάζω,
πιο γλυκά απ' όλα τ' άλλα,
γιατί σήμερα... γιορτάζω!

ΣΤ. ΜΠΟΛΕΤΣΗ

Οί πονηρίες του Ντιντή

Η ιστοριούλα σας

Ο Ντιντής είχε πολύ πονηρό παιδί. Το νου του τον έχει διαρκώς στις καραμέλλες.

Προχθές είδε στη βιτρίνα του ζαχαροπλαστέιου της γειτονιάς του μερικές χρωματιστές καραμέλλες πολύ - πολύ φιγουράτες. Έξυσε το κεφαλάκι του, συλλογίσθηκε λίγο κι' ύστερα έτρεξε κι' έπεσε στην άγκαλιά της μαμάς του.

— Μαμά μου, της φώναξε, πές μου μ' αγαπές πολύ;

— Ναι, παιδί μου. Και βέβαια σ' αγαπώ.

— Και πόσο αξίζω για σένα, μαμά;

— Αξίζεις... ένα δισεκατομμύριο, Ντιντή μου!

— Λοιπόν, μαμά, απ' όλο αυτό το δισεκατομμύριο δώσε μου, σε παρακαλώ, ένα χιλιάριο... να πάρω καραμέλλες και τα άλλα... μου τα χρωστάς!...

ΜΙΚΥ ΜΑΟΥΣ

Χιοϋμορ

Η δασκάλα, στο μάθημα της άριθμητικής:

— Άς υποθέσουμε πως έχεις πέντε πατάτες και θέλεις να τις μοιράσεις έξ ίσους σε τρεις ανθρώπους. Τί θα κάνης;

— Θα τις κάνω... πουρέ!

Η μαμά κάθεται μπροστά στο πιάνο και ρωτάει τη μικρή κόρη της:

— Τί κομμάτι θέλεις, Κική μου;

— Ένα κομμάτι... σοκολάτα, μαμά!

Ο Άρχιμήδης, λέει ο καθηγητής βγήςκε γυμνός απ' το λουτρό φωνάζοντας «Εύρηκα! Εύρηκα!». Ξέρετε τί ήταν αυτό που είχε βρή μέσα στο μπάνιο;

— Το σαπούνι, κύριε καθηγητά! Φωνάζει ένας μαθητής.

Ο βασιλιάς, λέει ο βασιλοπούλα, απάντησε

η Άνθη και θα παντρευτά ζέκινον που θα μου φέρη ένα γαλάζιο καναρίνι.

— Εγώ σου το έφερα, βασιλοπούλα μου!

Και της έδειξε το πουλί που του έδωσε ο νάνος.

Η βασιλοπούλα μαγευμένη απ' την άρενωπή ωμορφιά του νέου πολεμιστή φώναξε τον πατέρα της και του είπε:

— Αυτός ο γενναίος πολεμιστής μου έφερε το γαλάζιο καναρίνι και θα γίνει άντρας μου.

Ο βασιλιάς κύτταξε το πουλί κι' άπόρησε.

— Αυτό το καναρίνι δεν είναι αλάζιο, είπε στην κόρη του. Έχει χρώμα κίτρινο.

— Οχι, όχι, γαλάζιο είναι! φώναξε η Άνθη. Ο νάνος θα γίνει άντρας μου.

Ο βασιλιάς χαμογέλασε και δεν έφερε αντίρρηση. Κι' έτσι σε λίγες μέρες έγιναν οί γάμοι της ωμορφης βασιλοπούλας και του γενναίου πολεμιστή που έφερε το γαλάζιο καναρίνι... που δεν ήταν γαλάζιο!

Γαλάζιο το είδε η βασιλοπούλα, γιατί είχε αγαπήσει το νέο πολεμιστή κι' η αγαπή κάνει θαύματα, κάνει και το άσπρο μαύρο και το μαύρο άσπρο!

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χωρίς λόγια...

Τὰ μυστήρια τῆς χαραυγῆς ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Οἱ πρόγονοί μας πρὶν ἀπὸ
1.000.000 χρόνια

Ἀπ' τὴς πρὶν ἐνδιαφέρουσες ἐπι-
στημονικές ἐρευνες εἶνε αὐτὲς πού
ἀφοροῦν τὰ μυστήρια τῆς χαραυγῆς
τῆς ἀνθρωπότητας.

Σὲ ποῖο σημεῖο τοῦ πλανήτου μας
προτοεμφανίσθηκαν οἱ ἄνθρωποι;
Ποῦ δημιουργήθηκε ὁ πρῶτος πολι-
τισμός; Πρὶν ἀπὸ πόσες χιλιάδες
χρόνια κατοικήθηκαν οἱ διάφορες
χῶρες; Σ' αὐτὰ κ' ἄλλα ἀκόμη ἐ-
ρωτήματα προσπαθοῦν ν' ἀπαντή-
σουν οἱ παλαιοντολόγοι, ἀναζητών-
τας τὰ στοιχεῖα πού κρύβονται στὰ
σπλάχνα τῆς γῆς.

Τὰ πρὶν σημαντικὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ
στοιχεῖα βρέθηκαν στὴ Νότιο Ἀ-
φρική. Διαψεύδοντας ἐν μέρει τὴ
θεωρία γιὰ τὴν προέλευσι τοῦ ἁν-
θρώπου ἀπ' τὸν πίθηκο, ἀπέδειξαν
ὅτι ἐπὶ ἑκατομύρια χρόνια οἱ πρό-
γονοί μας δὲν ζούσαν πάνω στὰ δέν-
τρα, σὰν τὰ τετράχειρα, ἀλλὰ περ-
πατοῦσαν στὸ ἔδαφος.

Οἱ ἀνακαλύψεις αὐτὲς στὴ Νότιο
Ἀφρική ἀρχισαν πρὶν ἀπὸ μερικὰ
χρόνια. Ὁ δόκτωρ Ράιμοντ Ντάρτ,
καθηγητὴς τῆς ἀνατομίας στὸ Πα-
νεπιστήμιον τοῦ Γιοχάνεσμπουργκ,
παρακολουθοῦσε τότε τοὺς ἐργάτες
πού ἐσκαβαν σ' ἕνα παλιὸ λατο-
μεῖο. Ξαφνικά, οἱ σκαπάνες τοὺς ἐξ-
έσθαιαν ἕνα κρανίον ἀσυνήθιστου σχή-
ματος καὶ μερικὰ δόντια τοῦ.

Ποτὲ δὲν εἶχε ξαναῖδε τέτοιο κρα-
νίον ὁ δόκτωρ Ντάρτ... Φαινόταν
σὰν πιθήκον, τὰ δόντια τὸν ὅμως ἡ-
σαν ἀνθρώπινα. Ἀνέκει ἄραγε σὲ
κάποια φυλὴ πιθηκανθρώπου; Ὁ
Ντάρτ ἀμφέβαλε πολὺ γι' αὐτό,
γιατὶ τὸ κρανίον ἦταν ἐνὸς παιδιοῦ
6 ἐτῶν, ὅλα δὲ τὰ παιδικὰ κρανία
καὶ δόντια μοιάζουν μετὰ τῶν πιθήκων.

Σὲ λίγο καιρὸ ὅμως, ὁ συμπα-
τριώτης του παλαιοντολόγος Ρόμ-
περτ Μπρούμ ἔτυχε νὰ δῇ ἕνα κρα-
νίον ἐνηλίκου, τοῦ ἰοῦ εἶδους, μαζὶ
μὲ 4 δόντια, πού τάχε βρῇ ὅλα κά-
ποιο χωριετόπουλο. Ἐκαμε τότε ἀ-
νασκαφὲς στὸ ἴδιο μέρος κ' ἀνακά-
λυψε κ' ἄλλα ἀπολιθωμένα ὀστά,
πού ἔδειχναν ὅτι τὰ πρῶτα ὄντα ἐ-
κείνα πλάσματα ἦσαν μικροῦ ἀνα-
στήματος, ὅτι περπατοῦσαν στὰ δυὸ
πόδια κ' ὅτι εἶχαν χέρια ἀνθρώπι-
να, ἱκανὰ νὰ πιάνουν ὄπλα καὶ ἐρ-
γαλεῖα.

Ἐς ἄλλον, ὁ δόκτωρ Ντάρτ συγ-
κέντρωσε ἀποδείξεις ὅτι οἱ παμπά-
λαιοι αὐτοὶ πυγμαῖοι ἤφταν καὶ
χρησιμοποιοῦσαν τὴ φωτιά 500.000
χρόνια νωρίτερα ἀπ' ὅ, τι πίστευε

πάντα ἡ ἐπιστήμη

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, πού ζούσαν
στὴ γῇ πρὸ 1 ἑκατομμυρίου ἐτῶν,
δὲν εἶχαν, βέβαια, ἐξαιρετικὴ ἀντί-
ληψι, οὔτε ὡμορφιά, πάντως ὅμως
ἀνῆκαν στὸ ἀνθρώπινο γένος.

Τὸν ἴδιο περίπου καιρὸ, ὁ Ἀμε-
ρικανὸς ἀρχαιολόγος δόκτωρ Τζίν-
τινγκς, τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Ἀ-
λάσκας, ἔκαμε ἀνασκαφὲς σ' ἕνα
σημεῖο ὅπου, καθὼς τοῦ εἶπαν οἱ Ἑ-
σκιμῶοι, ζοῦσε «πρὶν ἀπὸ πολλὸν
καιρὸ» μιά φυλὴ νάνων. Καὶ βρῆκε
αἰχμὲς προϊστορικών βελῶν, ἡλικίας
20.000 ἐτῶν, μαζὶ μ' ἄλλα στοιχεῖα
πού ἀποδεικνύουν ὅτι οἱ Ἰνδιάνοι
τῆς Ἀμερικῆς κατάγονταν ἀρχικά
ἀπ' τὴν Ἀσία.

Ἐνας συνάδελφός του, ὁ δόκτωρ
ντὲ Τέρρα, ἐψάβε πρὸ ὀλίγου καιροῦ
ὅτι εἶχαν βρεθῇ σ' ἕνα μέρος τοῦ
Μεξικοῦ ὀστά μαμμούθ (τοῦ προγόν-
ου δηλαδὴ τοῦ ἐλέφαντος, πού ζοῦ-
σε ἐκεῖ πρὸ 10 - 15 χιλιάδων ἐ-
τῶν). Σκέφθηκε λοιπὸν ὅτι, ἐφόσον
ὑπῆρχε ἄλλοτε στὸ μέρος ἐκεῖνο τό-
σο ἄφθονο κυνήγι, ἔδταν φυσικὸ νὰ
ὑπάρχουν καὶ κυνηγοί, δηλαδὴ ἄν-
θρωποι.

Πραγματικά, ἀνακάλυψε ἕνα πῆ-
λινο χαμαιλέοντα, πού ἦταν πιθανόν
ὡστόσο τὴν περιοχὴ ἐκείνῃ ἀλλὰ ἱ-
χνὴ ἀνθρώπινης ζωῆς.

Ἡ ἔκτασις ἦταν ἄλλοτε μιά προϊ-
στορικὴ λίμνη, πού εἶχε μεταβληθῇ
ἀπὸ χιλιάδες χρόνια σὲ καλλιεργῆ-
μένους ἀγρούς. Ἀν ζούσαν τότε ἄν-
θρωποι ἐκεῖ, θὰ κατοικοῦσαν βέβαια
στὶς ὄχθες τῆς. Πού ὅμως ἀκριβῶς
βρίσκονταν αὐτὲς οἱ ὄχθες;... Μία
λεπτὴ σειρὰ ἀπὸ ἄστρα καὶ στρογ-
γυλὰ χαλκίκα ἐδείξε τὴ θέσι τοὺς
στὸ δόκτωρ ντὲ Τέρρα. Μὰ δὲν ἀρ-
κοῦσε αὐτὸ τὸ στοιχεῖο. Ἡ ἔκτασις
τῆς προϊστορικῆς λίμνης ἔφτανε τὰ
3.000.000 τετραγώνικα μέτρα. Πὼς
νὰ γίνουν ἀνασκαφὲς σ' ὁλόκληρο τὸ
γύρο τῆς;

Χρησιμοποιήθηκε τότε μιά ἡλεκ-
τρικὴ συσκευή, ἀπ' αὐτὲς πού χρη-
σιμεύουν γιὰ τὴν ἀναζήτησι κοιτα-
σμάτων ὀρυκτῶν. Ἐνα ἡλεκτρικὸ
ρεύμα, διοχετευόμενον στὸ ἔδαφος,
παρήγε ἕνα χαρακτηριστικὸ ἦχο στὰ
ἀκουστικά τῆς συσκευῆς. Μία μετα-
βολὴ αὐτοῦ τοῦ ἤχου σήμαινε ὅτι
κάποιο ἀντικείμενο ὑπῆρχε θαμνέ-
νο στὴ γῇ.

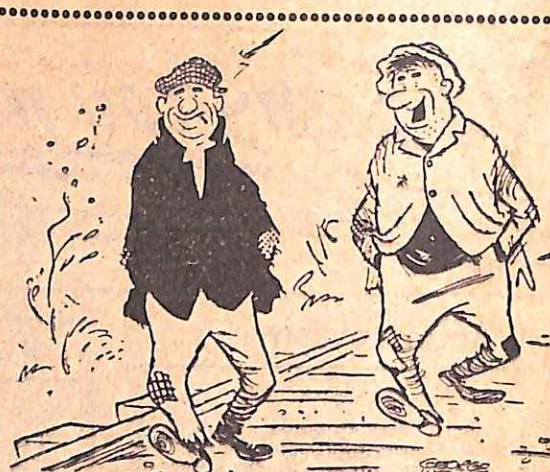
Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο, ἀφοῦ ἐψάβε
ἐπὶ ἡμέρες, ὁ ντὲ Τέρρα ἀνακάλυψε
ἐπιτέλους ἕνα προϊστορικὸ ἀνθρώπι-
νο κρανίον. Κ' ἔτσι ἀπεδείχθη γιὰ
πρῶτὴ φορά ὅτι ὑπῆρχαν ἄνθρωποι
στὸ μέρος αὐτὸ πρὸ Μεξικοῦ πρὶν ἀ-
πὸ 15.000 χρόνια.

Οἱ μέθοδοι πού χρησιμοποιοῦσαν
ὡς τώρα οἱ ἐπιστήμονες γιὰ τὸν κα-
θορισμὸ τῆς ἡλικίας ἀπολιθωμένων
ὀστέων, δὲν ἦσαν ἀπόλυτα θετικές.
Ὅταν π.χ. βρέθηκε στὸ Σουσσέξ
τῆς Ἀγγλίας ἕνα κρανίον, ἡ ἡλικία
τοῦ υπολογίσθηκε μετὰ τῆς συνήθι-
σας μεθόδους σὲ 50.000 χρόνια, ἐνῶ
γιὰ μιά σιαγόνα πού τὸ συνώδευε,
οἱ παλαιοντολόγοι υπολόγισαν ὅτι
ἦταν 500.000 χρόνια παλαιά.

Τόσο μεγάλη διαφορά μεταξὺ τῶν
δύο εὐρημάτων φαίνεται ἀνεξήγητη.
Τελευταίως ὅμως, οἱ χημικοὶ ἀνακά-
λυψαν ὅτι, ὅσο περισσότερον μένουσι
τὰ ὀστά μέσα στὴ γῇ, τόσο αὐξάνει
ἡ περιεκτικότης τοὺς σὲ «φθόριον».
Μ' αὐτὴ λοιπὸν τὴν βάσι, μπόρεσαν
νὰ υπολογίσουν τὴν ἡλικία τοῦ κρα-
νίου καὶ τῆς σιαγόνης μαζὶ σὲ
50.000 χρόνια, ἐφόσον περιείχαν καὶ
τὰ δύο τὴν ἴδια ποσότητα φθορίου.

Τέλος, μιά νέα μέθοδος ἐπιτρέπει
τὸν καθορισμὸ τῆς ἡλικίας εὐλῶν,
ἀρβουνῶν, ὀστράκων, κλπ. μετὰ
τὴν μέτρησι τοῦ ραδιενεργοῦ ἀνθράκος
πού περιέχουν. Γιὰ τὸν υπολογισμὸ
αὐτὸ, χρησιμοποιοῦται ἕνας κοινὸς
«μετροπὴς Γκέιγκερ».

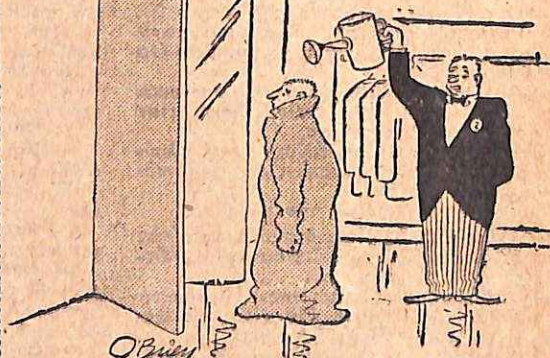
Ἡ ἐφευρέτης αὐτῆς τῆς μεθόδου
δόκτωρ Λίμπυ τὴ δοκίμασε ἐπανει-
λημένως μ' ἀπόλυτη ἐπιτυχίαν.

— Λες νὰ ἐπηρεάση καὶ τὰ δικά μας οικονομικά
αὐτὸς ὁ ἀπειλούμενος πληθωρισμός;

— Καὶ μπορῶ νὰ μάθω ποῖος εἶνε αὐτός;

— Περιμένετε καὶ θὰ τὸ κάνω ἐγώ, νὰ ἐρθῇ στὰ
μέτρα σας!...

ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

«Μὲ ζηλεύει!..»

Αὐτὴ εἶνε ἡ κραυγὴ ἀπελπισίας πού
βγαίνει σήμερα μιά ἀγανώστρια μας
ἡ «Ἐρμιόνη» καὶ μετὰ τὴν αὐτὴν
καὶ γὰρ νὰ γιαιτρήσῃ τὸ μεγάλο
αὐτὸ πάθος τοῦ ἀνδρός τῆς: τὴ ζή-
λεια!

Δὲν χρειάζονται λοιπὸν οὔτε φάρ-
μακα, οὔτε γιαιτρί. Σὲ τὴν ἴδια θὰ
τοῦ βγάλει τὴν ἰδέα, ὅταν δὲν τὸν
ἀντιμειλῇ, ὅταν τὸν σέβασθῃ, ὅταν
τὸν ἀγαπᾷ.

«Δὲν θέλεις, ἄντρα μου, νὰ πάμε
ἐκεῖ; Νὰ μὴν πάμε; Δὲν θέλεις νάρῃ
σπίτι μας ὁ τάδε; Νὰ μὴν ἐρῇ. Δὲν
σ' ἀρέσουν τὰ πολὺ νεκροί; Νὰ μὴν
τὰ φορῶμε...»

Πηγαίνει ὅπου θέλει αὐτὸς καὶ
κάνει ὅ, τι θέλει αὐτός. Ἐστὶ θὰ
μὲν ἐυχαιριστῆται καὶ μετὰ τὸν και-
ρὸ θὰ τοῦ περῶν, γιὰ τὸν ὅτι πόσο
γυλοῖο ἦταν τὸ ταπεινὸ αἶσθημα πού
ἔνοιωθε.

Κραδαρίτην, Κόνιτσα: Αὐ-
τὰ πού μοῦ γράφετε δὲν εἶνε σωστὰ
πράγματα. Μὰ, σὺ Θεὸ σας, ἂν
πραγματικά ἀγαπᾷτε τὴν κοπέλλα,
νομίζετε ὅτι θὰ τὴ «δαμάσετε» βάζον-
τας ἕνα φίλο σας νὰ τὴ γοητεύσῃ
ὡς δὲν ζοῦν γιὰ νὰ τὴ ριζέτῃ τὸν
ἐγωισμό; Μ' ὅλα αὐτὰ θὰ τὴν χά-
σετε τὴν κοπέλλα, γιὰ τὴν ὅτι θὰ
ρεζιλεύῃ ὁ δὲν ζοῦν μέσα στὸ χω-
ριό. Γιὰ τὸν ὅτι θὰ τὸν ἄρῃ καὶ
τὴ ζητήσετε γιὰ γυναῖκα σας.

Ἐρμιόνη: Τὸ μόνον μέσον
γιὰ νὰ καταλήξετε σ' ἕνα συμπέρα-
σμα εἶνε νὰ περῇ πρῶτα πληροφo-
ρίαι γιὰ τὸν χαρακτῆρα καὶ τὸν δῶν.
Ἐπίσης θὰ ρυθίσετε τὴν καρδιά σας
τὸς ἀπὸ τὴν δῶν εἶνε ἐκείνην πού
ἐνὸς ὅτι καὶ μετὰ μιά εὐτυχισμένη οἰ-
κογένεια, γιὰ νὰ τὴν παντρευθῇ.
Καὶ θὰ τὴ ζητήσετε ἀπὸ τοὺς γονεῖς
τῆς.

Φαρδέλαν: Ὅταν οἱ γονεῖς
δὲν θέλουν, θὰ ἔχουν βέβαια κάποια
αἰτία γιὰ νὰ σὰς ἐμποδίσουν. Μόθε-
τε, λοιπὸν, αὐτὴ τὴν αἰτία καὶ ἂν
εἶνε σοβαρὴ συμμορφωθῇ μετὰ τὴν
ἐλπίσιν τῶν γονέων σας. Ἀλλοίως μιλι-
στε τοὺς μετὰ τὸν τρόπο καὶ δείξτε τοὺς ὅτι
σφάλλουν. Ὅσοι δὲν θέλουν, ἂν
καὶ ἐναντίον τῆς θέλησιν τοῦ, ὁ γά-
μος σας δὲν θὰ εἶνε εὐτυχής.

Ἀνδρῶν: Μ' αὐτὸ τὸν
τρόπο δὲν διαλέγει κανεὶς τὸν σύν-
τροφο τῆς ζωῆς του, ὅταν θέλῃ ν'
ἀποκατασταθῇ. Λοιπὸν παραμερίστε
καὶ τὴς τρεῖς, ἀφοῦ μάλιστα εἶσθε ἀ-
κόμα μικροὶ καὶ ἀφῆστε τοὺς νὰ λέ-
νε. Προπάντων μὴν τὴς ἐκθέτετε μετὰ
τὴν εὐχὴν σας. Ἡ μιλήστε μετὰ τοὺς
γονεῖς σας, ποῖα ἀπὸ τὴς τρεῖς προ-
τιμοῦν ἐκεῖνον καὶ ἀρραβωνιασθε
πρὸς τὸ παρόν.

Ἐρμιόνη: Κρητικὸ πουλὸ: Νο-
μίζω ὅτι κ' αὐτὸ πού κανεὶτε τώ-
ρα εἶνε παράλογον. Πρόκειται νὰ γίνῃ
γυναῖκα σας. Ὅχι. Τότε τὴν ἐρ-
μηνεύετε καὶ τὴν σερνετε ἐδῶ κ' ἐ-
κεῖ. Τὴν ἐκθέτετε, τὴν ἀναβετὴ φωτῇ
στὴν καρδιά καὶ μετὰ τοῦ πού θὰ χω-
ρίσετε μοιραίως θὰ ἔχετε τύψεις. Ἀν
πάλι, πρόκειται νὰ τὴν παντρευθῇ,
τότε, πρέπει ἀπορρητῶς νὰ ἐξηγη-
θῇ μετὰ τὸ φίλο σας. Γιὰ τὸν ὅτι εἶνε

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ἐνδυμασιῶν, σχίσμο, κόψιμο, σκουρ-
οφάγωμα, ἐφαρμένιοι καβάρλοι διορ-
θώνονται δι' ὑφάνσεις παρ' εἰδικῶν
τεχνιτῶν σπουδασάντων εἰς τὸ ἐξωτε-
ρικόν. Γυρίζονται κοστούμια, παλὰ
καὶ καμπανιόνες. Ραφίον «Νέα Οἰ-
κονομία», Δόρου 5 γ (ἰον πάτωμα)
Ἀελεφὸ Λάλη. Τηλεφ. 55.314.

ἀπ' αὐτόν. Νὰ τοῦ πῇτε ἐπίσης ὅτι
εἶνε νέος 24 ἐτῶν, μ' ἀρκετὴ λογικὴ
καὶ μπορεὶ συνεπῶς νὰ πάρῃ ἀποφα-
σεις πρὸς σταθερές. Ἄν εἶνε ἀξίος
τῆς ἀγάπης σας καὶ ἀξίος νὰ γίνῃ
συντροφὸς σας, τότε νὰ τοῦ ὑποδεί-
ξετε καὶ τὸ σωστὸ δρόμὸ πρὸς τοὺς
γονεῖς σας. Νομίζω ὅτι θὰ σὰς ἀ-
νεύσῃ καὶ θὰ σπύσει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν
ἐπιθυμίαν σας.

Μαρμένο γιοῦλι: Παρ'
ὅλο πού εἶσθε μικρὴ βλέπω ὅτι εἰ-
στε πολὺ λογικὴ καὶ ἐκτιμᾷτε τοὺς
κόπους τῆς μητέρας σας καὶ τὴ λα-
χτάρᾳ τῆς γιὰ σὰς. Δὲν πρέπει λοι-
πὸν νὰ τὴ διαφεύσετε στὶς ἐλπίδες
τῆς. Σὰς συμβουλεύω, πρὶν ἀκόμα ἀ-
ποφασίσετε κατὰ νὰ θεωρήσετε τὴ μη-
τέρα σας ὡς μιά καλὴ φίλη καὶ νὰ
τῆς ἐξομολογήσῃτε μετὰ ὅλην τὴν
ἐλικρινείαν καὶ μετὰ ἐκτελέσει τὴν
ἐπιθυμίαν σας. Κι' ὅταν ἔλθῃ ὁ
νεαρός νὰ τὸν ὁδηγήσῃτε εἰς τὴν μητέρα
σας.

Α. Α. Μ' ἀγαπᾷ, δὲν μ' ἀ-
γαπᾷ: Ἐρετε ὅτι οἱ γονεῖς σας
θὰ ἀρνηθῶν νὰ σὰς τὸν δώσουν σύ-
ζυγο, καὶ συνεχίζετε νὰ τοῦ δίνετε
θάρρος; Ἀλλὰ καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχε κα-
νένα ἐμπόδιο, γιὰ τὸν κανεὶτε τὴν
ζωὴν μοῦρῃ μετὰ τὴν ἐγωιστικὴν σας
στάσι; Νομίζω πὼς θὰ εἴδη δίκην ὅ-
ταν θὰ πῇτε εἰς τὸ «ναί», νὰ γέλα-
σῃ καὶ νὰ σὰς ἐγκαταλείψῃ. Ἐπειτα,
τὴν ἰδέαν εἶνε αὐτὴ γιὰ τὸ ἐπὶ οὐλήμα;
Εἶσθε ἀρκετὰ πλουσία ἄλλωστε. Πού-
λημα εἶνε ἂν ὁ ἀνδρας σας ἔχῃ κ'
αὐτὸς μιά κοῦρα καὶ ἕνα ἐργαστάσι;
Δὲν τὰ βλέπετε καλὰ τὰ πράγματα.

Δυστυχισμένον δεκα-
νέα μηχανικοῦ: Σκοπὸς σας
εἶνε νὰ κανεὶτε ἕνα ἐγκλημα; Νὰ φέ-
ρετε μιά καταστροφὴν σ' ἕνα ἀνδρὸν
καὶ νὰ σὰς ζήτησῃ ἡ συνειδήσιν σας
σὲ ὅλη τὴν ζωὴν; Γιὰ τὴν ἰκα-
νοποίησιν ἐνὸς πόθου; Χάθηκαν ἄλλες
περιπτώσεις;

Ἰππότην τοῦ πετρωμέ-
νου: Νὰ μὴ τῆς ἀπαγορεύετε νὰ
φανερῶσιν τοὺς γονεῖς τῆς τὰς δια-
θέσεις σας, ἀλλὰ νὰ τὴν πάρει ἀπὸ
τὸ χέρι, νὰ τὴν πᾶτε στοὺς γονεῖς
τῆς καὶ μετὰ ἐλικρινεῖ καὶ τιμιότητα
νὰ τοὺς ἐκθέσῃ τοὺς σκοπούς σας.
Ἀλλοίως μὴ τῆς ἀποκαλύψετε τίποτα
γιὰ τὸν κανεὶτε μιά κοπέλλα δυστυ-
χημένη.

Ἀναποράσιον στρα-
τιώτην 73ον Τ. Π. κλπ.: Δὲν
εἶνε βέβαια τίμιον αὐτὸ πού κανεὶτε.
Ἀλλοίμονο ἂν κάδε παντοεμένος μετὰ
τὴν πρώτη συνάντησιν μὲς ἄλλης γυ-
ναίκας ζητοῦσε νὰ τὴν κατακτήσῃ!
Τί θὰ γίνονταν ὁ κόσμος, ἔ; Ποσὲς

καταστροφὲς θὰ ἐπέσταν στὰ σπύτια;
Κυττάχτε λοιπὸν τὸ σπῆτι σας καὶ
τὴ γυναῖκα σας.

MIPANTA

Πρόσωρα ἀνάγκες

Ζολίταν, Μέγαρο: Δὲν ἀφεί-
δωκα καθόλου γιὰ τὰ αἰσθήματα καὶ
τὰ προσόντα τοῦ καλοῦ σας ἀνδρὸ-
που, ἂν ἐστὶ εἰς ὅπως τὰ νομίζετε.
Γιὰ σὰς μονάχα ἔχω ἀμφιβολίας καὶ
φόβους γιὰ τὴν εἰσθε ἀκόμα μαθητῆρα.
Κι' ἀφοῦ εἶσθε διατεθειμένη ν' ἀκο-
λουθήσῃτε τὴν συμβουλὴν μου, νὰ τὴν
Μακρὰ πρὸς τὸ παρὸν ἀπὸ τέτοιους
μεταβλητοὺς ὅχι μόνον νὰ ἀπορροῦν
στρατιώτες ἡ ναῦτες, ἀλλὰ νὰ ποιοῦν
δύο.

Μ. Α. Β. Θεσσαλονίκην: Νομίζω
ὅτι παραδείξαι ἐμπιστοσύνην κ' ἑ-
φοσίωσιν σ' ἕναν ἄνθρωπο, χωρὶς κα-
λὰ καλὰ νὰ τὸν γνωρίσετε καὶ νὰ
ψυχολογήσῃτε τὴν σοβαρώτερην διαθέ-
σιν του. Ἀφοῦ τὸ μῆλον νὰ μιλήσῃ
γιὰ σὰς στοὺς γονεῖς σας, ἀναλαβέ-
νοντας ἐστὶ κάποιον ἱερωτέρην ὑποχρέ-
ωσιν ἀπέναντι σας, θὰ ἐπρεπε — διά-
βολε! — νὰ εἶνε καὶ πρὸ ἐλικρινῆς
καὶ — πὼς νὰ τὸ πῶ; — τρυφερο-
τερος μαζὶ σας. Τώρα μέλειται πού
λοιπὴ νὰ σὰς γράφῃ, νὰ σὰς θυμᾷ-
ται, νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν ζωὴν
καὶ γιὰ τὴν μοναξιά σας. Ἀλλὰ αὐ-
τὸς ἀφ' ὅτου ἐφυγε σὰς ἀγνοῦσε. Λοι-
πὸν; Δὲν θέλω νὰ σὰς ἀπογοητεύσω,
ἀλλὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ μὴν ἐκφράσω
τὴν κατάπληξίν μου καὶ τὴν ἐπιφύλα-
κτικότητά μου ἀπέναντι στὴν ἐλικρι-
νείαν τοῦ ἀνδρὸν αὐτοῦ. Μήπως δὲ
πρέπει νὰ με... μιμηθῇ;

Ρωμαιοῖν, Χανιά: Ὅχι, ἀγα-
πητὴ μου κυρίε! Ἄν ἐντέλῃς συμ-
πτωματικὰ καὶ ἐν ἀγνοίᾳ μου ἐξυτη-
ρηθῇτε ἀπὸ τὴν πρώτην μου ἀπάν-
τησιν, δὲν πρόκειται νὰ πορῶ ὄρ-
χες δικές μου καὶ ὄρους τοῦ περι-
οῦ μας καὶ νὰ σὰς κανῶ τὴν χεῖρ
νὰ μεταβάλῃ τὴν παρούσα στήλη σὲ
ἰδιαιτέρως...poste restante τῶν ἀλλο-
τῶν τῆς. Δὲν καταλαβαίνετε, στὴ
κάτω — κάτω τῆς γραφῆς — καὶ
νὰ καταγγελλῶ πὼς καταστρατηγῶ κ'
ἀνταγωνίζομαι τὴν ὑπηρεσίαν τῶν τα-
χυδρομείων;

Στραβολ... τῶν Κασσι...: Εἴ-
μαι πρόθυμος νὰ σὰς προσφέρω τὴν
βοήθειάν μου καὶ ζητῶ, ἀλλὰ κατὰ
ποῖον τρόπο; Πὼς θέλετε καὶ πὼς
μπορῶ ἐγὼ γιὰ δικὸν σας λογαριασμὸν
νὰ πείσω τὸν ἀνεφερόμενον κύριο ὅτι
τὸν ἀγαπᾷτε πολὺ; Ἰδοὺ πού... τὸ

ΓΑΜΟΣ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΙΣΤΟΥ

Μεταξὺ δύο συναντήσεων, ὁ διεθνὴς παίκτης τοῦ ποδοσφαίρου Λούις
Χόν, ἄλλοτε μέσος κεντρικὸς τῆς γαλλικῆς ομάδος τοῦ Σαιν Ρασέλ γιὰ νὰ παν-
τρεθῇ (ῥαλ) τῆς Μαρτίτης, γύρισε στὸ Σαιν Ρασέλ γιὰ νὰ παν-
τρεθῇ. Ὁ γάμος τοῦ ἦταν ἀντάξιος ἐνὸς μονώδους οἰαθλοῦ. Ἀμέ-
σως μετὰ τὴν τελετὴν τοῦ γάμου, οἱ νεόνυμφοι πῆγαν στὸ γυμνασιὸν πού
γετοῦνε μετὰ τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἐκεῖ οἱ παλαιοὶ φίλοι τοῦ Λούις τὸν βοή-
θησαν νὰ δώσῃ στὴ νύφη τὸ πρῶτον ποδοσφαιρικὸν μάθημα!...

ΕΠΙΔΙΟΚΕΙ
ΤΗΝ ΠΛΗΡΗ ΕΞΥΠΗΡΕΤΗΣΙΝ ΣΑΣ
ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΝΟΙΧΤΗΝ ΤΟ ΑΝΟΙΓΜΑ

Για το πρόσωπο Για τα μαλλιά

- Πού οφείλεται η δροσιά και η διατήρησης μιας καλής επιδερμίδος.
- Πού οφείλονται η πρόωρος πτώση και λεύκανση των μαλλιών.
- Πού οφείλεται το μυστικό του μακιγιάζ κ.λ.π.
- Τι κόμμιση πηγαίνει σε κάθε πρόσωπο.

Κάθε ΤΡΙΤΗ και ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 — 8 μ.μ. θα σας συμβουλευθεί και θα εξηγήσει όλες τις απαντήσεις σας ΔΡΕΑΝ Δ.Κ.

ΖΩΡΖ
ΙΣΤΙΤΟΥΤΟΝ ΚΑΛΛΟΝΗΣ
ΖΩΡΖ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 7
Τηλέφωνο: 34.670 - 20.918

Εκτέλεσις PERMANANT από τον μαίτρ της Περμανάντ Κ. ΖΩΡΖ.

ΚΑΛΤΣΕΣ 51-15
30.000-55.000
ΣΩΤΗΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ
52 ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 52

PERMANANT
Με τα τελευταία σύγχρονα μέσα στο **Μ. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ**
Αγ. Κωνσταντίνου 12
γνωστό για τις ΦΑΡΔΕΙΕΣ ΣΚΑΛΕΣ ΚΑΙ ΧΟΝΔΡΕΣ ΜΠΟΥΚΛΕΣ. Το καστήριμα μας ανακαινίσθη ΡΙ-ΖΙΚΩΣ και έπλωτισθη με τα τελευταία μέσα και ΣΥΓΧΡΟΝΑ μηχανήματα.
Επισκεφθείτε μας και θα εύρητε έκείνο που θα σας ενθουσιάσει.

COSSOR
το ΚΑΛΛΙΤΕΡΟ
ΑΓΓΛΙΚΟ
ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ

COSSOR
Με ΔΟΣΕΙΣ
ΧΩΡΙΣ ΠΡΟΚΑΤΑΒΟΛΗ
Β.ΤΖΑΡΟΣ
ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 10
Β. ΠΑΤΩΜΑ

γράφω εδώ και τον παρακαλώ να το πιστέψω!

Α. Ο. Σ. Μ. Τ. Ρ. Α. Ν. Τ. Α. Φ. Υ. Λ. Ο. : Μου γράφετε ότι θέλετε να δημιουργήσετε με το γάιτονα σας μια περιπέτεια. Και ποιος εμποδίζει; Αλλά ταίριαζαν αυτά τα επιπλέον καπρίτσια στην αξιοπρέπεια σας και στην οικολογική και κοινωνική σας θέση; Όσο για το πώς θα τον καταφέρετε, δεν έχω καμιάν ειδικότητα να σας συμβουλευώ τίποτε. Απορώ μάλιστα που ρωτάτε έμένα — μια ηλικιωμένη κυρία — αφού σεις — όπως μου γράφετε — είχατε ως τώρα άρκετα φλέτ!

Δυστυχισμένη η γυναίκα που γάιτονα δεν βλέπετε τα πράγματα κι από την άλλη τους όψι; Σ' αυτόν τον άπιστο κόσμο όλα είναι πιθανά. Δεν αποκλείεται λοιπόν ο καλός σας να έχεσε τις βεβαιώσεις του και τους όρκους του, που τόσο πλούσια σας έδινε. Αυτό δεν πρέπει να σας απελτίσει, ούτε και να σας πονή. Μια κοπέλλα ήθικη και αξιοπρεπής, σαν εσάς, δεν επιτρέπεται να μαρμαρώσει για έναν ανόητο άνθρωπο. Περιφρονήστε τον γιατί μόνον αυτό το αξίζει. Αργότερα θα ήθελε ήταν ανόητη κι άχρηστη ή θυσία γι' αυτόν. Φανήτε γενναίως, πληρώστε τον έστω, σαν να τον ελπίτε, κοιμηθείτε κι' αποκοινηθείτε με το κεφάλι ψηλά χωρίς ντροπή. Οι κλέφτες θα πρέπει να ντρέπονται κι' όχι τα άθωα θύματα, που έμπιστεύονται την αφέλη τους καρδιά — όπως εσείς!

Α. Π. Ο. Τ. Χ. Η. Μ. Ε. Ν. Η. Ν. : Αν βασίζεστε στην ελκρινή του μετάνοια κι' αν τον αγαπάτε, μπορείτε να επαναπροσέξετε τις σχέσεις με τη συμφωνία να γράψω στους δικούς σας για τους σοβαρούς σκοπούς του. Ακόμα να σας υποσχεθώ ότι μόλις τελειώσω τα άλλα καθήκοντά μου θα εκπληρώσω τις νομικές υποχρεώσεις που επένευσαν σας. Ως να γίνω όμως αυτό, έσείς φανήτε επιφυλακτική γιατί ενώ επί 4 χρόνια σας όρκισταν ότι σας λατρεύει, δεν ντράπηκε να επιτεθεί στη φίλη σας!

Υ. Β. Ν. Η. Χ. Ι. Ο. Ν. : Η δραματική ιστορία της ζωής σας, η τόσο θλιβερή, μοιάζει σαν μυθιστόρημα. Και όμως, αγαπητή μου φίλη, δεν είσαυστε, δυστυχώς, ούτε η πρώτη, ούτε η τελευταία που περτάτε θυμά της σκληρής πενθεράς και της επίσης σκληρής κουνιάδας. Δεν είσαυστε το πρώτο και το τελευταίο θυμά του γάμου. Βαστάζετε ως τώρα μ' αξιοπρέπεια το σταυρό του μαρτυρίου σας. Και είναι καίριος όχι να πεδάνετε, όπως γράφετε, αλλά να ησυχάζετε, να βρήτε τη γαλήνη που σας χρειάζεται. Πώς θα γίνει αυτό; Α' σφαλός ο σύζυγός σας δεν είναι σε θέση να σας καταλάβει και να σας εώση την ευτυχία. Δεν σας την χάρισε άλλωστε τόσα χρόνια τώρα. Ποιος λοιπόν θα τον διεκδικήσει στην καρδιά σας; Ο άνθρωπος που μου γράφετε ότι σας συμπαθεί και θέλει να σας κάνει γυναικα του; Φοδούμαι πως όχι. Κι' αν πραγματικά σας λατρεύει η λατρεία του για μια άρρωστη γυναίκα ίσως δεν διαρκεί περισσότερο απ' όσο κρατούν τα ρόδα. Τι σας απομένει λοιπόν; Που θα στήριχθε για να συνεχίσετε το δρόμο της μοίρας σας; Υπάρχει κατά τη γνώμη μου, το στήριγμα αυτό. Υπάρχουν για την ακρίβεια δυο στήριγμα. Υπάρχει γερή και ακατάλυτα: τα παιδιά σας. Να η αγάπη που θα γεμίσει την καρδιά σας, να το φως της ζωής σας, να η παρηγορία σας. Α' ποταβήχτη μαζί τους στο σπίτι του ποτέρα σας, ασχολήθηκε με την ανατροφή τους κι' αφήστε να περάσει καμπος καιρός. Τότε πλέον ήρεμη κι' άπεριστατη, θα βρήτε, έφ' όσον είσαυστε τόσο νέα, τον άνθρωπο με τον οποίο θα ξεκινήσετε χειροπιαστοί για μια καινούργια ζωή. Ίσως ο άνθρωπος αυτός να είναι ο κύριος για τον οποίον μου γράφετε. Τον παραμερίζω στην πρώτη περίπτωση, στο να εγκρίνω στη δεύτερη αυτή, αν φυσικά, δεν μεσολάσηση καμμία άλλη απόρριψη ευτυχία. Έτσι χωρίς βίες θα τακτοποιήσετε τα της ζωής σας με τον καλύτερο τρόπο. Φυσικά όλα αυτά προϋποθέτουν την έκδοσι διαζυγίου. Θα σας το δώσω ο σύζυγός σας; Ευχομαι να το επιτύχετε. Εκτός αν — υπάρχει βλέπετε κι' αυτή η προϋπόθεση — ο σύζυγός σας μετανοήσει ελκρινώς για ό,τι συ-

Η λεπτή επιδερμίδα του προσώπου χρειάζεται ένα προϊόν σαν το **ΚΑΘΑΡΟ ΦΥΣΙΚΟ ΜΕΤΑΞΙ** για να της δώση **ΥΓΕΙΑ * ΧΑΡΙ * ΩΜΟΡΦΙΑ**

Η Πούδρα **ΖΙΝΝΙΑ** χάρις στη προνομιούχο χρησιμοποίησι της Καθαράς Φυσικής Μετάξης, διατηρεί τη φρεσκάδα και τη νεανικότητα της επιδερμίδος, προσδίδει δέ το χρώμα της νεότητος και της υγείας.

Linnia
ΓΚΡΕΚΑ

ΔΙΟΛΟΥ 54
ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΕΙΔΗ ΠΡΟΚΟΣ
Λ. ΦΩΝΟ ΥΠΟΓΕΙΟ
Διόλου 54
ΠΡΟΤΟΧΗ ΣΤΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΜΕΝΤΙΟΥΜ
Έλπις Παυλάτου
Βραβείον Έταιρίας Ψυχικών Έρευνών, όδός Κρήτης 6 (πάρκος Λισσίων πλατεία Βαθής). Δεχεται καθ' έκαστην. Τηλέφωνο 52-869.

ΜΗΧΑΝΑΙ
ΕΠΙΔΙΟΡΩΣΕΩΣ
Καζινών
VELOX
Ημιανή που επεξεργάζεται
Θ.Γ. ΜΠΙΣΤΟΠΟΥΛΟΣ
ΝΙΚΗΣ 46 - ΑΘΗΝΑΙ
ΕΜΜ. ΔΟΥΚΙΔΗΣ ΔΙΑΔΟΧΟΣ
ΚΑΡΙΦΗ 27 - ΘΕΣ/ΝΙΚΗ

νέβη, αναγνώριση το δικό σας και δεχτή να ζήσει μαζί σας μακριά από την κόλαση της μητρικής στεγής. Έξοχνησα, όπως βλέπετε, όλες τις περιπτώσεις κι' όλα τα ένδοξα προς χάριν σας. Και εύχομαι να έχω πολύ γρήγορα ευχάριστες ειδήσεις σας.

Φόρην - Ξανθείαν: "Αν η Ιλαροτραγική περιπέτεια σας εξακολουθή, ένας μόνον τρόπος υπάρχει για να ησυχάζετε κι' εσείς: Να μην πάτε σε γιάτρο βέβαια, αυτό ούτε έγω το βρίσκω σωστό, μπορείτε όμως να καταφύγετε σε μια σοβαρή γυναικολόγο προκειμένου να διαλαμψη η άδωτος σας. Κι' όταν κατ' αυτόν τον τρόπο ησυχάζετε, κυττάξε τις σπουδές σας επί του παρόντος κι' έχετε καιρό αργότερα και για αισθηματολογίες. Πάντως μου ξεναγράφετε, αν παρηστική ανάγκη.

Λουδ... Π.: Βλέπετε, κύριε, ότι δικαίως έτιμωρήθηκε για τη δολογία που δείξατε απέναντί της κοπέλλας. Σχετισθήκατε — μου γράφετε — με αλληλογραφία και καταφέρατε να την γνωρίσετε με εμόνο σκοπό τότε να πείσει στα δικά σας, για να περάσετε καμμία όραση βραδιά στην "Αθήνα", κατά την όλη κινική ομολογία σας. Κι' η κοπέλλα που σας είχε φαντασθή απ' τα γράμματά σας άνθρωπο υπέρηπ κι' αίσιο της αγάπης της, όταν άντελήφθη το σκοπό σας, φυσικό ήταν να έλασινωθεί, γιατί απόλυτα διαφεύσατε τον έαυτο σας. Τώρα όμως — λέτε — την αγαπάτε αληθινά και τη ζητάτε απ' τους δικούς της και σας την κρύβουν. Τι να σας πω έγω τώρα; Δεν παίζετε καλό παιχνίδι, σας καταλάβαιν και σας αποφεύγουν. Έχουν δίκιο.

Α. Ν. Η. Χ. Η. Μ. Ε. Ν. Η. Ν. : Ιωάννινα: "Η διεύθυνσις του "Θησαυρού" και προσωπικά έγω σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια. Όσο για το ζήτημά σας, σας απαντώ: "Αν η κοπέλλα σας αγαπά αληθινά μου φαίνεται ότι δεν παίζει σπουδαίο ρόλο στην έκτιμσή της, ότι δεν είσαυσε μορφήν όσο εκείνη. Νομίζω ότι οι οικογενειακές της υποχρεώσεις την αναγκάζουν ίσως να δείχνει επιφυλακή στην τιμή πρώτα σας. Γι' αυτό προτείνω της ν' αρραβωνισθήτε, για να φανήτε αξιοπρεπής κι' απέναντί στους δικούς σας και στην κοινωνία κι' αργότερα, όταν απολυθήτε τότε παντρεύεστε. Έτσι δεν βάζει καμμία δικαιολογία ν' αρνηθή, εκτός αν δεν τρέφει την ίδια θερμή αγάπη, που σας έδειχνε ως τώρα.

Α. Π. Ε. Λ. Ι. Ο. Ν. : Έχω όλη την καρδιά διδόνει να εξυπνήσω τους αλληλογράφους μου. Άλλα δε μου επιτρέφουν κι' εκείνοι να έχω την αξιοπρέπεια με κυρίαρχο με πολυεπίδο γραμμάτα κι' ονιδωσκαλίσματα. Λίγα λόγια και καθαρά με διαφωτίζουν πολύ καλλίτερα. Όσο για το ζήτημά σας, απ' ό,τι μπόρεσα να καταλάβω, έχω να σας συστήσω να μην πεσείτε σε τόση απελτία για' αυτά που σας γράφει η καλή σας, πριν βεβαιωθείτε με τρόπο σίγουρο τι ακριβώς της συμβαίνει, γιατί δεν αποκλείεται και να είναι αληθινά άρρωστη. Αυτό δεν θα μπορούσε να το εξακριβώσω κάποιο έμπιστο σας πρόσωπο — συγγενής, φίλος σας — που να βρίσκεται στον ίδιο τόπο; Ό,τι όμως και να συμβαίνει, σεις δεν πρέπει να το πάρετε κατάκαρδο, αλλά να το αντιμετωπίσετε με ψυχραιμία σαν σοβαρός άνθρωπος που είσαυστε.

Ψυχή της απαγορευμένης Α. Γ. Α. Π. Η. : Μπορείτε ν' άγνοήσετε κάθε επιφυλακή και να τολμήσετε να προχωρήσετε στους σκοπούς σας. Άλλα αυτό δεν θα σας το συμβουλευσω έγω, γιατί δεν μπορώ να παραβλέπω όλες τις μετέπειτα εις βάρος σας συνέπειες, που ίσως ναχούν αντίκτυπο αργότερα και στην ίδια σας την αγάπη. Γι' αυτό θα έχω να σας πω — μια και δεν έχετε φθάσει, όπως λέτε, στο "άπροχώρητο" — να βρήτε την τολμή και να κατανικήσατε αυτό το έξολλο πάθος που σας βασανίζει και τους δυς. Σ' αυτό θα σας βοηθήσει η απομάκρυνσις, ένα ταξίδι, που θα ήταν καλή αρχή για να σταματήσει η ιστορία αυτή. Και νομίζω ότι θάχετε το θάρρος να το κάμετε, αφού είχατε και το θάρρος να φθάσετε εκεί όπου βρίσκατε σήμερα...

ΕΡΗ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Αποντήσεις επιστολών

Α. Σ. Θ. Β. Κ. Π. Ο. Υ. Λ. Ι. — Έδωκα επιστάμενος το μακροσκελές γράμμα σας. Αι λοιμώδεις και όξείαι παθήσεις που περάσατε αλλεπάλληλα επί μίαν σχεδόν δεκαετία, συντέλεσαν στην κατάρσι για την οποία παραπονεθείτε σήμερα. Έχω τη γνώμη ότι δεν πρέπει να εγκαταλείψετε την ορμονοθεραπεία, αλλά να υποβάλλεστε σ' αυτήν από καιρό σε καιρό, διότι έστω και αν δια της έφορμής της δεν παρουσιάζεστε η περίοδος (αμηνόρροια), εν τούτοις συντελεί άπλυτα στην μη έκδηλωση άλλων σοβαρότερων συμπτωμάτων και έννοχημάτων (δυσπνία, νευρασθένεια, φωνητική, ανοκέφαλοι, τοιχοπνίσι κ.λπ.). Για το ζήτημα του γάμου μου φαίνεται ότι καθόλου δεν έχετε δικήν. Κανένα απ' τα συμπτώματά σας δεν προκαλεί την μη τεκνοποίησι. Άλλωστε και αυτό αν συνδεάται τ' ό κοκό. Πόσα αντρώγα δεν έχουν παιδιά; Γιατί ζητάτε μόνι σας να καταδικάσετε απ' αυτή την ηλικία τον έαυτο σας;

Ε. Ν. Α. Θ. Μ. Α. Ν. Α. Δ. Η. Κ. Α. Ι. Π. Ο. Η. Θ. Ε. Α. — Ένταθα. — Το βράδυ, πριν απ' τον ύπνο να παίρνετε ένα κομμάτι της σούπας από το έξω φάρμακο: Bromure de stonitium 10 gr Extralt Thebaleque 0,05 cent Teinture de Julsquiline 1 gr. Sirop d'ec, d' oranges amères 100 gram. Να κάνετε καθημερινώς μερικές έντριβες μ' αραιωμένο λευκό οινόπνευμα ή με καλόνια της όσφυϊκής χώρας, εκτός αν συνβήτε να γινεί ψυχρά ντους που είναι και αποτελεσματικότερα. Και πρό πάντος ν' απασχολήτε και οι τρείς, κόπου άλλοι το μυαλό σας! Είναι περιττό να σας τονίσω ότι αν η κατάσταση σας μετριάζει, τότε ν' αραιώσετε το φάρμακο τρεις ή τέσσερις ή και να το σταματήσετε όλος όλοιο.

Α. Ν. Ε. Κ. Μ. Ε. Τ. Α. Λ. Λ. Ε. Υ. Τ. Ε. Σ. — Έφ' όσον σας εξέτασε ειδικός σεξολόγος γιάτρος και σας υποβάλε σε θεραπεία, έγω δεν έχω να προσβάλω τίποτε και μάλιστα χωρίς εξέταση. Άλλα νομίζω ότι και σεις, όπως οι περισσότεροι, περιμένετε το τριήμερο θαυμα με μερικές ένσεις ή χημία. Σχετική διαβάσει, επανειλημμένως, σ' αυτή την στήλη, ότι αι τέτοιον είδους θεραπείες πρέπει να διαρκούν επί μακρό χρονικό διάστημα και υπό την τακτική παρακολούθησιν του κοινού γιάτρο, αφοσιωμένου των δόσεων αναλόγως των αποτελεσμάτων. "Όστε...

Α. Π. Κ. Ε. Κ. Ρ. Κ. Α. — Η παραπάνω απάντησις, άσφαλώς και σας. Η θεραπεία πρέπει να είναι μακρά, με μεσοδιαστήματα διακοπής. Πάντως σεις πρέπει να έχετε και το "αγνώρι!" λόγω της ηλικίας σας. Δεν μπορείτε, άτυχώς, να ξαναγίνετε παιδικά!

Ρ. Ο. Ζ. Ε. Α. — Οι τριχομονάδες είναι παράσιτα τα οποία αναπτύσσονται τόσο στο έκκριμα του κόλπου, όσο και στο έντερο. Προσβάλλουν συχνά και τον παρθένω, που αίσθανονται τα συμπτώματά, που μου περιγράφετε, ως και άφορητο κνησμό. Η τοπική θεραπεία και ι-δωας λόγω των ιδιαιτερώων συνθηκών στις παρθένους είναι πλέον δύσκολη. Χρειάζεται να γίνη από ένα ειδικό γυναικολόγο γιάτρο και επί μακρόν διάστημα. Τα καπρίτσια της χρυσόμυκνης αποδείχθηκαν αποτελεσματικά. Οι πλύσεις τις οποίες κάνετε δεν έχουν αποτέλεσμα, πλην μίας τοπικής καθαριότητας. Δεν είναι πάθος που προήλθε κατόπιν του ζήτηματος που μου γράφετε. Αυτό δεν έχει καμμία σχέση με την πάθησιν σας. Δεν πρέπει να παραμελήσετε την πάθησιν σας, έφ' όσον εξακριβώθηκε μικροβιολογικά, γιατί θάχατε επιδείνωσι και άλλες δυσάρεστες συνέπειες.

Πού θα περάση άσφαλώς αν ακολουθήσετε την έξής τακτική θεραπεία: Να πάρετε ένα σάλινάριο Ε - ΝΙΛ ή οισοδηποτε άλλης μάρκας βιταμίνης Ε και μετά είκοσισημέρο διακοπή να πάρετε και ένα δεύτερο. Α' αυτές τις ταμπλέτες να παίρνετε τρεις την ημέρα, από μία πρό των γευμάτων. Αναλόγως των αποτελεσμάτων μπορείτε μετά καιρο να επαναλάβετε την λήψιν των. Αν παρουσιάζετε και α-ταξίες στην περίοδό σας, τότε ν' αποταθήτε σ' ένα γυναικολόγο γιάτρο για να σας καθορίση συγχρόνως και ένα πρόγραμμα ορμονοθεραπείας.

Ζ. Ζ. Ζ. 16. — Η ίδια περίπτωση με τας "Πικραμένη και Μπέττυς". Ακολουθήσατε και σεις την ίδια τακτική που γράφω παραπάνω και σ' εκείνες.

Δ. Α. Σ. Λ. Ο. Δ. Ο. Ν. — Δεν νομίζω ότι έσημειώθηκε το τέριμα αυτής της καταστάσεως, αντίθετος η ηλικία αυτή είναι η μάλλον βερμή. Συμβουλεύω μακρόν και έπισταμένη ορμονοθεραπεία, σύμφωνα με τις γνώστες απόψεις. Το ιστορικό σας δεν επιδραρύνεται με τέτοιες λοιμώδεις παθήσεις που μπόρουσε να πιστήκη κανείς ότι συντέλεσαν σε μια πρόθυρη ανάρτησι. Όποτε έπιμνησθήτε την κατάσταση σας και μην απελτίζεσθε τόσο πρόθυρα. Έχετε μπροστά σας ακόμα τουλάχιστον δέκα χρόνια φυσιολογικής άκμης.

Σ. Α. Κ. Α. Τ. Ε. Μ. Ε. Ν. Α. Ν. Δ. Ι. Ο. Ν. : Πρόκειται περί άλλης γιάτρος παρακολούθησιν εκ της γύρεως των άνδρων της ανόσιως. Κατά την έποχή αυτή πρέπει να κάνετε μια σειρά από δέκα καλοσημειωμένους ένσεις μετά συγχρόνως αθαιμοθεραπείας. Τοπικά να μην χρησιμοποιήτε καθόλου νερό, αλλά, κάθε βράδυ, μερικές έλαφρώς χλιαρές κομπρέσες από αραιωτάτο χαμομήλινο και καλά στυμένον. Κατόπιν δε πούδραρισμα με πούδρα Πουζάν. Πρέπει να προσέξετε αυτή την κατάσταση γιατί οι ραγάδες μπόρου να έπιμνησθούν και ν' αναπτύχθω έπικίνδυνο έρυσίπelas. Γι' αυτό αν σημειώθω πυρετός κατά την διεσμήρη της όξείας καταστάσεως τότε πρέπει να γίνουν και ένσεις πενικιλλίνης. Ν' αποφεύγετε τα αυγά, παστά, χοιρινά και οινόπνευμα.

Α. Γ. Ε. Φ. Α. Ν. Α. Τ. Ι. Ο. Ν. : Πρόκειται περί εκζέματος του δακτυλίου. Ν' αποφεύγετε τοπικούς τα πολλά πλύματα και ι-δωας το σαπούνι. Να κάνετε κάθε δύο το σαπούνι. Να κάνετε κάθε βράδυ κομπρέσες χλιαρές μ' ένα βαμπίκι να καθαρίζετε έλαφρά το μέρος με έ-καστην αποκάτησιν. Μετά τις κομπρέσες να έπαλείψετε τοπικά με πομάδα φυσάν 20% μουρονηλαίου. Έκτός της τοπικής αυτής θεραπείας να κάνετε και δέκα καλοσημειωμένους ένσεις των 10 σε ένδοξες, μετά συγχρόνως αθαιμοθεραπείας και να κοιτύετε τις έρεθιστικές εν γένει τροφές, ως και γενικά τα παστά.

Ε. Ε. 10, Νίκαια: Να κάνετε ένα κομμάτι ένσεις Τοναίαν, από μία ημέρα παρ' ημέραν υποδορείως. Συγχρόνως να πάρετε επί ένα μήνα από την καταπόνη ήμερησίως Testoson forte των 25 mg ή Juvavine. Μετά διακοπήν ενός μηνός, να επαναλάβετε πάλιν επί ένα μήνα τα καπρίτσια. Κατόπιν αναλόγως των αποτελεσμάτων, δύνασθε κατά διαστήματα να ξαναπαίρνετε απ' αυτά τα καπρίτσια.

Σ. Π. Ν. Α. Ν. Α. Τ. Ι. Ο. Ν. : Πρόκειται περί χρονίου εκζέματος. Να κάνετε ό,τι συμβουλεύω παραπάνω τον "Α. Γ. Ε. Φ. Α. Ν. Α. Τ. Ι. Ο. Ν.". Σεις, έφ' όλοκληρον του τμήματος που υπάρχει το εκζέμα, θα εφαρμόζετε την τοπική θεραπεία. Κατά τα λοιπά, όπως και εκείνες. Σεις, όπως έσπευτε, επί 3 — 4 καλοκαίρια πρέπει να κάνετε από είκοσι λουτρά Υπαθης.

Ν. Π. Α. Ν. Α. Τ. Ι. Ο. Ν. : Έάν πράγματι πρόκειται περί εκδηλώσεως λευκοδερμίας, δυστυχώς δεν υπάρχει μέσον για την εξαφάνισιν των. Μία συντηρητική μικτή θεραπεία, γενομένη κατά διαστήματα από ένδοξες ένσεις καλόνιου, από ήπατικά έκχυλίσματα και από πολυμορφνους (πυλίσματα και από πολυμορφνους (glandulalite) συντελεί τις περισσότερες φορές στην μη επέκτασι της πάθησεως. Πολλές είναι οι αιτιολογίες της πάθησεως, απ' τις οποίες οι πλέον συνβήεις είναι οι έξής: Νευροτροφική καταστάσι, ισχυρές συγκινήσεις, λοιμώδεις νόσοι (τύφος, φυματίωσι, σύφιλις), διαταραχές της έσω έκκρισεως.

Γ. Ε. Ρ. Γ. Ι. Ο. Ν. : Κύριε συνάδελφε, δεν θέλει και ρότση, ότι όλα αυτά που νοιώθετε προέχονται από τη γνώστη αιτία. Τι διαβόλο, τί περιμένεις;

Α. Χ. Α. Ν. Α. Τ. Ι. Ο. Ν. : Η μακρά, έλαφρώς όξεία λοιμώδους παθήσεως σας άποχή συντέλεσε στην κατάστασι για την οποία ήδη παραπονεθήσαστε. Πλην όμως δεν μπορώ να σας καθορίσω σήμα ορμονοθεραπείας, χωρίς συνεννόησι και με τον κοινά γινόμενο γιάτρο σας. Όποτε το καλλίτερο πούχετε να κάνετε και οι

Θέλετε καλύτερες φθινές και άντοχης; Έλατε Ουσές 17 (παράδος Κολοκοτρώνη)

Γυν. Μεταξ. Λεπτιές των 22-13.500
Γυν. Μεταξ. Ζωϊκές των 30-20
Γυν. Μεταξ. Στερεές των 28-18
Γυν. Μεταξ. Μπαρότες των 7-4.500
Σαρόνια 4.000
Σοσόνια Λαοτίς ΑΑ. 7.500
Τρουά - κόρ ΑΑ. 7.000

Καθώς και όλα τα είδη μας με 35% φθινότερα όλων. Πλουσία συλλογή Ζερσέ - καλτών.

ΠΑΤΣΑΒΟΣ - ΚΟΝΤΟΠΟΥΛΟΥ.

17 ΘΗΣΕΩΣ 17

δυο σας είναι να το ζητήσετε τη γνώμη του για μια τέτοια θεραπεία. Το φούλι που άνθίζει: Ο περιφερειακός τοπικός έρεθισμός του δερμάτος όφείλεται στην ύπαρξήν σα έκκρισι. Το έκκριμα αυτό πρέπει να εξετασθή μικροβιολογικά, για ν' αποδειχθή αν υπάρχει σ' αυτό γονόκοκος ή όχι. Διότι υπάρχει και έκκρισις — και καμμία φορά άβουνη — η οποία όμως δεν όφείλεται σε γονόκοκο, αλλά σε διάφορα άλλα παρσίτα ή τριχομονάδες των και σε κατάρτην έρεθιστικών τροφών. Η θεραπεία είναι πάντοτε ανάλογη των μικροβιολογικών ευρημάτων. Πότε προέχει η μικροβιολογική εξέτασις του εκκρίματος, για να καθορίσθ η ανάλογη θεραπεία. Τοπικά, πάντως, χρειάζεται άπλυτη καθαριότης και γενικά — πάντως μετά εξέτασι — πενικιλιοθεραπεία.

Πονεμένη μικρούλα και δυστυχισμένη κοπέλλα, Βόλον: Η ανεπάρκεια σας, που έκδηλούται δια της περιγραφόμενης αταξίας, δεν προκαλεί καθόλου για έκτατική μη τεκνοποίησι. Έτερον, έκτατον. Χρειάζεται όμως να υποβληθήτε σε μια συστηματική και μακρά ορμονοθεραπεία, που να βρίσκει στα όμα υπό την παρακολούθησιν ενός γυναικολόγου γιάτρο, ώστε ν' αμυνόμηνται οι δόσεις ν' έλασση το είδος των ορμονών, αναλόγως των αποτελεσμάτων και συμπτωμάτων. Πασάται για μια τέτοια θεραπεία είναι απαραίτητη η εξέτασι για να εύρηθ η αιτία της έκδηλου ανεπάρκειας, γιατί πολλές φορές η μη κανονική λειτουργία των ωοθηκών, η έκδηλωση με ανωμαλίες ή με τέλεια έλλειψι της περιόδου, όφείλεται σ' άσθενή κατάρσι του οργανισμού, εκ της οποίας προκαλείται η υπολειπότητα των. Στην περίπτωση αυτή δεν χρειάζεται, ως ευνόητον, ορμονοθεραπεία, έάν εν πρώτοις γινεί τόνωσις του οργανισμού και κατόπιν διεγείρεται των ωοθηκών δι' ορμονών. Όποτε δεν είναι εύκολο αυτό που ζητάτε σεις, όπως και οι περισσότερες αναγνώστρις, ούτε όρθον έπιστημονικά, να ζητάτε την αναγραφή ενός σχήματος ορμονοθεραπείας δια του οποίου να τακτοποιήθ η οισόδηποτε ανωμαλία της περιόδου. Η προσωπική εξέτασις για μια τέτοια θεραπεία είναι απαραίτητη. Αυτά, ως τα έχουν υπ' όψι των οι αναγνώστρις μας, ώστε να μη ζητούν δι' άλληλογραφίας και άνευ εξέτασεως των καθήκοντων τοιούτων θεραπειών.

Α. Τ. Χ. Α. Ν. Α. Τ. Ι. Ο. Ν. : Δεν έχω επί του προκειμένου να σας δώσω καμμία άλλη συμβουλή, από εκείνη που σας δίνουν οι φίλοι σας. Αυτή είναι η αναγκαία και φυσιολογική ενέργεια για ένα νέον της ηλικίας σας με την οποίαν θα παύση και η κακή συνήθεια και θ' άλλαλαγήτε συγχρόνως και των άλλων έκδηλώσεων, αίντες αν εξακολουθήσατε, με έπιδρασιν επί της γενικής σας υγείας. Κανένα φάρμακο δεν υπάρχει για να γιάτρευη αυτό το κακό, πλην της κοινής λογικής και της ύπατης έφ' όσον φυσική οδού. Τ' αντίθετα είναι έμμοιοι ιδέαι που παρατηρούνται μόνο σ' ανώμαλους τύπους και ψυχοπαθείς.

ΓΕΡΓΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Δερματολόγος - Ιατρός

GOLDDAY
FACE POWDER
Hollywood

Η πούδρα με το ΝΕΟΝ υπέρο-χον ουβεστικόν ΑΘΗΡΟΛ Β που δίδει στο πρόσωπον ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ ΑΝΤΑΓΓΕΙΑ και κομψή 12 ώρας

Πωλείται εις όλα τα ειδικά καταστήματα

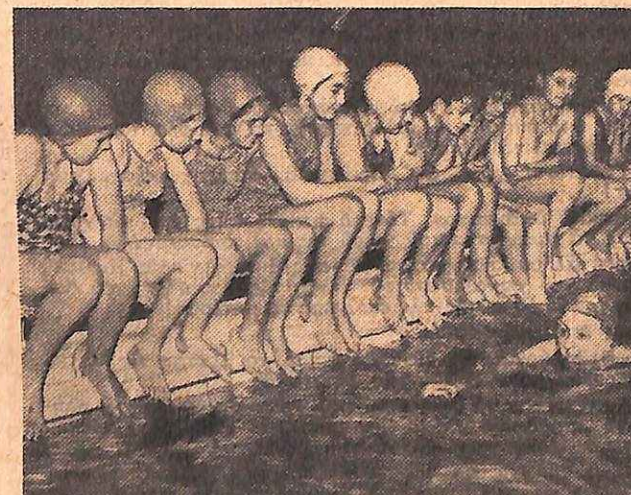
Ο Διεθνής ΧΗΜΒΟΛ

ΤΖΕΦΕΡΣΟΝ ΚΑΙ ΦΟΡΝΤ

Δυό κολυμβητικές επι- καιρότητες

«Κολυμβητικά άστρα» έ-
λαμψαν πολλά στο αθλητικό
στερέωμα και με την εκτυ-
φλωτική λάμψη τους έκαναν
πάντα εξαιρετική εντύπωση
στους φιλάθλους όλου του
κόσμου. Ο Σουηδός Άρνε
Μπρόργκ, ο δούξ Χαχαμαό-
κου των νησιών Χαβάι, ο Γάλλος
Άλεξ Ζαννύ, οι Α-
μερικανοί Τζόννυ Βαϊσμούλ-
λερ και Άλαν Φόρντ, ο Αύ-
στραλός Μάρσαλ, οι Ιαπω-
νέζοι Μεζιάζακι και Φουρ-
υάσι και άλλοι πολλοί μās
άσπασχόλησαν κατά καιρούς
και πάντα θα μās κεντούν το
ένδιαφέρον για την τεχνική
τους, τα ρεκόρ τους, την
προπόνησή τους.

Πρό ήμερών ακόμη μία
παλιά Άγγλιδα πρωταθλή-
τρια ή κ. Μαίρη Τζέφερσον,
ηλικίας 72 ετών, αποφοίτησε
να ξαναδοκιμάσει τις... δυ-
νάμεις της στον ύγρο στί-
βο. Προσκάλεσε λοιπόν τις
νεαρές μαθήτριες του Νιου-
κάστλ στο Κολυμβητήριο
του Νορθάμπερλαντ και έ-
κει τους έκανε μία καταπλη-
κτική επίδειξη της κολυμβη-
τικής της τέχνης. Ή γηραιά,
αλλά πάντα θαυερή αυτή
Σκωτσέζα πρωταθλήτρια,
που σε ηλικία 21 ετών είχε
άνοδειχθ νικήτρια πολλών
έθνικών πρωταθλημάτων, θέ-
λησε με την πρωτοβουλία
της αυτή να δείξει πώς το
κολύμπι είναι το πιο κατάλ-
ηλο σπορ για τη γυναίκα
και πώς μπορεί κανείς ακό-
μη και στα βαθειά γηρατειά
του να πραγματοποιήσει αξιό-
λογα κατορθώματα.

Ή γηραιά, αλλά πάντα θαυερή Σκωτσέζα Μαίρη Τζέφερσον, 72 ετών,
επίδεικνεί την κολυμβητική της τέχνη στις μαθήτριες και στους μα-
θητές των σχολείων του Νιουκάστλ.

Και ένα άλλο «δελφίνι»,
που άσπασχόλησε άλλοτε τον
παγκόσμιο τύπο, ο Άλλαν
Φόρντ, τέως πρωταθλητής
του κόσμου στα 100 μ. με
55'' 4, ξαναήρθε στην επι-
καιρότητα με την ανάληψη
της προπονήσεως των κολυμ-
βητών του Πανεπιστημίου
Κολούμπια της Νέας Υόρ-
κης.

Μικρός, πολύ μικρός, νή-
πιο σχεδόν ενός χρόνου ο
Φόρντ γνώρισε το υγρό
στοιχείο. Οι γονείς του, φι-
λοι του νερού, τον έφεραν
σ' επαφή μ' αυτό και τον
έκαναν κι' αυτόν φανατικό
φίλο του.

Τεσσάρων μόλις χρόνων
ο Φόρντ έμαθε καλά το
«κρόουλ».

Χωρίς απ' την αρχή να
δείχνει την κατοπινή αλμα-
τώδη εξέλιξή του ο Φόρντ
κολυμπούσε με πάθος.

Ο δάσκαλος του Τζών
Μύλλερ πολλές φορές αναγ-
καζόταν να τον κυνηγά με-
σα στο νερό, για να τον ά-
ναγκάσει να βγεί έξω.

Αυτός όμως πιστός φίλος
του νερού προτιμούσε ν' ά-
ναπαύεται στην επιφάνεια ή
να κάνει βουτιές στο βυθό,
παρά να περνά τον καιρό
του στην ξηρά.

Δεκαεσσάρων ετών ο
Φόρντ έδειξε την κολυμβητι-
κή δεινότητά του. Κολυμ-
πώντας σε αγώνες έπτεχε
στις 100 γυάρδες κρόουλ
56'', ρεκόρ θαυμαστό για
τη μικρή ηλικία του.

Μήνα με το μήνα, χρόνο
με το χρόνο ο Φόρντ όλο και
βελτίωνε την τεχνική του,
καταρρίπτοντας τα προη-
γούμενα ρεκόρ του.

Δεκάξη ετών έπτεχε να
κολυμπήσει σε 52'' την
κλασική διαδρομή των 100
γυαρδών. Ύστερως έτσι
μόλις κατά ένα δευτερόλεπ-
το της παγκοσμίου επιδό-
σεως των 51'' του Τζόννυ
Βαϊσμούλερ.

Άλλά ο Φόρντ δεν ήταν

ευχαριστημένος από την έ-
ξελίξή του. Ήθελε να κο-
λυμπήσει ακόμα ταχύτερα
και από τον θρυλικό «Ταρ-
ζάν» - Βαϊσμούλερ. Πληρο-
φορήθηκε πώς ο καλύτερος
Αμερικανός προπονητής στο
κολύμπι ήταν ο Ρόμπερτ
Κίπου, διευθυντής της σω-
ματικής αγωγής του Πανε-
πιστημίου Γέιλ. (Αυτός που
ανέδειξε τον Μάρσαλ, τον
Μάκ Λέιν και άλλους άσ-
τους). Χωρίς λοιπόν να χά-
σει καιρό έγγραφεται στο
Γέιλ και ο Κίπου αναλαμ-
βάνει να τον προπονήσει
για το μεγάλο κατορθώμα.

Το βελτιώνει την τεχνική
των χεριών, των ποδιών, της
ανάπνοης και μετά έξ, μο-
νάχα, μίνες, ο Φόρντ κα-
ταρρίπτει το ρεκόρ του
Βαϊσμούλερ στις 100 γυάρ-
δες με 50'' 7, και ύστερα
από λίγο καιρό το βελτιώ-
νει σε 50'' 6.

Τώρα, ο Φόρντ είναι ευ-
χαριστημένος, αλλά δεν είναι
ικανοποιημένος ο δάσκαλος
του, ο Κίπου! Και μετά
μία υποδειγματική συνεχα-
σία δασκάλου και μαθητού
ο Φόρντ κατορθώνει σε ά-
γανες σε κλειστό κολυμβή-
τήριο να κολυμπήσει σε
50'' 1 και κατοπιν δυό φο-
ρές σε 49'' 7 τις 100
γυάρδες. Ήταν ο πρώτος
κολυμβητής του κόσμου, που
πέτυχε στις 100 γυάρδες έ-
λευθέρως κάτω από 50'',
ρεκόρ που ισουδυναμεί με έ-
πίδοσι κάτω από 4' στο
δρόμο 1609 μ.

Αντίθετα προς όλους τους
περίφημους παγκόσμιους
άσους των 100 μ. ελευθέ-
ρας, ο Φόρντ δεν είναι υπη-
λός, μόλις 1,75 μ., ζυγίζει
όμως τότε 165 πόντους.

Σήμερα ο Φόρντ θεωρεί-
ται ο δημιουργός της νέας
σχολής στο κρόουλ ταχύτη-
τας. Αμερικανοί ειδικοί τον
χαρκτηρίσαν πολύ επι-
γραμμικά με τα παρακά-
τω λόγια: «Κολυμπάει κου-
νώντας τα χέρια του σαν ά-
νεμομύλος, που τον φυσά ό-
μαλά τ' αεράκι».

Είτε αλήθεια πώς ή κο-
λυμβητική τέχνη γνώρισε
πολλές βελτιώσεις τα τε-
λευταία χρόνια. Ή τεχνική
όμως του Φόρντ, μπορεί να
πη κανείς, πώς δεν έχει ά-
κόμη ξεπερασθή. Είναι αξία
βαθείας μελέτης. Γι' αυτό
και οι Αμερικανοί προπο-
νηταί μιλάνε το 1950 με έ-
ιδιαίτερη εκτίμηση για τη
«σχολή Φόρντ».

Τ. Γ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Το χάσιμο... έργατικό
άτυχημα

Το Συμβούλιο των Κοινο-
τικών Ασφαλίσεων της Με-
λούρνης (Αυστραλία) συμ-
περίελαβε και τις «συνέπει-
ες του χασιμματος» μεταξύ
των εργατικών ατυχημάτων.
Έτσι, αν ένας υπάλληλος ή
ένας εργάτης, βγάλει το σ-
γόγι του καθώς χασιμουριέ-
ται, τα έξοδα της θεραπείας
του βαρύνουν το ίδρυμα. Θα
πρέπει, όμως, ν' αποδείξει
ότι η δουλειά του ήταν τέ-
τοια που τον υποχρέωνε να
κάθεται επί ώρες χωρίς να
κάνει τίποτε σχεδόν.

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Συλλαβικό σταυρόλεξο νέου τύπου

1 - 2) ΚΑΛΕΣΜΑ. 2 - 3) ΜΑΓΚΑ-
ΛΙ. 3 - 4) ΛΙΒΑΝΙ. 4 - 5) ΝΙΝΙ. 5-6)
ΝΙΚΗΤΑΙ. 6 - 7) ΤΑΙΡΙ. 7 - 8) ΡΙ-
ΖΙΚΟ. 8 - 9) ΚΟΖΑΚΟΙ. 9 - 10) ΚΟΙ-
ΛΙΑ. 10 - 11) ΑΝΕΜΟΣ. 11 - 12)
ΜΟΣΧΑΡΙ. 12 - 13) ΡΙΣΙΑ. 13 - 14)
ΑΘΗΝΑ. 14 - 15) ΝΑΟΙ. 15 - 16)
ΟΙΚΗΝΑ. 16 - 17) ΜΑΤΙ. 17 - 18)
ΤΙΜΑΛΦΗ. 18 - 19) ΦΗΜΙΖΩ. 19-20)
ΖΩΤΙΚΟΣ. 20 - 21) ΚΟΣΤΟΥΜΙ. 21 -
22) ΜΙΝΟΡΕ. 22 - 23) ΡΕΖΕΡΒΑ.
23 - 24) ΒΑΓΟΝΙ. 24 - 25) ΝΙΚΗ.
25 - 26) ΚΗΡΙΟΝ. 26 - 27) ΟΝΤΑ.
27 - 28) ΠΑΡΑΧΗ. 28 - 29) ΧΗΜΕΙ-
ΟΝ. 29 - 30) ΟΝΤΟΤΗΣ.

Με νέο κεφάλι

Οι νέες λέξεις είναι οι ακόλουθες:
ΑΥΛΗ, ΡΟΥΣ, ΓΟΝΟΣ, ΟΒΕΛΟΣ,
ΣΟΡΟΣ. Με τα άρκαία τους δέ, σχη-
ματίζεται η πόλις ΑΡΓΟΣ.

Μεταμορφώσεις

Πόρος: 1) Πόρος, 2) Πόσος, 3) Νό-
σος, 4) Νήσος.

Επιγραφή

Ή αγάνωσις αρχίζει από το «Π»
της άριστερης γωνίας και συνεχίζεται
εκ των άνω προς τα κάτω και εκ των
κάτω προς τα άνω εναλλάξ. Μπορείτε
έτσι να διαβάσετε το ακόλουθο γνωμι-
κό: «Πλούσιος έστιν ο έν ολίγοις άρ-
κούμενος».

Απαιδδες αίνιγμα

Ο πετεινός.

Λεξιγριφος

Άρτεμισιον (Άρτεμις — Ίον).

Αίνιγμα

Ο καφές.

Στοιχειόγριφος

ΣΑΡΩΜΑ — ΑΡΩΜΑ.

Μαγική εικών χωρίς εικόνα

Ή Λέλα (ΠαύΛΕ — ΛΑκη..).

Αίνιγμα

Ή Ρόδος — Το ρόδο.

Ή λύσις του 303ου σταυρολέξου
ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΜΕΛΟΥΣΑ — ΑΒΑΣΙΜΑ. 2)
ΔΩΡΑ — ΥΠΟΧΡΟΣ — ΛΑΪΣ. 3)
ΑΡΩΜΑ — ΑΩΡΗ — ΜΙΚΡΑ. 4)
ΠΑΤΩΜΑ — ΣΙΑ — ΒΙΑΙΑΙ. 5) Ο-
ΝΟΜΑ — ΛΑΣΣΑ. 6) ΡΑΣΑ — ΚΕ-
ΝΗ. 7) ΑΗΡ — ΤΥΦΛΗ — ΕΡΗ. 9)
ΣΤΑΣΙΝ — ΑΜΙΛΛΑ. 10) ΠΙΟΣ
ΟΠΤΟΣ — ΜΗΛΑ. 11) ΡΑΣ — ΚΑΜ-
ΠΑΝΙΑΣ — ΣΑΔ. 12) ΟΜ — ΠΟΣΟ
— ΑΙΑΣ — ΣΡ. 13) ΧΑΡΙΣ — ΙΩ-
ΝΙΑ. 14) ΙΤΑΛΙΑ — ΤΑΜ — ΝΟ-
ΤΙΟΝ. 15) ΤΑΡΑΣ — ΚΗΤΟΣ —
ΣΙΩΠΗ. 16) ΑΡΑΙ — ΜΑΚΑΡΙΑ —
ΟΡΟΣ. 17) ΑΝΑΚΙΩ — ΣΑΤΑΝΑΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΔΑΠΑΝΑΙ — ΠΡΟΣΙΤΑ. 2)
ΜΩΡΑ — ΣΙΑΜ — ΤΑΡΑ. 3) ΕΡΩ-
ΤΟΚΡΙΤΟΣ — ΧΑΡΑΝ. 4) ΔΑΜΩΝ
— ΑΣ — ΠΑΛΑΙΑ. 5) ΑΜΟΡΓΟΣ —
ΚΟΡΙΣ. 6) ΥΥ — ΑΜΑ — ΑΣΙΑ —
ΜΙ. 7) ΣΠΑ — ΑΣΤΥΝΟΜΟΣ —
ΚΑΝ. 8) ΑΡΟΣ — ΑΥ — ΠΠ — ΤΗ-
ΚΩ. 9) ΧΡΙΩ — ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΑ. 10)
ΑΡΤΑ — ΚΛ — ΟΝ — ΜΟΡΣ. 11)
ΒΟΗ — ΛΕΗΛΑΣΙΑΙ — ΣΙΑ. 12)
ΑΣ — ΒΑΝ — ΑΙΩΝ — ΑΤ. 13) ΜΙ-
ΣΗΤΟΙ — ΣΑΝΟΣ. 14) ΙΛΙΑΣ —
ΛΜ — ΣΙΤΙΟΝ. 15) ΜΑΚΙΑΒΕΛΛΗΣ
— ΑΙΩΡΑ. 16) ΑΙΡΑ — ΑΛΑΣ —
ΟΠΟΣ. 17) ΣΑΙΞΠΗΡ — ΑΔΡΑΝΗΣ.

Τα ίνδικά ΧΑΡΕΜΙΑ

Ένας θεσμός που εξαφανί-
στηκε στην εποχή μας

Οι Ίνδοι ηγεμόνες, ο ένας
μετά τον άλλον, μεταναστεύουν
στην Ευρώπη ή την Αμερική.
Μαζί τους σβύνει και η παρά-
δοσις των χαρεμιών, που άπο-
τελούσαν ως προχτές ακόμη το
χαρακτηριστικό γνώρισμα της
ζωής των παμπλουτών μαχα-
ραγιάδων.

Το περιφημότερο απ' αυτά
κατά το πρόσφατο παρελθόν
ήταν του μαχαραγιά της Πατι-
άλα. Ο Άγγλος περιηγητής
Μπέρροου, που φιλοξενήθηκε σ'
αυτό, το παρομοιάζει με μικρο-
γραφία πόλεως.

Το αποτελούσαν 14 χωριστά
οικοδομήματα. Μυστικοί διά-
δρομοι έκαναν το καθένα απ'
αυτά να συγκοινωνή με το κυρί-
ως ανάκτορο, που βρισκόταν
στο κέντρο των άλλων κτιρίων.

Σε καθένα απ' αυτά ζούσε
ένας μεγάλος ή μικρός αριθμός
γυναικών. Ή κατανομή τους
στα διάφορα κτίρια, που άλλα
ήταν περισσότερα κι' άλλα λι-
γώτερο πολυτελή, καθοριζόταν
από την καταγωγή της καθεμιάς
και το βαθμό της ευνοίας του
μαχαραγιά απέναντί της.

Σε ιδιαίτερο κτίριο ήταν συγ-
κεντρωμένες οι «λησημονιμένες»
γυναίκες, εκείνες, δηλαδή, που
είχαν παφει να ενδιαφέρουν τον
Ίνδο ηγεμόνα. Ζούσαν, ωστό-
σο, σαν πριγκηπισσες κι' είχαν
την τιμητική θέσι τους σ' όλες
τις τελετές.

Ανάμεσα σ' αυτές βρίσκον-
ταν γυναίκες μ' ολόλευκα μαλ-
λιά, αλλά και νέες δέκα πέντε
ως δέκα έφτα χρόνων, που έλαμ-
παν από χάρι κι' ομορφιά και
που, ποιος ξέρει, για ποιο λό-
γο είχαν παφει πια να γοη-
τεύουν το μαχαραγιά.

Πλένετε και βάζετε
τα δόντια σας
με ΚΟΛΥΝΟΣ

BIRTZINIA ΜΑΡΙΟ

ΚΑΘΑΡΙΖΕΙ ΚΑΛΩΤΕΡΑ
ΑΠΟΡΙΖΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

ΚΑΛΩΤΕΡΑ
ΑΠΟΡΙΖΕΙ ΤΟ ΣΤΟΜΑ

ΑΝΤΙ-ΛΑΜΠΡΟΠΟΛΙ

ΑΝΤΙ-ΛΑΜΠΡΟΠΟΛΙ

Καθεμία απ' αυτές τις γυναί-
κες είχε το ιδιαίτερο κοσμημα-
τοφολάκι της. Ο αριθμός των
κοσμημάτων, που βρίσκονταν
μέσα σ' αυτό και η αξία των
αποτελούσαν τεκμήρια του βαθ-
μού του ενδιαφέροντος που ο
μαχαραγιάς είχε δείξει κατά το
παρελθόν ή εξακολουθούσε να
δείχνει ακόμη γι' αυτές.

Περίφημο ήταν επίσης κατά
τον 17ον αιώνα το χαρέμι του
μαχαραγιά της Τραβανκόρ.

Ο Πορτογάλος μοναχός Βερ-
τράνδος ντε Μπάρκα αναφέρει
πώς έκλεινε όχι λιγώτερες από
1400 «βασιλίσσες», που αντι-
προσώπευαν όλες τις φυλές του
κόσμου.

Ο μαχαραγιάς της Τραβαν-
κόρ φημιζόταν για τα πλούτη
και τη δύναμή του. Είχε σ' όλα
τα μέρη της Ασίας αντιπροσώ-
πους που το άποκλειστικό τους
έργο ήταν ν' αγοράζουν ωραίες
νέες για το χαρέμι του.

Δεν έλειπαν επίσης απ' αυτό
οι Ευρωπαίες. Ο Πορτογάλος
μοναχός μιλάει για μία Ίταλι-
δα, μία Σκανδιναυή και μία
Έλληνίδα από την Κωνσταντι-
νούπολη. Άλλες γυναίκες προ-
έρχονταν από τα νησιά του Ει-
ρηνικού. Ύπάρχαν επίσης δυό
ρηνικού. Άδισυνές με εξωτική ομορφιά
και αρκετές ίθαγενείς από τη
Γιάβα. Σε μία περίπτωσι, από
άπροσεξία του αρχιμαγειρού
του χαρεμιού, 137 γυναίκες πέ-
θαναν από δηλητηρίασι.

Μετά το θάνατο του μαχα-
ραγιά, ο υιός του, που τον δι-
αδέχτηκε στο θρόνο, κράτησε
για δικό του λογαριασμό 180
απ' αυτές τις γυναίκες κι' έδι-
αψε τις άλλες, δινόντάς τους
αυτές τις γυναίκες, για
μία πλούσια αποζημίωσι, για
να μπορέσουν να ζήσουν άνετα
την υπόλοιπη ζωή τους.

Περίφημο ήταν επίσης τα χα-
ρέμια των μαχαραγιάδων της
Μουτζα, στην περιοχή της ση-
μερινής Ντελχί. Οι γυναίκες που
ζούσαν σ' αυτά μετρούσαν κα-
τά εκατοντάδες. Σύμφωνα με
μία παλιά συνήθεια, ο μαχα-
ραγιάς χάριζε τις γυναίκες που έ-
γιναν να προκαλούν το ενδιαφέ-
ρουν του σπουδαιότερου κι' από
δύο αυτό συνοδεύονταν κι' από
μία σοβαρή επιχορήγηση, έθεω-
ροίτο δέ σαν ένδειξις πολύ με-
γάλης ευνοίας.

Ο θεσμός των χαρεμιών δια-
τηρήθηκε σ' όλη την ακμή του
μέχρι το 19ου αιώνα. Ως τα μέσα
του 19ου αιώνα, ο αριθμός των
γυναικών που ζούσαν μέσα σ'
αυτά άρχισε να ελαττώνεται συ-
νεχώς. Από τις αρχές του 20ού
αιώνος οι περισσότεροι Ίνδοι
αρχηγοί έπαψαν να έχουν χα-
ρεμιά. Από τους σημερινούς
μαχαραγιάδες μόνον δυό είχαν
χαρέμια που περιελάμβαναν πε-
ρισσότερες από δέκα γυναίκες.
Όλοι οι άλλοι ή τα είχαν κα-
ταργήσει τελείως, ή είχαν δυό
ή τρεις ευνοούμενες εκτός από
την επίσημη σύζυγό τους.

Έβκαλε φωτιά για να μπο-
ρέσει να την ιδή!

Ένας νεαρός έρωτιδής του
Σικάγου ο Ουίλλιαμ Βάρντ, ω-
μολόγησε στο δικαστήριο ότι
είχε βάλει φωτιά σε μία έπαυ-
λη. «Ήταν ο μόνος τρόπος που
είχα, εξήγησε στους δικαστές,
για να κάμω τη φίλη μου, που
έμενε σ' αυτό το σπίτι και δεν
ήθελε από μέρες να με ιδή, να
βγεί έξω»!

Ο σιωπηλός θάνατος

Προκειμένου να κάμη μερικές
επισκευές στον πύργο του, ο
κόμης Νέμι είχε φέρει απ' τη
Μασσαλία το μηχανικό Ζυλ ντ'
Άπρε, έναν άνθρωπο λιγώλογο
και σκυθρωπό. Την ίδια περι-
που έποχή, είχε φτάσει απ' το
Λονδίνο μία νεαρή δασκάλα,
που είχε προσλάβει η κόμηση
για τη μόρφωσι του μικρότε-
ρου γιου της. Λεγόταν μίς
Τζούλια κι' ήταν μία ξανθή,
συμπαθητική και πρόσχαρη κο-
πέλλα.

Έδειξε αδιαφορία στο φα-
νερό κι' αδέξιο κόρτε που άρχι-
σε να της κάνει ο ντ' Άπρε.
Δεν ήταν όμως εξ' ίσου αδιά-
φορη και για τον πρωτότοκο
γιού το κόμητος, το νεαρό Βε-
νιέρο. Μ' αυτόν κουβεντιάσε ευ-
χαρίστως όλους τους ώρες. Μα
ο Βενιέρο ήταν 20 ετών, ενώ
ο ντ' Άπρε είχε περάσει τα
40...

Ένα πρωί, η Τζούλια άνα-
στατώθηκε, διαβάζοντας στην
έφημερίδα μία παράξενη είδη-
σι: Είχε φτάσει απ' τις Ίν-
δίες ένας βαθύπλουτος Άγ-
γλος, ο Τζών Μίσκουιθ, κι' ύ-
ποσχόταν σεβάστη άμοιβή σ'
όποιον θα τούδινε πληροφορίες
για τη μακρινή συγγενή του
Κλάρα Ντίλντοτ, εγκατεστημένη
άλλοτε στο Λίδερπουλ.

Ή Κλάρα Ντίλντοτ είναι η
μητέρα μου! φώναξε η Τζούλια.
Έχει πεθάνει... Μα θυμάμαι
καλά πώς μιλούσε για τον έ-
ξადελφό της Τζών, που είχε φύ-
γει για τις Ίνδίες...

Απ' τη στιγμή εκείνη, όλοι
στον πύργο άρχισαν να την πε-
ριελάμβαναν με μεγάλη ευχα-
ρίστησι.

Ο Ίνδος πήρε τα κλουβιά,
τα βούτηξε άρκετά ώρες μέσα

Μα τί λέτε τώρα, δεσποινίς; Επιτρέπεται, τόσοι άν-
δρες, να σας αφήσουμε να μάς βρήτε θεσί εσείς;
(Του Β. Χριστοδούλου)

Η ΞΑΝΘΗ ΣΟΥΛΤΑΝΑ

«Ήταν μία φορά κι' έναν καιρό, μία όμορφη 'Αγγλίδα, που λεγόταν 'Εμιλυ Κίνκ...»

Η ιστορία αυτή, όπως βλέπετε, αρχίζει σαν παραμύθι. Μά είναι αληθινή από την αρχή ως το τέλος. Κι' οι κάτοικοι του Ουεζάν τη θυμούνται πάντα, μ' όλο που έγινε πριν εκατό και πλέον χρόνια.

Η 'Εμιλυ Κίνκ ήταν, λοιπόν, μία όμορφη 'Αγγλίδα, πράγμα που σημαίνει πως ήταν όμορφοτερη κι' από τις πάλι όμορφες. (Τέτοιες είναι οι 'Αγγλίδες που γεννιούνται όμορφες, αλλά αυτό γίνεται, βέβαια, πολύ σπάνια). Η φύσις της είχε δώσει όλα τα χαρίσματα, μα η μοίρα της, σαν να ζήλεψε, την είχε κάμει φτωχή. Ήταν δασκάλα σ' ένα σχολείο του Στρέυ. Μπορείτε, λοιπόν, να φαντασθείτε τη χαρα της, όταν της πρότειναν να πάει γκουβερνάντα των παιδιών του 'Αγγλου προξένου στη Ταγγέρη. Ήθελες αυτή δεν ήταν, βέβαια, σπουδαία, ούτε αλλαχώς την καταστάσει της. Μά θα της έδινε την ευκαιρία να βγεί από το δασκάλειο της, να ταξιδεύει και να γνωρίσει άλλους τόπους κι' άλλους ανθρώπους.

Εκίνησε, λοιπόν, με χαρά κι' η καινούργια ζωή της της φάνηκε πολύ ευχάριστη. Τα παιδιά του προξένου ήταν πολύ υπάκουα κι' ευγενικά κι' οι γονείς τους έκαναν ό,τι μπορούσαν για να δημιουργήσουν μια χαρομένη ατμόσφαιρα γύρω της.

Εκείνο το πρωί, η 'Εμιλυ είχε ξυπνήσει πιο πρωί από άλλες φορές κι' όπως τα παιδιά του προξένου κοιμόντουσαν ακόμη, αποφάσισε να λουστεί. «Έπειτα, κατέβηκε στον κήπο για να στεγνώσει τα μαλλιά της.

Ήταν ή ώρα που οι πρώτες ακτίνες του ήλιου έπεφταν πάνω στη γη.

«Έπειτα από λίγα λεπτά, πέρασε από το δρόμο ο Σίντι 'Ελ Χατζή 'Αμπντελάσκι, σουλτάνος του Ουεζάν, μαζί και μερικοί άνθρωποι της ακολουθίας του.

Ήταν ένας νέος με αθλητικό παράστημα, μελαυπό πρόσωπο και μεγάλα αστραφτερά μάτια. Από το ύψος του αλόγου του, είδε την όμορφη 'Εμιλυ, που τα μαλλιά της ήταν όμορφα.

«Ήταν ένας νέος με αθλητικό παράστημα, μελαυπό πρόσωπο και μεγάλα αστραφτερά μάτια. Από το ύψος του αλόγου του, είδε την όμορφη 'Εμιλυ, που τα μαλλιά της ήταν όμορφα.

«Ήταν ένας νέος με αθλητικό παράστημα, μελαυπό πρόσωπο και μεγάλα αστραφτερά μάτια. Από το ύψος του αλόγου του, είδε την όμορφη 'Εμιλυ, που τα μαλλιά της ήταν όμορφα.

«Ήταν ένας νέος με αθλητικό παράστημα, μελαυπό πρόσωπο και μεγάλα αστραφτερά μάτια. Από το ύψος του αλόγου του, είδε την όμορφη 'Εμιλυ, που τα μαλλιά της ήταν όμορφα.

όλοξανθα μαλλιά της έφταναν ένα χρυσό διάδημα γύρω στο κεφάλι της. Είχε την εντύπωση πως έβλεπε μπροστά του ένα ουρί του παραδίσσου κι' όπως δεν είχε αγαπήσει αυτός ποτέ ως τότε ένοιωσε την καρδιά του να φλογίζεται.

Ο σουλτάνος γύρισε στο παλάτι του περίλυπος. Δεν εύρισκε σε τίποτα ευχαρίστηση και τη νύχτα δεν ύπνεσε να κλείσει μάτι. Το άλλο πρωί, έστειλε έναν από τους ακόλουθους του στην 'Εμιλυ. «Η νέα, όμως, μόλις άκουσε τα πρώτα λόγια του, τον έδιωξε με σκαίο τρόπο. 'Αλλ' ο απεσταλμένος ξαναγύρισε σε λίγο, φέρνοντας μία επιστολή, που απευθυνόταν στη νέα με τα φτωχικά μαλλιά. Μ' αυτήν ο σουλτάνος της ζητούσε τη χάρη να τον δεχτεί.

Αυτή τη φορά, η 'Εμιλυ υποχώρησε. Ο Σίντι 'Ελ Χατζή της μίλησε για την εξέχουσα εντύπωση που του είχε κάνει, της περιέγραψε την πολυτέλεια και τη χλιδή του παλατιού του και της ζήτησε αν ήθελε να γίνει γυναίκα του και σουλτάννα της καρδιάς του.

Η 'Εμιλυ γέλασε και προσπάθησε να φέρει τη συζήτηση σ' άλλα θέματα. 'Αλλ' ο Σίντι ξαναγύριζε διαρκώς στην αγάπη του κι' όπως δὲν οι 'Αραβες, μίλούσε γι' αυτήν με ποιητικές και χαριτωμένες εκφράσεις.

Χωρίστηκαν σαν φίλοι. Κι' η 'Εμιλυ του έδωσε την άδεια να την επισκέπτεται κάπου - κάπου.

Ο Σίντι αρκέστηκε σ' αυτό μόνο και δεν ζήτησε τίποτα άλλο. Πήγαινε μία δύο φορές τη βδομάδα στο σπίτι του προξένου και συζητούσε με την 'Εμιλυ για διάφορα θέματα. Απόφευγε πια να της μιλάει για την αγάπη του. Μά τα μάτια του έλεγαν με τον πιο εύγλωττο τρόπο εκείνο που διέσταζαν να πουν τα χείλη του. Και, σε λίγο, έκαμε μία χειρονομία που έδειχνε πόσο βαθύ και μεγάλο ήταν το αίσθημά του: έδιωξε τις τρεις συζύγους που είχε στο χαρέμι του.

Η σιωπηλή αυτή λατρεία κράτησε δέκα οχτώ μήνες. Και, στο τέλος, εκείνος που ξαναμίλησε για αγάπη δεν ήταν ο σουλτάνος, αλλ' η 'Εμιλυ. Είχε γοητευθεί από την άρρενωπη ομορφιά του 'Αραβού αρχηγού κι' η στάσις του την είχε συγκινήσει.

— Γιατί δεν μου μιλάτε πια γι' αγάπη; τον ρώτησε μία μέρα, παραξενεμένη για τη σιωπή του.

«Γιατί είναι τόσο μεγάλη και τόσο δυνατή, που δεν βρίσκω τα κατάλληλα λόγια για να την εκφράσω, της απάντησε ο σουλτάνος.

«Εκείνο το βράδυ η 'Εμιλυ

έχεσε όλες τις επιφυλάξεις της κι' άφησε τον Σίντι να τη σφίξει στην αγκαλιά του και να κολλήσει τα δάσυσμένα για φίλη χείλη του πάνω στα δικά της...

«Έπειτα από λίγο καιρό, μ' όλες τις αντιδράσεις της οικογενείας της, η 'Εμιλυ έγινε σύζυγος του Σίντι 'Ελ Χατζή 'Αμπντελάσκι και σουλτάννα του Ουεζάν.

Κι' η ζωή τους άρχισε να κυλάει ευτυχισμένα και πλημμυρισμένα από αγάπη.

Για είκοσι χρόνια, το παρμακρό σύννεφο δεν έριξε τη σκιά του πάνω στην ευτυχία τους. Μά, μία μέρα, έφτασαν στο παλάτι του Ουεζάν ιερικές μούρες χορευτριών. Κι' η κορυφαία απ' αυτές ήταν μία νέα μ' αγαλματένιο κορμί, φλογερά μάτια και ήδυπατη χείλη.

Ο κακός δαίμονας μπήκε αυτή τη φορά μέσα στο αίμα του Σίντι 'Ελ Χατζή, που, χωρίς να διστάσει ούτε στιγμή, έκαμε τη μαύρη χορεύτρια γυναίκα του, όπως είχε δικαίωμα σύμφωνα με το μουσουλμανικό νόμο.

Η 'Εμιλυ ούτε καταράστηκε το σύζυγό της, ούτε ζήτησε διαζύγιο. Έφυγε μόνη από το παλάτι και πήγε να ζήσει σ' ένα σπιτάκι στα σύνορα μεταξύ Ουεζάν και Ταγγέρης.

«Αλλ' αν η 'Εμιλυ δεν μνησικακούσε έναντιον του απίστευτου, ο θεός της αγάπης δεν τὸν συγχώρησε. Έπειτα από λίγο καιρό, το σώμα του Σίντι 'Ελ Χατζή σκεπάστηκε από έλκη κι' οι γιατροί στάθηκαν άδικαιοι να εξηγήσουν την προέλευσή τους.

Η 'Εμιλυ, μόλις τώμαθε, έτρεξε κοντά του κι' έφτασε στο παλάτι την ώρα που ο σουλτάνος ψυχορραγούσε. Την αναγνώρισε, ωστόσο, και της είπε με φωνή που μόλις άκουσε:

— Δεν αγαπάς καμμία άλλη εκτός από σένα, 'Εμιλυ! Συγχωρέσε με!

Η 'Αγγλίδα έσκυψε τότε κι' ακούμπησε τα χείλη της πάνω στο μέτωπό του, ενώ τα μάτια της πλημμύριζαν από δάκρυα. Ήταν ένα φιλικό αγάπη και συνάντησε...

Σε λίγο ο Σίντι 'Ελ Χατζή ξεψύχησε...

Μετά τον ένταφισμό του, η 'Εμιλυ έτοιμάστηκε να γυρίσει στην πατρίδα της. 'Αλλ' οι κάτοικοι του Ουεζάν τη θερμοπαρεκάλεσαν να μείνει κοντά τους και την αναγόρευσαν ισόβια σουλτάνα. Οι δυο γιοι, που είχε αποκτήσει από το Σίντι, παραιτήθηκαν επίσης από τα προνόμια τους υπέρ της μητέρας τους.

Η 'Εμιλυ, έπειτα από μερικούς διαταγμούς, υποτάχθηκε στην επιθυμία τους κι' έμεινε στη φλογερή γη του Μορόκου, που εκλείνει γι' αυτήν τις πιο όμορφες, αλλά και τις πιο τραγικές αναμνήσεις της ζωής της.

Χρόνια και χρόνια βασίλευσε η «ξανθή σουλτάννα» σ' αυτή τη χώρα. Κι' η παράδοσις λέει πως είχε περάσει τα εκατό, όταν άφησε αυτό τον κόσμο, για να πάει να βρει τον αγαπημένο της σύζυγο, το σουλτάνο Σίντι 'Ελ Χατζή 'Αμπντελάσκι.

Ο Χότζας Ζητιάνος

Μία φορά ο Ναστραδίν Χότζας, στις μεγάλες φτώχειες του απέφασε να πάει σ' άλλη πολιτεία να ζητιανέψει. Έφτασε, λοιπόν, μία έπιγραφή με ωραία τουρκικά γράμματα: «Ελεήστε τον τυφλό» την κρέμασε στον λαιμό του και καθύστε στη γωνία ενός δρόμου, περιμένοντας τους εύπλαχνικούς 'Οθωμανούς, που θα βγαίνουν από το τζαμί.

Πρώτος - πρώτος βγήκε από το τζαμί ένας πασάς, που είδε τον Χότζα, διάβασε την έπιγραφή που είχε κρεμασμένη στο λαιμό του και του έβαλε στο χέρι ένα δίσροσο.

— Ευχαριστώ πασά μου, του είπε ο Χότζας, μα μία και ήθελες να μου δώσεις δίσροσο, δεν μούδινες καλύτερα δυο γροσάκια χωριστά;

— Το ίδιο δεν είναι, καλέ μου άνθρωπε; Τι ένα δίσροσο, τί δυο γροσάκια; 'Ιδια δεν είναι η αξία τους;

— Όχι, πασά μου. Αυτό το δίσροσο δεν θα μπόρεσα να το αλλάξω πουθενά, γιατί είναι κάλκινο!...

— Ο πασάς έβλεπε το κεφάλι του. — «Έρε, τί λέει τούτος εδώ!...», συλλογίστηκε.

Κι' άμέσως κατόπιν τον ρώτησε: — Τι είπες, άνθρωπέ μου; Μή με γελούν τ' αυτά μου;

— Είπα πως το δίσροσο είναι κάλκινο! έπέμεινε ο Χότζας, χωρίς να τ' άχση καθόλου.

— Καλά, και πως το κατάλαβες; — Φαίνεται, πασά μου, με το πρώτο!

— Μα πως το βλέπεις, αφού είσαι τυφλός; — Ο Χότζας τ' άχασε. Είχε ξεχάσει πως έκανε τον τυφλό. Ήταν όμως έξυπνος και είπε του πασά:

— Δεν είμαι τυφλός, πασά μου. 'Αλλά εκεί που κοιμάστε στο χάνι μ' ένα τυφλό ζητιάνο, έκανε λάθος το λόγο του το πρωί και πήρε τη δική μου έπιγραφή και έγω πήρα την δική του χωρίς να το προσέξω.

— 'Α!... είπε ο πασάς. Δεν είσαι λοιπόν τυφλός.

— Όχι, πασά μου, δεν είμαι.

— Και γιατί τότε ζητιανεύεις;

— Αχ πασά μου, είμαι πολύ δυστυχισμένος. Έμένα που με βλέπεις μ' έκανε ο 'Αλλάχ, εκ γενετής κωφάλαλο...

— Κωφάλαλος είσαι, λοιπόν, δυστυχισμένος μου!

— Κωφάλαλος, πασά μου, απάντησε ο Χότζας, χωρίς να σκεφτεί τί λέει.

— Και πως μιλάς, λοιπόν, αφού είσαι κωφάλαλος;

— Πάλι παρατήθηκε ο Ναστραδίν Χότζας με τη νέα του γκάφα, αλλά χωρίς να τ' άχση, απάντησε:

— Είμαι από τους κωφάλαλους που μιλάνε, πασά μου!...

Ο πασάς γέλασε με την απάντησή του Χότζα και του έδωσε ένα μετζήτι... που δεν ήταν κάλκινο.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

— Μά αφού σάς λέω, κύριε εισπράκτωρ, πώς δεν έχω ψιλά!...

«Κατάπλους νέων σκαφών»

(Του κ. Μ. Γάλλια)

— 'Επιτέλους, βρέ άχαίρεντε, έμαθες νά μπαίνης στο σπίτι!...

(Του Β. Χριστοδούλου)

‘Ο περιπτεριούχος: ‘Ωχ!... ‘Ο έφοριακός!...

(Του ‘Αρχέλαου)